

Ne Avrupa Ne Amerika

bağımsızlık
demokrasi
sosyalizm
için
anti-
emperyalist
anti-
oligarşik
devrim!

Vatanseverler
bağımsızlık bayrağı
altında toplanalım!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.net

info@ekmekveadalet.net

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 136 / Tarih: 12 Aralık 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

19-22 Aralık 2000'de
Türkiye tarihinin en
büyük hapishaneler
katliamında
28 tutsak katledildi

19-22 Aralık;

Katliamcılar Yargılansın! Tecrite Son!

Katledilen kulaklı kesilen iki gerilla, SUNLAR İNSAN

Ve katleden kulak kesen BU DA "İNSAN"!

10-17 Aralık İnsan Hakları Haftası

BU bir "İNSAN"

Ve bunlar da "İNSAN"

Bir İnsan Nedir?!

Bir insan nedir?

Bir insanı öteki canlılardan, bir insanı öteki "insansı" varlıklardan ayıran nedir?

İnsan, klasik tanımlamada "Memelilerden, iki eli olan ve iki ayak üstünde yürüyen, konuşan, akılla sahip ve düşünmeye yetenekli canlı türü" olarak tanımlanır.

Tanım böyle olunca;

yukarıdaki fotoğraflarda yer alan iki ayrı "insan türü"nü tek bir "insan" kategorisi içinde görürsünüz.

19 Aralık'ta hapishanelerde katledilen 28 tutuklu insandı; 6 kadını kahkahalarla diri diri yakanlar da!

Halkı için savaşan, canını tehlikeye atan gerilla insandı; gerillanın kafasını, kulaklarını kesip kolleksiyon yapan da, gerillanın ölü bedenine işkence yapan da insan!

Manyetonun kolunu çeviren de insan, manyetonun ucuna bağlı olan da.

Zulme dur diyebilmek için açlığa yatan, bedenlerini tutuşturan da insan, tecriti, F tiplerini icat edip uygulayan da.

Lüks ve sefahat içinde yaşayan da insan, aklıktan sürünen de insan.

Ülkelerin, halkların teslim alınması için nükleer bombaların, kimyasal silahların kullanılmasını emreden de insan, o bombaların altında biner, yüzbiner ölenler de insan!

Kıscacı, işgalciler de, işgale uğrayanlar da, katledenler de katledilenler de, ezenler de ezilenler de, sömürülenler de sömürülenler de, zalimler de mazlumlar da İNSAN!

6 milyar insan!

*

"Ayrımsız" 6 milyar "insan" için mi verilecek insan hakları mücade-

si? Yoksa, başka bir ölçü mü gerek?

*

Ezilmeye, aşağılanmaya, haklarının gasbedilmesine karşı mücadele edenler, 1215 yılında İngiliz Kralı'na Magna Carta Anlaşması'nı kabul ettirdiler. İnsan hakları, bu anlaşmayla girdi dilimize.

Gerçekte, yeni gelişmekte olan kesimlerin Krallığa karşı sürdürdüğü bir mücadelenin ürünüydü bu anlaşma.

1789 Fransız İhtilali'yle "insan hakları" daha bir perçinlendi; İnsan Hakları Bildirgesi kabul edildi.

Yüzyılların birikimiyle tarih sahnesine çıkan burjuvazi, bu bildirgeyle, feodal otoriteye karşı kendi sınıfının ve ittifak yaptığı kesimlerin hak ve özgürlüklerini güvenceye alıyordu.

Bu tarihsel örnekleri şundan dolayı hatırlattık; bugün "insan hakları mücadelesi" diye adlandırılan mücadele, egemen sınıflara karşı bir mücadele olarak şekillenmiştir.

Ve bugün de öyle sürdürülmelidir.

20-21. Yüzyılın insan hakları mücadelesi de bu dönemin egemenlerine, yani emperyalizme karşı mücadeledir. Bunun neden böyle olması gerektiği çok açıktır: Çünkü "insan haklarını" gasbeden, yokeden emperyalizmdir.

"Biz 'ayrımsız' tüm insanların hakları için mücadele ediyoruz" deyişleri, Magna Carta'nın, İnsan Hakları Bildirgesi'nin tarihsel anlamını inkardır.

*

10 Aralık 1948'de Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilen İnsan

Hakları Evrensel Bildirgesi, faşizme karşı zafer kazanmış halkların bildirgesidir. Burjuvazi, sosyalizmin maddi, moral baskısı altında imza atmak zorunda kalmıştır bu bildirgeye.

Bu bildirgenin ilk maddelerinden biri der ki;

"Yaşamak, özgürlük ve kişi güvenliği herkesin hakkıdır".

Sorun, bu hakkı kimin yokettiği sorunudur.

Bu hakkı kim yokediyorsa, insan hakları mücadelesi de onlara karşıdır.

Bu sorunun cevabı ise, siyaseten kör, vicdanen sağır ve işbirlikçi olmayan herkes için açıktır.

Milyarlarca insanı açlığa sürükleyerek, ülkeleri işgal ederek, farklı düşünenleri, bağımsızlığı, demokrasiyi, sosyalizmi savunanları "yok edilmesi gerekenler" olarak ilan ederek yaşam hakkını yokeden tek bir güç tanıyoruz biz yeryüzünde. Özgürlükleri yokeden tek bir güç tanıyoruz. Kişi güvenliğini yokeden tek bir güç tanıyoruz:

Emperyalizm!

*

İnsan, ait olduğu sınıfla birlikte insandır. İnsan, sahip olduğu düşünceleriyle -faşistliğiyle, gericiğiyle, devrimciliğiyle, apolitikliğiyle- insandır. İnsan ülkesiyle-topragıyla insandır.

Bunların dışında tarif ve tasvir edilebilecek bir "insan" yaşamıyor yeryüzünde.

Biz, insan haklarını ihlal eden emperyalizme karşı, ezilen halkların insan haklarını savunuyoruz. Sömürülen, katleden burjuvazi, insanlıktan çıkmış "insan"dır.

kahramanlar Ölmez

11 Aralık- 17 Aralık Şehitlerimiz

Nurettin GÜLER
12 Aralık 1978

Elazığ'da faşistlere karşı gerçekleştirilen bir eylem sonrası polisler girdiği silahlı çatışmada şehit düştü.

1956 Tunceli Hozat doğumlu Güler, devrimci hareketin kadrolarından biriydi. Elazığ'da anti-faşist mücadelenin örgütlenmesinde önemli bir yeri vardı.

Şaban ŞEN
18 Aralık 1991

Belçika'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Devrimci düşüncelerle okuduğu öğretmen okulunda tanıştı. İ.Ü. Hukuk Fakültesi'nde DEV-GENÇ'li olarak mücadelesine devam etti. 1980 yılında tutsak düştü, hapishanelerdeki direnişlerin ön saflarında yer aldı. 1984 Ölüm Orucu Direnişi'nde Birinci Ölüm Orucu Ekibi'nde Apolar'la, Haydarlar'la birlikte ölüme yattı. Tahliye olduktan sonra yurtdışı örgütlenmesinin siyasi sorumluluğuna atandı.

Hüseyin ULU
Aralık 1979

Samsun'da bir yazılma sırasında faşistler tarafından vurularak katledildi. Samsun'da ve öğrenci olarak okuduğu Gaziantep'te anti-faşist mücadele içinde yeralan bir devrimciydi.

Ömer DEMİR
Aralık 1979

Faşistlerin kurduğu bir pusuda katledildi. Genç yaşta devrimci olmuş, İstanbul Liseli DEV-GENÇ örgütlenmesi içinde yer almıştı.

Cahit ŞENYÜZ
Aralık 1979

İşkencede katledildi.

Feride HARMAN (DHKP-C)
16 Aralık 2002

Malatya Hapishanesi'nde, 28 Temmuz 2001'de 6. Ölüm Orucu Ekibi Direnişçisi olarak direnişe başlamıştı Feride. Ölüm orucundayken tahliye edildi. Tahliye rüşvetini zulmün yüzüne çarparak İstanbul Akсарay'da bir evde direnişine devam etti; İstanbul'un orta yerinde dalgalanan bir direniş bayrağı oldu.

Feride Harman, 1973 Eylül'ünde Malatya Akçadağ İlçesi'nde doğdu. Kürecik Lisesi'ni bitirdi. Sekiz kardeşli. Yoksulluğa mahkum edilen, ulusal onuru çiğnemen, daha ilk okuldan başlayarak, baskılar, yasaklar cezalar altında yaşayan, zulmedilen onmilyonlarca gencimizden biri olarak, devrimci oldu. 1991'de Cephe'yle tanıştı. 1992'de mücadele içinde daha aktif olarak yer aldı. 1993'de Der-sim İbrahim Erdoğan Kır SPB'lerine katıldı. Yaklaşık 4 yıl gerillada kaldı. Ardından tutsak düştü. Altı yıl süren tutsaklığında zulme boyun eğmedi, onu yıldırma çalışın düzene karşı kendini daha da geliştirdi, güçlendirdi.

19 Aralık katliam saldırısı sırasında Malatya Hapishanesi'ndeydi. O da ölüm orucuna gönüllüydü. Sıra ona geldiğinde, alnına bantını kuşanıp düştü bu uzun yola. 512 gün boyunca, üzerinde "ya zafer, ya ölüm!" yazılı direniş bayrağını büyük bir sabır ve kararlılıkla taşıyarak ölümsüzleşti.

Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

EkmeK ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışlı Müdürü: Pembe Özlem OLGUN

Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici

Adresi: İnebey Mahallesi Küçük Langa Caddesi No:29 C-26

Akşahin Pasajı Akсарay-Fatih-İstanbul

İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65

Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.

Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST

Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayınclık

Baskı: ASPAŞ Pazarlama

ISSN: 1304 687X

Fiyatı: 750 000

Avrupa: 3 Euro

Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro

İsviçre: 3 Euro

Hollanda: 3 Euro

İngiltere: £ 2.5

Belçika: 3 Euro

Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Yazıveçatlağ Venloerstr. 507-A

Tel: 0049 221 280 87 74

Faks: 0049 221 280 90 84

E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de

Adana: İndiri Cad. Ömerik Apt. No:5 Kat:5

Tel-faks: 0 322 363 32 09

Adana: Gök Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay

Tel-faks: 0 312 419 27 38

Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kanatlı Apt. Kat: 4 D: 6

Bursa: Sakarya mah. Uluöl cad. Aydın İşhanı-2 No: 24 Kat: 2

Daire: 2 Osmangazi/Bursa

Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA

Tel-faks: 0 465 351 42 08

İzmir: Milli-H Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi

Konak/İzmir Tel-faks: 0 232 482 29 54

Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gök Kervan Saray İşhanı Kat: 7

No:79 Tel-faks: 0 262 331 66 51

Malatya: Dabakhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sanbeyoğlu İşhanı

Kat: 1 No:43 Tel: 0 422 323 24 77

Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tünelci Apt. Kat: 1/6

Samsun: 19 Mayıs Mah. Tahirhan Cad. Albayrak İşhan NO:24

Kat:2 Daire:9 Tel-faks: 0 362 435 25 80

Tatvan: Düzenli Ulusoy İş merkezi Çömelik Yokuşu

No: 42 Tatvan Tel-faks: 0 462 321 14 80

- 3... **19 Aralık, yenilmezliğimizdir**
5... **Faşist Zihniyet!**
8... **F tiplerinin harcında 19 Aralık'ta dökülen kan var**
12... **İnfazlar bir devlet politikasıdır**
16... **Demokratik devlet, sanal Susurluk devleti, gerçek**
17... **TAYAD Hapishaneler Raporunu Açıkladı**
18... **Ülkemizi kuşatan emperyalist zincir biraz daha kalınlaşacak!**
20... **'Başörtüsüne Özgürlük' Tecrit Hücrelerine Hayır!**
22... **Emperyalizmin ve Oligarşinin Nerede İhtiyacı Varsa, Abant...**
24... **Büyük korku ve Irak'taki Austwisch**
26... **Küreselleşmenin... İflası-2**
29... **Sırtında 117 Tabut Dilinde 'Demokrasi ve İnsan Hakları'**
32... **6 CEVABIMIZ VAR...**
35... **Emek Platformu Netleşmelidir**
37... **Yıkacağız kokuşmuş düzeninizi**
38... **'Eğitim-Sen Güneşi Karartılamaz'**
40... **Avrupa Komplodan Sorumludur**
41... **Mersin'de hak ve özgürlükler mücadelesinde tahammülsüzlük**
43... **Felluce ile dayanışma eylemleri sürüyor**
44... **Devrimci Bir Merkez Girişimize İlişkin Sonuç Açıklaması**
48... **'Saldırıları tüm halklarıdır'**
49... **Çemberimde Gül Oya**

19 Aralık, yenilmezliğimizdir

Maltaları, sokakları dolduran kan deryasının içinde, dağ gibi olan cesetlerimiz önünde, alınlarımızda kızıl bant, ellerimizde kızıl bayraklar, dilimizde devrim ve sosyalizm sloganlarıyla dikiliyoruz. Böylesine büyük, kapsamlı bir saldırı önünde yıkılmamanın, savrulmamanın gücü gururuyla başımız yukarıda. Emperyalizmin ve oligarşinin "stratejik" saldırısı karşısında dünya halklarının direniş cephesine bir mevzi de ülkemiz topraklarından ekledik. Emperyalizmin ve oligarşinin vahşetinin karşısına halkın yiğit evlatlarının kahramanlığını koyduk. Halkımıza, düşmanın gücü ne kadar büyük, saldırısı ne kadar vahşi olursa olsun, direnmenin mümkün olduğunu gösterdik. İşte bütün bunların sonucundadır ki, katliamın 4. yıldönümünde bir "yenilgi"den değil, dünya tarihinde eşine az rastlanır bir direniş destanının yaratılmış olmasından söz ediyoruz. Safını direnişin safında görenler, 19 Aralık'ı böyle ele almaktadır.

Ülkemiz tarihinin en büyük katliamlarından birinin 4. yıldönümündeyiz.

19 Aralık'ı gündemimize sokan sadece bir "yıldönümü" olması değildir. 19 Aralık bitmiş bir süreç değil. 19 Aralık'ta başlayan katliam, F tiplerindeki tecritle hala sürdürülüyor. 19 Aralık katliamcılığına karşı adalet için verdiğimiz mücadele sürüyor. Ve en önemlisi, 19 Aralık'la açılan F tiplerindeki direniş de hala sürüyor. Kısacası, hala büyük ölçüde 19 Aralık'ın şekillendirdiği bir süreç yaşanmaktadır. Kim nasıl değerlendirirse değerlendirsün, şurası tartışmasıdır, 19 Aralık katliamı, ülkemiz sınıflar mücadelesi tarihinde önemli dönüm noktalarından biri olarak yeretmiştir. 19 Aralık henüz yakın bir tarihtir. Tarihsel olayların sonuçları, çoğu zaman uzun yıllara yayılarak ortaya çıkar. 19 Aralık için de aynı şey sözkonusudur. Ama 19 Aralık özelinde, bazı sonuçlar çok çabuk ortaya çıkmış, bu katliam ve karşısındaki direniş, **sınıflar mücadelesi açısından netleştirici ve ayırıştırıcı bir işlev görmüştür.**

19 Aralık devrimcilere karşı bir yoketme ve teslim alma saldırısıyken, halka karşı da büyük bir gözdağı operasyonudur. 19 Aralık gözdağı saldırısı, hapishanelerde ve dışarıda bedel ödeyenlerin kararlılığıyla göğüslenmiştir. Devletin kendi tutsağı durumundaki insanlara karşı gerçekleştirdiği vahşet, oligarşik devletin halk düşmanı yüzünün en net görüldüğü anlardan biridir. Halk bunu görmüştür. Halkın o süreçte buna ne kadar tepki gösterip göstermediği farklı bir konudur. Terörün boyutu tepkilerin önüne set çekerken, devletin esirlere karşı bile ne kadar vahşileşebildiği, bağımsızlık, demokrasi, adalet, özgürlük istemekten başka "suçu" olmayanların nasıl katledilebildiği halkın bilincinin derinliklerine işlemiştir. Sonuçları halkın düzene karşı tepkilerinin içinde ortaya çıkacaktır.

Hem halk, hem bu düzene karşı şu veya bu biçimde mücadele etme iddiasında olan tüm güçler açısından ise, 19 Aralık, oligarşinin halka karşı savaşta, emperyalizmin politikalarını sürdürmek için katliamcılıkta sınır tanımayacağını göstergesidir. "Demokratikleşme, AB'ye uyum" politikaları sonucu olmayan bir demokraside yaşadıklarını sananlar, bu katliamla birlikte, yeniden Türkiye gerçeğiyle yüzyüze kaldılar. Emperyalist güçlerden demokrasi, insan hakları beklentilerinin de gerçek anlamda sonudur 19 Aralık. Emperyalizmin "içsel bir olgu" olduğu bu operasyonda da görülmüştür. Emperyalizm oligarşinin katliamının başdestekçisidir. Düzenin "sosyal demokrat solu"nun faşist, gerici öteki partilerden bir farkının olmadığı, 'insan hakları' çerçevesinde bile katliama sesini çıkarmayıp onayladığı görülmüştür. Özcesi, siyasi arena-

da yer alan tüm güçler gerçek yüzleriyle tavırını belirlemiş, demokrasiye ve emperyalizme ilişkin tüm yanılığlı düşünceleri yerle bir etmiştir. Düzene karşı ister devrim için, ister bağımsızlık ve demokrasi için mücadele eden her güç, kendini buna göre ayarlamak, adımlarını buna göre atmak durumundadır.

Nitekim de böyle olmuştur. 19 Aralık, devrimciler için devrimin yenilmezliğini ve kararlılığını gösteren bir dönüm noktası olurken, reformizm için ise, düzen içine hapsolmanın dönüm noktası olmuştur. Devrimciler 19 Aralık'ta kızıl bayraklarını dalgalandırırken reformizm **beyaz bayrak** kaldırmıştır. Ülkemizdeki "demokratikleşmenin" palavra olduğunu, faşist devlet gerçeğini en iyi gören onlardır. Emperyalizme ve oligarşiye gerçekten karşı çıkmanın büyük bedeller ödemeyi gerektireceğini yeniden hatırlamışlardır. Bunu gördükleri için de emperyalizme ve oligarşiye karşı direniş mevzilerinden kaçmakta acele etmişlerdir. Demokrasıcılık oyununun sınırları içinde onlar da F tiplerine karşı çıkmış, mitinglerde yer almışlardır. Ama 19 Aralık'la "demokrasinin sınırlarının" o kadar da geniş olmadığını oligarşi her kesime yeniden hatırlatmıştır. Reformizm için Türkiye gerçeğini görmemek, faşizm gerçeğini görmemek sözkonusu değildir; tam tersine, gördükleri için düzenin icazetine sığınmışlardır. Düzene sığındıktan sonra söylediklerinin fazla bir önemi yoktur. Düzen içi siyaseti tercih etmelerini gizlemek için çok iyi gördükleri faşizm gerçeğini çarpıtmaktan, gizlemekten başka çareleri yoktur. Onun için şimdilerde AB'ye uyumla "demokratik devrim" tamamlandığından söz etmekte.

19 Aralık'ın ayrıştırdığı elbette sadece tescilli reformist kesimler de değildir. Farklı sıfatlar taşıyan ama özünde revizyonist-reformist düşüncelerden köklü biçimde kopamamış olanlar da 19 Aralık'ta direnişi değil, sadece oligarşinin terörünün ne kadar büyük olabileceğini gördüler. Gördükleri andan itibaren de reformizmle, hatta Avrupa'yla paralellik kurma

arayışlarına girdiler. "Uluslararası standartları" bunun için gündeme getirdiler. Şimdi bu kesimler, reformizmle aynı ağızdan "devrimci demokrasinin" bittiğine hükmediyor ve bir "yenilgi"den söz ediyorlar.

Şimdi çok daha nettir ki, daha 19 Aralık'ın

sabahında "*devrimci demokrasi yokoldu*" diye hüküm verenler, devrimciliği hiç anlamamışlardır. Devrimcilerin yokolmayacağı tarihsel gerçeğinden uzaktırlar. Bu ülke devrimcilerinin bunu defalarca kanıtladığını görmezden gelirler. Hapishane görmemişlerdir. Göreni ise, oligarşinin zindanlarından öğütülerek çıkmış ve "öğütülmüş", yıldırılmış, vazgeçirilmiş solcular olarak halka güvenmezken, oligarşinin ve emperyalizmin herşeye kadir olduğuna inanırlar. İşte bir katliamla devrimcilerin bitirilebileceğini düşünen bu siyasi ahmaklıktır. Aradan dört yıl geçmiş olmasına, direnişin bu süre boyunca sürmesine, devrimin yenilmezliğini tekrar tekrar kanıtlanmasına rağmen, şimdi kendisini "komünist" olarak gören bazılarının kalkıp dört yıl önce reformistlerin söylediğini tekrarlayıp "*devrimci demokrasinin bittiğinden*", "*yenilgiden*" söz etmesi de bir başka siyasi ahmaklıktır. Bu öylesine bir ahmaklıktır ki, reformizmin "devrimci demokrasi bitmiştir" derken kendisini de kastettiğini görmemekte, aynı nakaratı tekrarlamaktadır.

"Yenilgi" tesbiti, 19 Aralık'ı anlamayanların, direnişi sonuna kadar götüremeyenlerin, oligarşiye karşı zafer kazanmaktan umudu kesmişlerin ruh halidir. Hiç direnmeyenler veya sonuna kadar direnme kararlılığını, cüretini gösteremeyip bir noktasında direnişi terkedenler söz ediyor "yenilgi"den. Bu, "sürece ilişkin" bir tesbit olmaktan ziyade, onların ruh halini ele veriyor. "*Mücadele eden yenilgiye uğrayabilir, mücadele etmeyen zaten yenilmiştir.*" (Bertolt Brecht) Onların yenilgisi, Brecht'in işaret ettiği ikinci türden bir yenilgidir. Direnenlerin yenilgisiyle direnmeyenlerin yenilgisi arasında her zaman nitelik bir fark vardır. Direnenler, yenilgilerinden zaferler yaratabilirler. Direnmeyenlerin ise bu şansları olmaz. Sözü nü ettikleri kendi yenilgileridir. Değerlendirmelerindeki ruh hali bunun tezahürüdür. 19 Aralık bir isyandır aynı zamanda. Teslim alamazsınız haykırışının tarih boyunca dile getirilmiş en güçlü cevaplarından biridir. Türkiye solu, 19-22 Aralık katliamında ve F tiplerinde büyük bir sınavdan geçti. Devrimci hareket, bu sınavdan, 30 Martlarda, 12 Temmuzlarda, 16-17 Nisanlarda olduğu gibi, alını açık başı dik geçerken, sağa ve sağa savrulurarak dökülenler de oldu. Direnenler, oligarşinin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için, inançları için her türlü bedeli ödemeyi göze alanları yemeyeceğini kanıtladılar. 19 Aralık böylelikle sadece bir katliamın değil, kahramanlığın ve yenilmezliğin adı olarak geçti tarihe.

19 Aralık, netleştirmiştir, ayrıştırmıştır. Devrimciler 19 Aralık'ta kızıl bayraklarını dalgalandırırken reformizm beyaz bayrak kaldırmıştır.

19 Aralık bir isyandır aynı zamanda. Teslim alamazsınız haykırışının tarih boyunca dile getirilmiş en güçlü cevaplarından biridir.

direnışimizin
5.
yılındayız

**HÜCRELERİ
YIKACAĞIZ!**

117 şehit, 600 sakat verdik;

**YILMADIK
TESLİM OLMADIK!**

**Direnışin bayrağı
DHKP/C Davası Tutsakları
Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi'nde**

**Bu bayrak elden ele
neferden nefere
zafere kadar
taşınacak!**

Faşist Zihniyet!

**F tiplerine hakim olan, tecriti
uygulayan AKP zihniyetini tanıyın!**

Bu ülkeyi kim yönetiyor, hangi zihniyetle yönetiyor? Bu sorunun cevabını öğrenmek isteyenler, Cezaların İnfazı Hakkında Kanun (CİK) Tasarısı ve Ceza Muhakemesi Kanunu (CMK) Tasarısı'na ilişkin TBMM'de yapılan görüşmelerin tutanaklarını okusunlar.

Bu görüşmelerin basına yansıyan kısmında bile, AKP iktidarına hakim olan faşist zihniyeti tüm çıplaklığıyla göreceksiniz.

Adalet Bakanlığı'nın hazırladığı ve savunduğu tasarılar, pekala Hitler'in kadroları tarafından da hazırlanmış olabilirdi. Bu tasarıları hazırlayanlar hiç kuşku yok ki, Nazilerin tüm uygulamalarını çok iyi incelemiş ve kendilerine MODEL olarak almışlardı.

F tiplerinin yeni açıldığı dönemde "F tipi Nazi Toplama Kampları" demiştik, "F tiplerini Nazi zihniyeti yönetiyor" demiştik. Biz ne kadar uğraşırsak uğraşalım, onların beyninin içini, beyinlerinin gamalı haç politikalarıyla dolu olduğunu bu kadar açık biçimde göstere-meddik.

Gerek CİK, gerekse de CMK Tasarıları tartışmalar sonucunda bir çok değişikliğe uğradı, burada sözü edilecek olan bazı maddeler reddedildi. Ceza İnfaz Yasası, üzerinde bir kez daha çalışılmak üzere, Adalet Alt Komisyonu'na gönderildi. Ama bunların önerilmiş olması da mantığı ortaya koymaya yetiyor. Dahası, yasalar nasıl çıkarsa çıksın, F tiplerinde işte bu mantık uygulanmaya devam edilecektir. Tecrit, bu mantığın

uzantısı olarak sürdürülecektir.

İşte Faşist Kafa!

Diyor ki, tasarıda:

"Hükümlü, akıl hastalığına kendisi neden olmuştusa, cezasının infazı geri bırakılmaz..."

Bu maddede hedef, zorla tıbbi müdahale işkencesiyle sakat bıraktıkları Wernicke Korsakoff hastalarıdır.

Yaşayan ölü haline getiren kendileri. Ve o noktada diyor ki, "beş yaşındaki çocuk gibi" de olsa, kendi başına yaşamını sürdüremez durumda da olsa, eli ayağı tutmaz da olsa, "akıl hastası" da olsa, ben onu tecrit hücrelerinde tutmaya devam edeceğim.

CHP Niğde milletvekili Orhan Eraslan "Bırakın bir hukukçuyu, bir insan böyle bir düzenlemeyi nasıl düşünebilir?" diye soruyordu haklı olarak.

Doğru, bir insan düşünemez bunu. Ancak Nazi kafasına sahip bir "insan" artığı düşünebilir. Bu öneri burjuva basında bile "Meclis'i şok eden öneri" olarak adlandırıldı.

Kendi politikalarının sonucu olan akıl hastalarını, eza edilmesi, ceza çektirilmesi gereken insanlar olarak gören bu zihniyetle, "akıl hastalarının topluma bir yararı yoktur, yok edilmelidir" diyen Nazi politikaları arasındaki paralellik, açıktır.

Önerge "insanlığa aykırı!" olduğu gerekçesiyle reddedildi.

Bu ret gerekçesi bile, Adalet Bakanlığı'na hakim olan anlayışın

şın “insanlık dışı” bir zihniyet olduğunu göstermeye yeter.

İşte Faşist Kafa!

Ya pişman olacaklar, ya da...

Emperyalistler ve işbirlikçileri, hapishanelere ilişkin belgelerde, pişmanlık dayatmalarını “rehabilitasyon”, “topluma kazandırma” gibi üstü örtülü kavramlarla ifade etmişlerdir. AKP iktidarı, bunu alenileştirmiştir.

Tasarıda “İnfazda temel amaç” bölümü aynen şöyle yazılmıştı: “suçluların pişmanlık göstermesini sağlamak.”

Bir milletvekili “Bu durumda cezaevleri esir kampına döner.” diyerek itiraz etti bu maddeye: AKP’li bir milletvekili eleştiriye “Hümanizm çağın hastalığı oldu.” diyerek cevap verdi. Eski Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü, şimdiki Yargıtay üyesi Suat Ertosun, tartışmaya müdahil olup “Bu tasarıyla şartlı tahliye otomatik olmaktan çıkarılıyor. Nedamet getirmeye, iyileşmeye göre belirleniyor” diyerek maddeye “açıklık” getirdi.

Emperyalizme karşı olmayacaksınız, faşizme karşı olmayacaksınız, muhalif olmayacaksınız; “sizi bir kez elime geçirdim, düşüncelerini zi değiştirtinceye kadar hapsetmeye, zulmetmeye devam edeceğim” diyor bir iktidar açıkça.

Tartışmalar sonunda “pişmanlık gösterme” ifadesi amaç maddesinden çıkarıldı.

Fakat Cemil Çiçeklerin, Ertosunların beyninden çıkarılmamıştır bu “amaç”; TECRİT bu amaçla sürdürülüyor hala. Bu “amaç” madde-sine karşı çıkanları, eğer karşı çıkışlarında samimi iseler, TECRİTE karşı çıkmaya çağırıyoruz. Değilse, son derece haklı olan bu itiraz, kağıt üzerinde bir itiraz olarak kalmaya mahkumdur ve AKP’nin Adalet Bakanlığı’nın Nazi politikaları karşısında böyle bir itirazın hiçbir hükmü olmaz!

İşte Faşist Kafa!

Bırakalım Gebersinler!

“Pişmanlık” maddesinin eleştirilmesi karşısında AKP’liler Nazi zihniyetinin savunulması için seferber oldular.

AKP’li Mehmet Yılmazcan, şöyle diyordu mesela. “Hümanizm çağımızın hastalığı. Türkiye’de ya sanık olacaksınız, ya borçlu...”

Hümanizmi –ve söylemese de bizzat hukukun kendisini– bir hastalık olarak gören kafa, TBMM Adalet Komisyonu’na seçilmiş ve bu ülkede “adalet” dağıtacak!!!

AKP’li Hüsrev Kutlu ise, MHP’lilerden hiçbir farklarının olmadığını şu sözleriyle ortaya koydu: “Rezervasyon yaptırıp Adalet Bakanlığı tesislerinde suçluları dinlendirecek değiliz...”

19 Aralık katlamı öncesinde F tiplerine yönelik eleştiriler karşısında MHP Ankara milletvekili Mehmet Arslan’ın “Gebersinler, ne yapalım kendileri istedi... Ne yani ölmemeleri için altlarına mı yatacağız...” sözlerini hatırlayın. Ve AKP’li Hüsrev Kutlu’nun sözlerini yanına koyun. AKP’nin MHP zihniyetinin (yani baştan beri vurguladığımız gibi, Nazi zihniyetinin devamcısı) olduğunu görürsünüz.

Ama durun, bu zihniyeti ortaya koyan örnekler bitmedi daha.

İşte Faşist Kafa!

Nedamet getirinceye kadar...

İktidarın hazırladığı tasarıda deniliyor ki;

“...sağlık kurumunda koruma ve tedavi altında geçen süre cezasından indirilemez.”

Daha açık bir deyişle, açlık grevi, ölüm orucu eylemleri sonucu zorla kaldırıldıkları hastanede geçirdikleri süre cezalarından sayılmayacak. Hastanelerin mahkûm koğuşunda geçirdikleri süre kadar, cezaevinde fazladan yatmak zorunda kalacak.

Hedef, açlık grevleri, ölüm oruçları yapan tutsaklar. Hedef DİRENME HAKKI.

Canını ortaya koymuş tutsakları, üç beş ay daha fazla yatırmayla tehdit ediyor.

Tam bir acizlik.

Ama aynı zamanda tam bir zulüm mantığı.

Nasıl yaparız da “nedamet” getirmemiş insanları, çürüyünceye, ölüncüye kadar işkenceli ölüm hücrelerinde tutarız?

Sadece sözkonusu madde değil, İnfaz Yasası’nın onlarca maddesi bu faşist mantıkla hazırlanmıştır.

İşte faşist kafa:

Yasada korsan değişiklik!

CMUK’un arama yetkilerini düzenleyen maddesi, Adalet Komisyonu’nda tartışılıp son alini aldıktan sonra, tasarı TBMM Genel Kurulu’na sevk edilirken, AKP’liler tarafından tasarıya korsan bir madde eklendi.

Adalet Komisyonu’nda polise arama yetkisi verilip verilmeyeceği uzun tartışmalara neden olmuş ve sonuçta polise bu yetkinin verilmesi kararlaştırılmıştı.

Ama AKP bu yetkiyi vermekte ısrarlıydı.

AKP, işkencecilerin işini kolaylaştıracak ne lazımsa onu yapmakta ısrarlıydı.

Tasarıya yapılan “korsan” eklemenin farke-dilmesiyle Genel Kurul’da bu oyun bozuldu. Ama AKP’nin zihniyeti bir kez daha ortaya çık-mıştı.

Yasama da kim oluyor diyen faşist yürütme zihniyetidir. Komisyon da bu maddeye itiraz edenler arasında kendi milletvekilleri de vardır. Onların iradesine de saygısı yoktur. AKP’de kendi hukukuna, kendi meclislerine saygı da yoktur. Bu kafa, mümkün olsa, yasaları tümüyle “gizlice” çıkarır.

Hürriyet Gazetesi AKP’nin bu girişimini “ta-sarıya korsan madde eklediler” diye verdi. “Korsan”! İşte AKP’nin siyasi kimliği. İşte Adalet Bakanlığı’nın yönetim anlayışının özeti.

Bir yasaya “korsan” madde ekleyerek TBMM’yi, milletvekillerini aldatmaya çalışan bu Adalet Bakanlığı’nın F tiplerine ilişkin gerçekle-ri söylediği veya söyleyebileceği, F tiplerinde yasalara uyacağı düşünülebilir mi?

Bunu düşünmek safdilliktir.

İşte faşist kafa:

“Ölüm orucundakiler azaldı!..”

Çiçek, Adalet Bakanlığı’nın 2005 mali yılı bütçe görüşmeleri için yaptığı sunuş konuşma-sında 3 Kasım 2004 tarihi itibarıyla ölüm oru-cuna katılanların sayısının 8’e düştüğünü, ey-lemcilerin sayısının azaldığını bildirdi.

Sami Türk de, katliamın üzerinden aylar geçtikten sonra böyle demişti. Böyle demiş ve eklemişti; *“basın yazmazsa, biter.”*

Cemil Çiçek’in kafası da aynı. Faşist kafa için insanlar “rakam”lardan ibarettir.

Ölüm orucunda kaç kişi olursa önemli ola-cak acaba?

Bu ülkenin hapishanelerinde yüzlerce tutsa-ğın ölüm orucunda olduğu zamanlar da oldu. O zaman talepleri daha fazla mı dikkate aldılar?

117 ölümün olduğu bir direnişten sözeder-ken, ölüm orucundakilerin sayısının 8’e düştü-ğünden “memnuniyetle” sözeden bir kafa, top-lama kamplarını yöneten bir Nazi’den başka ki-me ait olabilir?

Faşist kafanın hayalinde Auschwitz var!

Ceza İnfaz Yasası Tasarısı’nın tartışmaları sırasında Cemil Çiçek, bir de şunları söylüyor:

“Cezaevleri otel haline geldi. Cezaevlerinin

yol geçen hanı olması, suç örgütlerinin eği-tim yuvası haline getirilmesi kabul edile-mez... Devlet duvarların arkasında bile otori-teyi tesis edemezse, dağ başında ne yapar, di-ye sorulur. Cezaevlerini yönetilebilir kurum-lar haline getirmek istiyoruz.” dedi.

19 Aralık’tan önce de böyle diyorlardı.

F tiplerini açmalarına, öteki tüm hapishane-leri de “hücre tipine” çevirmiş olmalarına ra-ğmen, 2 yıldır hapishaneleri kendileri yönetiyor olmasına rağmen, hapishanelerden tabutlar çı-kıyor olmasına rağmen o hala diyor ki *“cezaev-leri otel haline geldi”!*

Cemil Çiçek’in hayalindeki, beynindeki ideal hapishane Auschwitz’dir.

“Nazi toplama kampı Dachau açıldığında, kampın ilk tutsakları siyasi’dirler. Özel tut-sak giysisi içine sokulmamışlar, saçları kesil-memiştir...”

Bir hafta geçmeden, SS güruhu ‘kamp’ı basıyor. Görevli polis memurlarını toplayıp tehdit ediyorlar: ‘Nedir bu yaptığınız kepaze-lik? Bu ikinci sınıf domuzlara insan gözüyle bakıyorsunuz! Bunu izin veremeyiz. Bunlar insan değil! ... En küçük duygusallığa yer yok. Aranızda kan görmeye tahammül ede-meyecek olanlar varsa, onlar bizden değildir. Bu köpoğlu köpeklerden ne kadarını temizler-sek, beslemek zorunda kaldığımız pisboğaz-lar, o kadar azalır. Haydi bakalım, iş başına!’” (Tadeusz Borowski, Böyle Buyrun Gaz’a Ba-yanlar Baylar, s. 189)

Cemil Çiçekler, Ertosunlar, işbaşındadır.

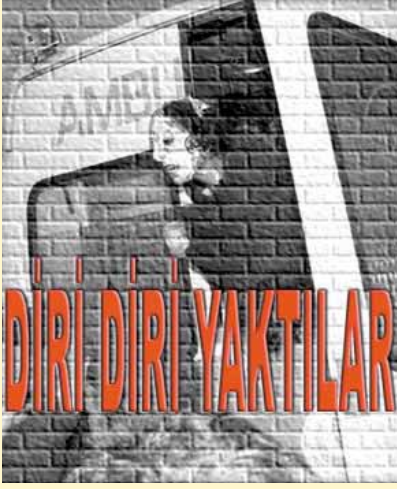
Yaptıkları “iş”, Dachau Nazi Toplama Kam-pı’nda yapılan “iş”le nitelik olarak aynıdır.

Onların işi, tutsaklara nedamet getirtmek, pişman edemediklerini ise, işkenceli ölüm hü-crelerinde bir biçimde sayılarını “azaltmak”tır.

İnsan yok onların beyninde. Hümanizm yok. Hak, hukuk, adalet yok.

117 ölüm karşısında ağızlarından “insani” tek bir kelime çıktığını duydunuz mu? Emper-yalizmin işbirlikçilerinin “insani” hiçbir duygu-su, düşüncesi olamaz zaten. AKP, emperyaliz-min ve oligarşinin partisi olarak “devrimcileri yoketme” göreviyle hareket ediyor. Ve bunun dışında hiçbir şey onları ilgilendirmiyor. 19 Ara-lık katliamını savunarak başladılar hükümete, tecrit katliamını sürdürerek iktidar olmaya de-vam ediyorlar.

İşte biz F tiplerinde hüküm süren bu zihniye-te karşı direniyoruz. Direnişin neden bu kadar uzadığını, neden bu kadar büyük bedeller öden-mek zorunda kalındığını soranlar, bu zihniyete baksınlar.

**Katliamcılar yargılansın
Tecrite son**

▼ BAYRAMPAŞA ▼

Saldırı, 1500 jandarma, iki otobüs dolusu ölüm mangası tarafından gerçekleştirildi. Binlerce kurşun, bomba kullanıldı. Ellerindeki bombalar yetmedi, yenilerini getirttiler.

Operasyon 14 saat sürdü.

6 kadın tutsak diri diri yakıldı. 6 erkek tutsak kurşunlarla, bombalarla katledildi. 55 tutsak yaralandı.

▼ ÜMRANIYE ▼

Binlerce asker polisten oluşan katliam birlikleri tarafından saldırıldı. Saldırıda binlerce gaz bombasının yanı sıra zehirli gaz püskürten silahlar, Skorsky helikopteri kullanıldı.

Operasyon 83 saat sürdü.

Beş tutuklu katledildi, yüzlercesi yaralandı, işkencelerden geçirilip F tiplerine sevk edildiler.

F tiplerinin harcında 19 Aralık'ta dökülen kan var

Sayı 136

8

12 Aralık
2004

**19-22 Aralık katliamının üzerinden
4 yıl geçti...**

**F tiplerinin duvarlarından kanımız
sızıyor hala...**

**Yaramız hala
kanıyor...**

**Adalet hala çok
uzakta...**

**Ama biz F
tiplerinin tecrit
duvarlarına teslim
olmadık.**

**Adalet için
mücadeleden hiç
vazgeçmedik!**

Zaman hızla geçiyor. 19 Aralık katliamının üzerinden de tam dört koca yıl geçti. Dört yıl bir direniş için alışılmadık uzunlukta bir süre. Dört yıldır sürüyor direniş. O gün doğan bebekler, yürümeyi, konuşmayı öğrendi çoktan. İlkokullu çocuklar, delikanlı oldu. Oligarşinin tüm terör ve gözdağına rağmen, devrimci saf-lara genç, yaşlı yeni insanlar katıldı. Onlar için 19 Aralık "dışında" oldukları bir tarih. O günü hapishanelerde veya dışarıda, ama olayın içinde olarak yaşayanlar ise, o günlerin bir dakikasını bile silmediler hafızalarından. Oligarşi unutmaya çalıştı. Solun bir kısmı unutmayı yeğledi. Ama bu öyle bir tarih ki, silinmesi, unutturulması mümkün değil. Buna izin vermemiz de sözkonusu değil.

Bu yüzden tekrar tekrar anlatıyoruz. Bilmeyenler öğrensin, unutanlar hatırlasın, hiç unutmayanlar öfkelerini bir kez daha bilesinler diye...

2000 yılının 19 Aralık sabahı, bu ülkenin asla unutulma-

ması gereken sabahlarından biridir. O sabah, doğan güneşin ışıkları, onlarca hapishaneyi çevreleyen siyah dumanların, gaz bombalarının sisi arasında kaldı.

Sabah 4.30-5.00 sıralarında tüm hapishaneler bir yıldır bu operasyona hazırlanan katliam birlikleri tarafından kuşatılmıştı.

"Teslim olun!" çağrılarıyla kurşunlar, bombalar aynı anda ulaştı tutsakların kaldığı koğuşlara. Aynı anda dozerler hapishane duvarlarını yıkmaya başladı. Bir anda yağdırılan gaz, kükürt ve niteliği belirsiz bombalar, bir çok hapishanede daha ilk anda koğuş kapısında bulunan tutsakları hareketsiz bırakacak kadar yoğundu.

Düşünün ki, bir devlet, etrafında kendi askerlerinin nöbet tuttuğu hapishaneleri "ele geçirmek" için 10 bini aşkın askeri gücünü seferber etmişti. Kıbrıs hareketinden sonraki en büyük askeri harekattı bu ve topu topu dört duvar arkasında, silahsız bini aşkın tutsağa karşıydı.

ÇANAKKALE

Saldırıda 5 Bin 48 Adet gaz bombası, binlerce kurşun kullanıldı. Saldırıya Jandarma özel operasyon timleri katıldı.

Operasyon 56 saat sürdü.

İstisnasız tüm tutuklular işkenceden geçirildi.

Dört tutuklu katledildi.

BURSA

Silahsız, savunmasız tutsaklara kurşunlar, gaz bombalarıyla saldırdılar. İki tutsak zulmü durdurmak için bedenini tutuşturdu. Ama saldırı sürdü.

Tutuklular, F tipine sevkten önce, hücrelere atılarak sevkedinceye kadar işkenceden geçirildi.

İki tutsak katledildi.

CEYHAN

Saldırıya yüzlerce jandarma, gardiyan ve Çevik Kuvvet ekipleri katıldı.

Saldırı 8,5 saat sürdü.

Tutuklular, direniş sırasında bir teğmen ve bir askeri rehin aldılar. Rehinelerin burunları kanamadı.

Tüm tutsaklar işkenceden geçirildi... Bir tutsak katledildi.

Düşünün ki, bu eşitsiz saldırıda, 20, 30, 40 kişilik koğuşlarından dışarı çıkamayacak durumdaki tutsakların üzerine tam 20 bin adet gaz bombası atıldı. Sadece Çanakkale Hapishanesi'nde 5 bin 48 adet gaz bombası kullanıldı. Kurşunların sayısı belirsizdi. Ve dinmeyen bomba kurşun yağmuruna megafonlardan hiç durmaksızın tekrarlanan "ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz" sözü eşlik ediyordu.

Böyle bir durumda ne yapabilirlerdi? Teslim olmak, bileklere değil, beyinlere kelepçe vurulmasıydı!

Siz söyleyin ne yapabilirlerdi?

Teslim olmak, bileklere değil, beyinlere kelepçe vurulmasıydı!

Tutsakların yapabilecekleri iki şey vardı: Teslim olmak ya da direnmek!

Direnmenin anlamı ölmektir; "Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz" diyordu subayların megafonlardan yükselen sesi.

Öyle de olsa direneceklerdi.

"Teslim olma"nın anlamı, faşist devletin askeri, polisi tarafından derdest edilmekle sıyrılmıştı çünkü. O anlamda zaten esirdiler. Zaten tutsak alınmışlardı ve dört duvar arasında, devletin elindeydiler.

Bunu oligarşinin üzerlerine

saldığı katliamcılar da biliyordu. Öyleyse, onların "teslim olun!" deyişlerinin başka bir anlamı olmalıydı.

Evet, başka bir anlamı vardı. "Teslim olun" çağrısıyla düşüncelerinden, inançlarından soyunmaları, emperyalizme, faşizme karşı direnmekten vazgeçmeleriydi istenen.

Teslim olmayacaklardı. "Ya düşünce değişikliği, ya ölüm!" diyenlerin karşısına "ya düşüncelerimizle yaşarsınız, ya da düşüncelerimiz uğruna ölü-rüz" diyerek çıkacaklardı. Halkın kurtuluş savaşının içinde "Ya zafer, ya ölüm!" diyerek yeralmamışlar mıydı zaten!

Direnme kararları netti. Pekiyi böylesine büyük bir güçle silahlanıp saldıran düşmana karşı nasıl direneceklerdi?

Neleri varsa onlarla direndiler... Ranza, dolap, ne buldularsa, onlarla kurdular barikatlarını. Kurşunları yoktu kendilerini savunmak için; ranzalardan, dolaplardan koparılmış sopalarla, yiyecek sevelerinden çıkardıkları limonlarla, duvar sıvalarını parçalayarak elde edilmiş taşlarla savunacaklardı kendilerini. "Hapishaneler cephanelik gibi" diye aylardır demagojisini yaptıkları cephaneliklerinde bunlar vardı işte.

Bu barikatın zulmü durduramayacağını bildikleri için, bir

de bedenlerini kattılar barikata. İlk, hemşire Fidan Kalşen "saldırımı durdurun, yoksa kendimizi yakacağız" diyerek dikildi katliamcılarının karşısına. Aynı sözü, Ümraniye'de Ahmet İbili, Bursa'da Murat Özdemir, başka hapishanelerde başka tutsaklar tekrarladı. Bu haklı, meşru, fedakarca talebe katliamcılarının cevabı, daha fazla kurşun, daha fazla bomba oldu. Tutuşturdular bedenlerini. Tutuşmuş bedenleri kurşunların hedefi oldu.

Oligarşinin vahşeti, kendi sınırlarını bile aşmıştı çünkü. Kendini tutuşturmuş bir tutsağı hastaneye kaldırmak yerine kurşunlamasında şaşılacak birşey yoktu. Çünkü Bayrampaşa'da olduğu gibi, kendileri diri diri yakıyorlardı tutsakları.

Diri diri yakıyor, kurşunlarla delik deşik ediyor, gaz bombalarıyla boğuyorlardı.

19-22 Aralık vahşetinde 28 tutsak katledildi. Ve barikatlar yıkıldıktan sonra, yaralı-sağ "ele geçirilen" tüm tutsaklar, işkencelerden geçirilerek F tiplerine atıldılar. F tipleri 19 Aralık sabahı açıldı.

F tiplerine karşı çıkan halk, isteyen tüm egemen sınıflar blokuydu

19 Aralık öncesi, F tipi hapishanelere ilişkin tartışmalar

Katliamcılar yargılansın Tecrite son

ÇANKIRI

Saldırı on saat sürdü.
On saat boyunca tutukluların üzerine
aralıksız sinir ve göz yaşartıcı gaz
bombaları yağdı. Ayakta duramaz hale
gelmiş tutsaklara "Bu daha ölmemiş"
denilerek işkence sürdürüldü.

İki tutuklu katledildi.

UŞAK

Uşak Hapishanesi'nde yalnız kadın
tutuklu ve hükümlüler vardı.

Saldırı ve işkence burada da her yer-
deki vahşetiyle sürdürüldü. Tutsaklar
yanan koğuştaki ölüme terkedildi.

İki kadın tutsak katledildi. Onlarca
tutsak yaralandı.

Sayı 136

10

12 Aralık
2004

rın en sık kullanılan kelimele-
rinden biri **"toplumsal muta-
bakat"** idi. Direnişi kırma ma-
nevralarının bir parçası olarak
Adalet Bakanı Sami Türk,
*"toplumsal mutabakat sağlan-
madan F tiplerini açmayaca-
ğız"* diyordu.

"Toplumsal mutabakat" di-
ye bir şey yoktu. **Halkın muta-
bakatı ve egemenlerin muta-
bakatı vardı.**

Halkın tüm örgütlü güçleri,
F tiplerinin açılmaması konu-
sunda mutabaktı. Yapılan mi-
tinglerde, halkın çeşitli kesim-
lerin temsil eden yüzlerce ör-
güt bu mutabakatı ortaya koy-
muştu.

Karşı tarafta ise egemen sı-
nıflar blokunda da F tiplerinin
açılması konusunda kesin bir
mutabakat vardı.

Amerika, Ortadoğu'ya mü-
dahale hazırlıkları yaptığı bu
süreçte, Türkiye'yi "babasının
çiftliği" gibi, askeri üssü olarak
özgürce kullanmasının karşısı-
na dikilebilecek güçlerin -yani
devrimcilerin- bir an önce yo-
kedilmesini istiyordu. **IMF**, po-
litikalarının pürüzsüz uygula-
nabilmesi için, **Avrupa Birliği**,
Türkiye'yi kuşatmasının ta-
mamlanabilmesi için, **NATO**
tüm muhalif güçlerin yokedi-
lmesi için... istiyordu F tiplerini.
İşbirlikçi iktidar ve oligarşinin
tüm güçleri, yeni-sömürge

Türkiye'deki iktidar ve sefa-
hatlarını sürdürebilmek için is-
tiyorlardı F tiplerini.

Oligarşinin medyası istiyor-
du. Öylesine istiyordu ki, çok
az konuda gösterdiği bir sefer-
berlikle F tiplerinin zorunlulu-
ğu propagandasına girişmişti.
"Kamuoyunu" F tipleri konu-
sunda ikna etmelerinin zor ola-
cağını gördüklerinde bu kez,
tümüyle yalan üzerine dayalı F
tipi reklamcılığına soyundular.

Evet, onlar, her ne pahasına
olursa olsun istiyorlardı F tip-
lerini. O "paha", onlarca, hatta
yüzlerce tutsağın kanının dö-
külmesi olsa da.

"F tipi, F tipi" diye çılgık
çılgılığa demeçler veren politi-
kacılar, yazılar yazan, TV
programları yapan gazeteciler,
aslında **"kan, kan"** diyorlardı.

19-22 Aralık'ta o kan dö-
küldü. O kanla F tiplerinin
harcı kanıldı. O kanla açıldı
tecrit hücreleri.

19 Aralık, planlanmış bir katliamdır!

Katliamı gerçekleştirecek
asker ve polis birliklerinin bir
yıl önceden tesbit edilip, bu
birliklere hapishane maketleri
üzerinde tatbikatlar yaptırılma-
sı tek başına bunu kanıtlama-
ya yeterdi. Ama kanıtlar bu-
nunla kalmadı.

Planlanan ve tatbikatı yapı-

lanın sıradan bir hapishane
operasyonu olmadığı, "katlet-
meyi" içerdiği ise, bizzat Ada-
let Bakanı Sami Türk'ün ağ-
zından itiraf edilmiştir.

Sami Türk, 19 Aralık'ın he-
men ardından televizyonda
yaptığı konuşmada, *"kendile-
rinin daha fazla 'zaiyat' olaca-
ğını beklediklerini"* söylemiş-
tir. F tipleri, sıradan bir "hapis-
hane modeli" meselesi, 19
Aralık da daha öncekilere ben-
zer bir hapishane operasyonu
değildi. Emperyalizm ve oli-
garşi blokunun halkı teslim al-
ma, halkın tüm devrimci dina-
miklerini yoketme politikasının
en temel adımıydı.

Bunun için halkın tüm ke-
simleri karşı çıkmasına rağmen
vazgeçmediler F tiplerin-
den. Bunun için "gözü kara" ve
"gözdağı" niteliği taşıyacak bir
katliam kararı aldılar. Ve aynı
pervasızlıkla uyguladılar.

Katliam 22 Aralık'ta bitmedi; F Tiplerinde sürdürüldü

19 Aralık'ın hemen ertesi-
de görüldü ki, muhalif kesim-
lerin "mutabakatı", egemen sı-
nıfların mutabakatından daha
zayıftı. 19 Aralık öncesi F tip-
lerine karşı çıkan cephe içinde
yer alanların önemli bir kısmı,
"karşıtlıklarından" vazgeçtiler.
Egemen sınıflar ise, saldırılarını

BUCA

19 Aralık'ın ilk provalarının yapıldığı yerlerden biriydi Buca. Eylül 1995'teki saldırıda, 3 tutsak katleldi.

19 Aralık'ta da yüzlerce katliamcı, ellerinde silahlar, itfaiye hortumları, demir çubuklarla saldırdı.

Tüm tutuklular işkencelerden geçirilip hücrelere atıldı...

BARTIN

Saldırıya, iki bine yakın asker, gardiyan, özel tim katıldı. Saldırıda gaz bombaları, büyük iş makinaları, basınçlı su sıkan araçlar kullanıldı.

Üç tutuklu saldırının durdurulması için bedenini tutuşturdu. Saldırı durmadı.

Onlarca tutuklu ağır yaralandı. Yaralı olarak işkenceye maruz kaldılar.

AYDIN

GEBZE

NİĞDE

ULUCANLAR

Devrimci tutsakların olduğu her hapishanede aynı saldırılar yaşandı. Kurşundan sinir gazlarına, değdiği yeri yakan köpüklere, tozlara kadar her cins silah kullanıldı.

İki bine yakın tutsak işkencelerden geçirilerek F tiplerinin hücrelerine atıldı...

nı "kararlılıkla" sürdürdüler. Bu politika, 22 Aralık'ta 28 olan ölü sayısını, Aralık 2004'te 117'ye ulaştırmıştır. Arada "hükümet" değişmiş, fakat politika değişmemiştir. 19 Aralık Katliamı, AKP tarafından sürdürülmüştür. F Tipleri operasyonu, DSP-MHP-ANAP hükümetinin icraatları içinde AKP hükümetinin tereddütsüz sahiplendiği bir politikaydı. Nitekim, aynı politikayı F tiplerinde de aynı "tereddütsüzlükle" sürdürdüler. Tecriti pekiştirmek, devrimci tutsakları düşüncelerinden vazgeçirme şeklindeki "nihai" amaca ulaşmak için F tiplerindeki zulmü ağırlaştırdılar, genelgeler, yasalar çıkardılar, hala da bu çabalarını sürdürüyorlar.

Ne var ki, o "nihai" amaca bugüne kadar ulaşamadılar. F tiplerine karşı halkın mutabakatının en sağlam ve en kararlı parçası, Cepheliler, içeride ve dışarıda F tiplerinin ve tecritin amacına ulaşmasının önüne dikilen yıkılmaz bir barikat oldular. 19 Aralık sabahı, devrimci tutsakların ranzalarıyla ve bedenleriyle kurduğu barikat, hala bir dağ gibi duruyor emperyalizmin ve oligarşinin karşısında. Bu barikatta bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizmin kıvılcık bayrağı dalgalanıyor hala.

TAYAD'lı Ailelerden Bayrampaşa Hapishanesi Önüne Çağrı:

Basına ve Halkımıza

19-22 Aralık Katliamını Yaşayanlar Anlatıyor... Gerçeğin Tanığı Olmaya Çağırıyoruz!

19-22 Aralık 2000'de, bu ülke eşine az rastlanır bir katliama tanık oldu. "Devletin güvencesi" altındaki, dört duvar arasındaki silahsız savunmasız 28 tutuklu katledildi.

Hapishanelerden akan kan, gazetelerden, televizyonlardan akıtılan yalanlarla örtüldü.

Yaktılar, "kendileri yaktı" dediler.

Kurşunlar, bombalar yağdırdılar, "tutuklular kaleşnikoflarla ateş açtı" dediler... Ölüm Orucu direnişini kırmak içindi bu operasyon; 20 Aralık'ta "ölüm orucu yok" dediler.

Sansür koydular gerçeğe.

Yine de gizleyemediler gerçeği.

Çünkü biz katliama, tecrite, sansüre rağmen susmadık; gerçekleri haykırmaya devam ettik.

Devam ediyoruz.

Bilmeyenler, duymayanlar için tekrar anlatıyoruz 19 Aralık gerçeğini.

19 Aralık'ta 6 kadın tutuklunun diri diri yakıldığı, 6 erkek tutuklunun kurşunlar ve bombalarla katledildiği, hapishaneler operasyonunun en bü-

yük katliamının yaşandığı Bayrampaşa Hapishanesi önünde olacağız.

19-22 Aralık 2000'de, 28 tutuklunun ve iki askerin nasıl öldürüldüğünü, kurşun ve gaz bombası yağmuru altında o anı yaşayanlar, alevlerin arasında derileri yüzlerinden dökülenler, ölümün eşiğinden dönenler, yanlarından cesetler kalkanlar anlatacak.

19-22 Aralık'la ilgili hazırlanan hiçbir resmi rapor, hiçbir iddianame, onların anlattığı gerçekleri yazmadı. Yine anlatacaklar. O anı yaşayanlar, o anı yaşatacaklar.

Ülkemizin gerçeklerini bilmek, duymak isteyenleri 19 Aralık'ta Bayrampaşa Hapishanesi önüne **bekliyoruz**.

İnsanlarımızın hapishanelerde diri diri yakılmasına karşı çıkan herkesi **bekliyoruz**.

Benim ülkem hapishanelerinden tabutlar çıkmasın, benim ülkem hapishanelerinde tecrit olmasın, insanca yaşansın diyenleri **bekliyoruz**.

Gerçeğe saygısı, zulme öfkesi olanlarla Bayrampaşa Hapishanesi önünde birlikte olalım.

Tarih: 19 Aralık 2004

Saat: 12.00

Yer: Bayrampaşa Hapishanesi Önü

İNFAZLAR

BİR DEVLET POLİTİKASIDIR

Kızıltepe’de 12 yaşındaki Uğur ve babası Ahmet Kaymaz’ın infazında artık “sır” olan hiçbir şey kalmadı, ancak mahkeme tam da bu nedenle dosya üzerinde “gizlilik kararı” aldı.

Gizlenmek istenen ne? Hangi gerçek karartılacak? Yüzlerce infaz davasında olduğu gibi, katledilenlerin elbiselerinden tutun da, silahların balistik raporuna kadar hangi gerçekler çarpıtılıp katiller beraat ettirilecek? 12 yaşındaki Uğur’un yanına koyduğunuz kaleşnikofun kullanılmış olduğunun “belgesini” uydurmak için mi bu karar?

Bu karar hukuki bir gerekliliğin değil, ölüm mangalarının elini soğutmamanın gereğidir. Aynı bir yazıda ele aldığımız Ceza İnfaz Kanunu’nu yapan bir zihniyetin infazlara, Susurluk politikalarına karşı olabileceğini kimse beklemez. AKP, bugünkü kamuoyu baskısının hafiflediği, olayın unutturulduğu süreçte ölüm mangalarına daha cüretli sahip çıkacaktır. Kimse unutmasın ki, bu iktidar 117 insanın katiline “devlet üstün hizmet madalyası” takan bir iktidar.

Raporlar Gerçeği Tescilledi

İnfazın gerçekleşmesinin hemen ardından hazırlanan İnsan Hakları Derneği raporunun dışında, inceleme yapan TBMM İnsan Hakları Komisyonu, AKP ve CHP raporları da, “çatışma yaşanmadığı” gerçeğini tescil ettiler.

Erdoğan’a sunulan AKP raporunda, “*olayın çatışma*

sonucu gerçekleşmediği yönünde kanaat edinilmiştir. Yargılama hızla yapılmalıdır.” denilerek, “çatışma” açıklaması yapan **Mardin Valisi ve Kızıltepe Kaymakamı’nın da görevden alınmasının olumlu olacağı** belirtildi.

Göreceğiz; üç özel timci ile bir emniyet müdür yardımcısını soruşturma sürecinde görevden alarak kamuoyu tepkisini yatırtmayı hesaplayan AKP vali ve kaymakamı da görevden alacak mı? Diyelim ki onları da alındı; ya Aksu? Aynı “çatışma” açıklamalarını medya önünde günlerce tekrarlayan bu iktidarın İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu’dur. Önce sustular, sonra “çatışma” senaryosunda ısrar ettiler, mızrak çuvala sığmayınca dört polisi görevden alarak, raporlarla durumu kurtarmaya çalışıyorlar.

Aksu Derhal Görevden Alınmalı, Ölüm Mangaları Tutuklanmalıdır

Türkiye halkı olarak istiyoruz;

AKP infazlara karşıysa; Aksu derhal görevden alınmalıdır. İnfaza katılan ölüm mangası elemanları derhal tutuklanmalı ve teşhir edilmeli, katillerin yüzünü herkes görmelidir.

Üzeri örtülen infaz davaları, dosyalarda yer alan bütün belgelere, kanıtlara karşı katillerin beraat ettirildiği davalar, ödül gibi cezalarla ölüm mangası elemanlarının cesaretlendirildiği davalar; yeniden açılmalı ve tüm infaz mangası elemanlar cezalandırılmalıdır. Burası, İstanbul Emniyeti Terörle Mücadeleden sorumlu Müdür Yardımcılığı koltuğunda oturduğu bir ülkedir. Şefik Kul, onlarca insanın infazından yargılanıp beraat ettirilmiştir. Onun gibi onlarcası her infazda terfi ettirilen katillerdir ve halen AKP iktidarında da görevlerinin başındadırlar.

Kimse AB’cilik adına bu iktidarı farklı göstererek, Kızıltepe için “**AB sürecindeyiz farklı olacak**” diye de düşünmesin ve halkı aldatmasın. İnfazlar devletin politikasıdır ve AKP iktidarı Susurluk devleti politikalarını yüzüne AB makyajı sürerek her alanda sürdürmektedir. Makyajın altında sırttan Türkiye gerçeği kan doludur. Şiar Perinçekler, İsmail Karamanlar, Gümüşhane’de “terörist” diye katledilen köylüler hep “AB sürecinde” infaz edildiler.

İşte bu nedenle AKP iktidarı ne tüm ölüm mangalarını deşifre edecek ne de asıl sorumluları cezalandıracaktır. Göstermelik bir iki polisin, görevden alınması, hiçbir şeyi değiştirmez. Olay AB’nin infazlara karşı insan hakları şovu malzemesi haline geldikçe kısmi değişiklikler sözkonusu olabilir, ama infazların devlet politikası olduğu gerçeği değişmez.

Doğan Medya’nın Kanlı Dışleri

Günlerce resmi açıklamaya “inanıyor” gözükerek olayı gözardı eden Doğan Medya’nın AB’cilik ve kamuoyu baskısıyla yaptığı yayınlarının gerçek yüzünü yansıtmadığını geçen haftaki sayımızda ele almıştık. Doğan Medya’nın “Amiral Gemisi” Hürriyet’in Yayın Yönetmeni Ertuğrul ÖZKÖK, 3 Aralık tarihli yazısıyla gerçek yüzünü gösterdi.

Susurluk savunucusu Özkök, neden Kızıltepe olayının gündeme gelip, bundan bir süre önce ordu güçleri tarafından "terörist" denilerek Gümüşhane'nin Şiran İlçesi'nde katledilen iki köylünün gündeme getirilmediğini soruyor. Elbette cevabını da biliyor ama çarpıtıyor: "Bir olayda öldürülen kişilerin Kürt, ötekinde Türk olması acaba böyle farklı bir sonuç mu doğuruyor?" sorusuyla, Kürt düşmanlığını elden bırakmayan Özkök'ün ve gazetesinin neden Gümüşhane olayını gündeme getirmediğini biz söyleyelim. Hürriyet için TSK ve polis tarafından yapılan açıklamalar geçerlidir. Hürriyet bütün infazların, katliamların başdestekçisidir. Kızıltepe'nin farklı hesaplarla olsa da gündeme gelmesinden de rahatsızdır. Çünkü **Susurlukçu ölüm mangalarına "yeniden ihtiyaç duyulacağını"** bilen ve söyleyenlerin başında Özkök ve Doğan Medya vardır. Çünkü, ölüm mangalarının "elinin soğumasından" endişe etmekte ve bunu da düzen için tehlike olarak görmektedir. Çünkü, Kürt halkına yönelik baskı ve zulmün gösterilmek istendiği gibi azalmayıp, OHAL uygulamalarının sürdüğünün deşifre olmasından, yani demokrasicilik oyununun yara almasından rahatsızdır Özkök. "**Üzerine fazla gitmeyin**" diyemediği için, "ayrımcılık yapmamalıyız" kisvesi altına saklanıp, kendisinin neden Gümüşhane'nin üzerini örttüğünün hesabını vermek yerine şovenist kışkırtmadan medet umuyor.

Özkök arşivleri tarayıp, Gümüşhane'yle ilgili ne bir özel haber ne de bir köşe yazısı bulamamış. O arşivleri başka bir gözle de taramak mümkündür. Örneğin, 1990'lı yıllar boyunca her infazda ne manşet atıldı, ölüm mangaları nasıl alkışlandı. Ya da Ulucanlar vahşeti "beş dakika önce çekilmiş resim" denilerek nasıl haklı gösterildi. Veya, 19 Aralık'ta nasıl "çatışma" senaryoları yazıldı. Arşivler böyledir Özkök; her zaman sana hizmet etmez, görmek isteyeneye uğurlar'ın, Gümüşhane köylülerinin katillerinin suç ortaklarının kim olduğunu da gösterir.

2 Yaşındaki Dilan'ı, 4 Yaşındaki Berivan'ı Ne Çabuk Unuttunuz?

Uğur, küçük yaşta infaz edilen tek örnek değil. Bu şekilde bir çok örnek var. Biz sadece bir tanesini daha hatırlatacağız.

8 Ağustos 1996 günü Adana'nın Küçükdikili Belde-si'nde bulunan "şüpheli" bir ev özel timler tarafından tarandı. Evde bulunan herkesi kurşun yağmuruna tutan katiller İKİ YAŞINDAKİ Dilan ve DÖRT YAŞINDAKİ Berivan'ı da katlettiler.

Mahkeme sonucunda ne mi oldu?

İnfazı gerçekleştiren polisler hakkında açılan dava 27 Ocak 1997'de görüldü. Ve 23 polis hakkında TCK'nın 4912-3. maddesi uyarınca haklarında "**ceza tayinine yer olmadığı**" gerekçesiyle dava düştü. Cumhuriyet Savcısı M. Ali Kutlu, polislerin "**nefsi müdafaada bulundukları**"nı öne sürdü. İki ve dört yaşındaki iki çocuğun katledilmesi olayında bile "nefsi müdafa" gerekçesine başvurulması, vazgeçtik hukuk kurallarından, en azından mantık kurallarına dahi uyulmadığının kanıtıydı.

Ama aslolan "katillerin elini soğutmamaktı". Basın da

12 yaşındaki Uğur'un "çatışmada ölen terörist olduğu" açıklamalarını en üst düzeyde yapan İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'dur. Aksu'nun 'her devrin susurluk devleti adamı' olduğu herkesçe bilinmektedir. İnfazlar, işkencede ölümler, kontrgerilla örgütlenmeleri bilgisi dahilindedir. Görevden alınıp yargılanması gereken ilk kişidir. Aksu yargılanıp cezalandırılmadan Uğur'un asıl katilleri yargılanmış sayılamaz.

olayı unutturmakta oligarşinin yanındaydı. Eli hiç soğumayan katiller kan döktükçe beraat ettirilip cesaretlendirildiler.

İki çocuğumuzu katleden ölüm mangası elemanlarından biri olan Haydar Erol isimli polis, 28 Ocak 1998'de yine Adana'da Kurtuluş Gazetesi temsilcisi Mehmet Topaloğlu ile Besat Ayyıldız ve Bülent Dil'in katledilmesinde; 5 Ekim 1999'da kamuoyuna "çat kapı infaz" olarak yansıyan Erdinç Arslan ve Murat Bektaş'ın infazında karşımıza çıktı. Bu, "el soğutmama" politikasının bir sonucudur.

İstanbul'daki infazlarda da aynı politika geçerlidir.

Ayhan Çarkın, Mustafa Altınok, Reşat Altay, Hasan Erdoğan, Şefik Kul, Abdullah Dindar, Ali Erşan, Dursun Ali Öztürk, Mehmet Baki Avcı, Ali Çetkin, Ali Bulut, Ayhan Özkan, İsmail Alıcı, Adnan Taşdemir, Ercüment Yılmaz, Mehmet Saka, Erol Tekten, Süleyman Bolak, Ömer Kaplan, Hüseyin Doğrul, Selim Kostik, Ali Osman Akar, Şenol Aygül, Hilmi Kalaycı, Abdülkadir Dilber gibi ölüm mangası elemanları 1990'lı yıllar boyunca İstanbul'daki neredeyse her infazda yer alanlar olarak kayıtlara geçmiştir.

Ve, tüm bu ölüm mangası elemanlarının hiçbirisi cezalandırılmamış, haklarında açılan davalar hep beraat ile sonuçlanmış ve katlettikçe terfi etmiş, ödüller almışlardır.

Bu kadar kan akan, bunca işkencenin, işkencede ölümün yaşandığı bir ülkenin hapishanelerinde ölüm mangalarından hiç kimsenin olmaması her şeyi anlatmaya yeterlidir.

Adalet er geç yerini bulacak!

Bu ülkede yaşanan tüm infazlar devlet politikasının sonucudur. Hiçbir infaz davasında adaletin yerini bulmaması da bu yüzden. O halde; bu infaz dosyalarını KAPANMIŞ kabul etmemiz mümkün değildir. AKP infaz-

lara karşıymı diyorsa; tüm infaz dosyaları yeniden açılmalı, katiller cezalandırılmalıdır.

Ama yapmayacaklardır! Çünkü, AKP Susurluk'u AB maskesi takarak sürdürmektedirler.

Ama şunu da biliyoruz ki; bu dosyalar er geç yeniden açılacak, yargılamalar yeniden yapılacaktır. ER GEÇ ADALET YERİNİ BULACAK!

İnfaz Senaryoları Hep Aynı

Özellikle 1990'lı yıllar boyunca yaygın olarak yapılan infazlarda neredeyse tüm senaryolar birbirine benzerdir. Yaşanan somut örneklerden yola çıkarak şöyle gelişir: (Yaşadığımız Vatan Dergisi'nde yayınlanan "Bir Devlet Politikası İNFAZ" başlıklı yazı dizisinden özetlenmiştir)

Adım Adım İnfaz:

Senaryonun başlangıcı; Evindeki, işyerindeki veya sokaktaki, bir veya bir kaç şahsın "terörist" olduğu duyumları alınmıştır. Duyum nereden alınmış önemli değildir. Doğru olup olmadığı da önemli değildir. Nasıl olsa "şahıs" öldürülünce terörist olup olmadığı da ortaya çıkacaktır! Operasyonun bu ilk aşamasının aynen böyle olduğu, pek çok olayda polisin infaz ettiği kişilerin isimlerini dahi bilmiyor oluşuyla da defalarca kanıtlanmıştır.

"Teslim ol çağrısına ateşle karşılık verilmesi üzerine"... Bazen nasıl olsa kabul edilmeyeceğinden emin oldukları durumlarda yaparlar teslim ol çağrısını... Çünkü onların mantığında bu çağrıya uyulmadı mı, öldürmek "normaldir"!.. Çoğu kez kurşunları, bombaları yağdırdıktan sonra "teslim oluuuuu" diye bağırlar. Bazen de ne hikmetse, kendilerinden başka hiç duyan olmaz. Ama bu çağrıyı yapmış olmalıydılar, çünkü infazın asıl gerektirisi olacaktır.

Operasyonda tek amaç öldürmektir. Kurşunlar yeterse kurşunla, olmazsa bombalarla... Ölüm mangaları açısından da, hükümetler açısından da operasyonun "başarılı operasyon" olmasının tek kistası, sanıkların ölü ele geçirilmesidir. Basın yazar ardından: **"Ölü ele geçirilmişlerdir..."** 12 Eylül cuntasının şefi Evren'in **"asma-**

yıp da besleyelim mi?" sözü, 1990 başlarından itibaren, tüm iktidarlar tarafından **"infaz etmeyip de besleyelim mi?"** şeklinde uygulanmıştır.

Ölüm mangaları böyle aklanıyor:

Hazırlık Soruşturması; İnfaz tamamlandıktan sonra artık mesele "bağımsız yargıya"(!) intikal eder. İlk aşamada savcılar olaya el koyar! Bakın nasıl yaparlar bunu?

Öncelikle soruşturmalar çok "uzun" sürer, daha doğrusu sürdürülür. Olayın kamuoyunda mümkün olduğunca unutulması hedeflenir.

Ama esasında ortada bir soruşturma da yoktur. Mevcut yasaların bile gerekleri yerine getirilmez bu konuda... Savcı emniyete yazı yazarak operasyona kimlerin katıldığını, kimin silah kullandığını, kimin çatışmaya girdiğini sorar. Emniyetin bildirdiği isimler de artık sanıktır. Savcı ayrıca araştırıp soruşturamaz. Yani davanın ne zaman açılacağına, kimlerin yargılanacağına polisler karar verir.

Çok uzun süren "soruşturma" esnasında sadece polislerin ifadesini alır. Ki, bu polislerin ifadelerini almakta da hiç acele etmez. Zaten ifadesi alınacak polislerin kimisi başka yerlere tayin olmuştur...

Bunun dışında delil toplama adına hiçbir şey yapmaz. Hele polisleri tutuklamayı hiç akıllarına getirmezler.

İddianame ve 49. madde; bu uzun hazırlık soruşturması sonucunda polislerin ifadelerini almayı başarabilen(!) savcı, emniyet müdürlüğünün bildirdiği isimler hakkında TCK'nın 448 ve TCK'nın 49. maddesi gereği dava açar ve beraatlerini ister!

TCK'nın 448. maddesi adam öldürme suçunu, 49. Madde ise **"meşru müdafaa"** halini düzenlemekte ve "meşru müdafaa halinde" yargılananlara ceza verilemeyeceğini öngörmektedir. İşte savcı bu maddeye dayanarak polislerin beraatlerini ister. Oysa teknik anlamda 49. Maddenin infaz davalarında uygulanamayacağı açıktır. Çünkü yasa meşru müdafaa halini, bir tehlikenin bertaraf edilmesi için ona uygun vasıtalarla, yasa tanımlanan bir suçun işlenmesi olarak tanımlar. Örneğin, silahlı saldırıya uğrayan birinin böyle bir hakkı vardır. Meşru müdafaa durumunda silah kullanan birisi, karşısındakini öldü-

İlan edilmiş infaz: Çoban Fevzi

Hakkârinin Şemdinli ilçesinde Fevzi Can isimli çobanı infaz ettiği belirtilen Astsubay Murat Şener'in "Bir Hakkârilî'nin canını almadan, kan dökmeden gitmem" dediği duyuruldu. İHD heyetinin raporunda yer alan bu ifadeler, "tanık olduklarını" belirten 2 korucuya ait. Yani, oligarşinin silahlı güçlerine.

Günler önceden ilan ediliyor infazlar.

Hatırlanacaktır. İstanbul'da infaz edilen İsmail Karaman için de, İstanbul Emniyeti Siyasi Şube polisleri, gözetimine aldıkları herkese "İsmail'i öldüreceklerini" söylemişlerdi. Katillere bu pervasızlığı veren, Susurluk düzenidir. Eskaza yargılansalar dahi korunacaklarını, cezalandırılmayacaklarını, en istisnai durumda dahi ödül gibi cezalarla kurtulacaklarını çok iyi bilmektedirler. Yüzlerce kez yaşayarak bildikleri bir şey de; bu ülkede ölüm mangalarının katlettikçe terfi ettikleridir. İstanbul Emniyetinin polisleri, bunun en somut örneğini kendi müdürleri olan Şefik Kul'dan bilmektedirler.

rürse yine TCK 49. Maddesinden yararlanabilir. Ancak bu kişi öldürdüğü kişinin vücuduna ateş etmeye devam ederse, ya da örneğin 1 kurşunla etkisiz hale getirebileceği kişiye 5 kurşun ya da bir çok infazda görüldüğü gibi onlarca kurşun atarsa artık meşru müdafaa halinden yararlanamaz.

Düşünün bir ev sarılmakta, yüzlerce çelik yelekli, ağır silahlı polis eve ateş açmaktadır. Evde 1, 2, 3 gibi sınırlı sayıda kişi bulunmaktadır. Zaten bu durumda bile yasaya göre polislerin 49. Maddeden yaralanmaları mümkün değildir. Çünkü yasada tanımlanan zaruret hali yoktur.

Bu, savcılar tarafından bilinmesine rağmen TCK. 49. maddesinden dava açılır.

- İnfaz edilenler, silahsızdır. Meşru müdafaa denilebilecek hiçbir şey söz konusu değildir. Çatışma süsü verilmek için yanlarına silah bırakılır. Çoğu kez silah öylesine komik bir şekilde bırakılmıştır ki, "ben buraya konuldum" diye bas bas bağırılmaktadır.

- İnfaz edilenlerin bir kısmı sağ ele geçirilip infaz edilmiştir.

- İnfaz edilenlerin pek çoğunun vücudunda 20, 30, 40 mermi çıkmıştır.

- Pek çok infazda, silahların çok yakın mesafeden ateşlendiği Adli Tıp raporlarıyla belgelidir. Uğur'un vücudundaki kurşunlardan altısının dışında tek bir sıra halinde ve düzgün bir şekilde dizilmesi gibi.

Tüm bunlara karşın, nasıl olursa olsun, ölüm mangaları "beraat" ettirilecektir. Sokakta, evde başlayan infaz mahkemelerde sürer.

Mahkeme; savcının beraat istemiyle açtığı dava Ağır Ceza Mahkemesine gelir. Yargılamanın genel ve belirgin özellikleri şöyledir; mahkemenin yaptığı yalnızca polislerin ifadelerini almaktır. O da polisler ne zaman isterlerse o zaman gelip konuşurlar ve sorulan sorulara cevap vermek yerine, sadece ezberlerini anlatırlar.

Mahkemeler de savcılar gibi delil toplamamakta kararlıdır. Örneğin, infaz yerinde keşif yapılmaz, tanık dinlenmez, ifade alınmaz. En önemli kanıtlar; "kayıp" giysiler, kovanlar aranmaz, bulunmaz. İnfaz davalarından sadece birinde keşif yapılması kararı alınmıştır. O da trajikomik bir biçimde yapılmıştır. Beşiktaş Arzum Kafe katliamı davasında katliamdan tam 2 sene sonra keşif yapılmıştır. Fakat ortaya çıkan tek şey katliamın yapıldığı yerin sahibinin değiştiği ve burada onarım, dekorasyon yapıldığıdır. Öylesine onarım yapılmıştır ki, infaz yeri tümüyle değişmiş, tanınmaz bir hal almıştır.

Müdahil avukatların tüm taleplerinin reddedilmesi de bu davaların genel özelliğidir. Polisler soru sormaları engellenir. Bir de davayı uzatmak için ellerinden ne geliyorsa yaparlar. Bir katliam davasında davanın açılma süresi en az yedi-sekiz ay sonra olurken, davanın sonuçlanması da uzun yılları bulur. Sonuçlandığında da genellikle beraat kararı verilir.

SONUÇ:

Katliamların, infazların ardından başlatılan soruşturmalar, açılan davalar gelişmeler bir bütün olarak düşünüldüğünde karşımıza tek bir gerçek çıkıyor. O da infazların bir devlet politikası olduğudur. Politika, hükümetler, ölüm mangaları, savcılar ve mahkeme heyetleri tarafından el ele sürdürülmektedir.

Savcıların, hakimlerin bu mekanizma içindeki görevinin adaleti sağlamak değil, adaletsizlikleri kılıfına uydurmak olduğu görülüyor. Açılan davalar gerçek bir hukuksuzluk tablosudur.

Bakın bu tabloda ne okunuyor;

Devletin polisi vatandaşa diyor ki; ben senin huzurun güvenliğinin için değilim.

Devletin mahkemesi vatandaşa diyor ki; ben senin hakkın için görev yapmıyorum, benim adaletim senin adaletin değildir.

Köylüler Ağaya Direniyor

Diyarbakır'ın Bismil ilçesi Sinan köylülerinin toprakları için ağaya karşı mücadelesi sürüyor. Toprakları ellerinden "hile" ile

alınan köylüler, toprağın ağanın adamları tarafından sürülmesini engellediler. 5 Aralık günü, tarlalarda bariyerler kurarak köylülerin karşısına jandarma çıktı. Yıllardır ettikleri topraklara sahip çıkan köylülere saldıran jandarma, biber gazı ve coplarla 10 köylüyü ağır yaraladı. Saldırı sonucunda 300 köylü gözaltına alındı.

Köylülerin toprak mücadelesinde kararlılığı karşısında jandarma da baskılarını yoğunlaştırdı. Gözaltına alınan 300 köylünün ardından, ertesi günü sabah köyü basan jandarma 27 köylüyü daha gözaltına aldı. Böylece tüm köy gözaltına alınmış oldu. Gözaltına alınanlardan 4 köylü, "cebir, şiddet ve tehdit yoluyla, toprak sahibinin gayri menkulünden yararlanmasına engel oldukları" gerekçesiyle tutuklandı. Toprağa zorla el koyan ağa, düzenin adaleti köylüyü tutukluyor. Bu düzen kimden yana çok net görülüyor. Bu düzen, ağaların, patronların, beylerin çıkarlarının korunduğu bir düzendir, bu iktidar onların iktidarındır. Jandarması, polisi onların düzeninin bekçisidir.

Vali Görevden Alınana Kadar Eylem

Ahmet ve Uğur Kaymaz, 5 Aralık günü Kızıltepe'de yapılan bir yürüyüşle anıldı. Yaklaşık bin kişinin katıldığı yürüyüşte sık sık "Katiller Bulunsun Hesap Sorulsun, Vali İstifa, 4 Polis Çözmez Tüm Suçlular Yargılsın" dövizleri taşındı. Bir konuşma yapan DEHAP Mardin İl Başkanı Cemal Veske, "Vali ve kaymakam açığa alınmadıkça, tetiği çekenler yargı önüne çıkarılmadıkça, her pazar saat 11.00'de bu eylemlerimize devam edeceğiz" dedi.

Demokratik Devlet, Sanal Susurluk Devleti, Gerçek

AKP, Susurluk'a Yeni Kanallar Açıyor

Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 139. maddesi "gizli soruşturmacı görevlendirilmesi"ni" öngörüyordu.

Düşünün; bu devletin gizli soruşturmacılar yapan MİT'i vardı. Jandarmanın, Polisin gizli birimleri vardı. Bunlar yetmiyor ve bir de doğrudan savcılara bağlı yeni bir "gizli soruşturmacı" birimi kuruluyor. Bunlara olağanüstü yetkiler veriliyor.

AKP, Susurluk Devleti'nin güçlendirilmesi görevini üstlenmiştir. İktidar oldukları ilk günden itibaren Susurlukçuların hamiliğine soyunmuş ve her fırsatta "Susurluk örgütlenmesi"nin bir devlet için zorunluluğunu savunmuşlardır.

*

Meclis Adalet Komisyonu'nda bu düzenlemeye bazı AKP'liler bile itiraz etmiştir. İtiraz gerekçeleri çok açıktır. AKP'li Ersönmez Yarbay, "Bu düzenleme Abdullah Çatlı, Alaattin Çakıcı'ları resmileştiriyor..." diyordu mesela.

Cemil Çiçek'in eleştirilere cevabı ise, Susurluk avukatlığının belgesiydi: "Sayın Yarbay'ın söylediği tarzda bir devlet yok. O sanal devlet... Örgütler cirit atıyor. Bu özgürlüğü onlara vermemek lazım."

Susurluk tam da bu mantıkla örgütlendi...

Çatlılar, Çakıcılar "örgütleri yok etmek" için kullanıldı.

Katlettiniz, yaktınız, yıktınız, kitlesel katliamlar, kayıplar, operasyonlar yaptınız. Yetmedi F tipleri inşâ ettiniz, tecrit duvarları ördünüz... Ne oldu?

Bugün hala aynı şeyi söylüyorsanız, demek ki, bu kontra

yöntemler, Susurluk politikaları da çare olamamıştır.

Olamayacaktır da. Bu düzen, bu soygun ve sömürüyü sürdürdükçe, halka bu zulmü reva gördükçe, "örgütler cirit atmaya" devam edecek. Biz hep olacağız. Durmadan çoğalacağız.

*

Çiçek'in hukukçuluğu, Korkut Ekenler'in, Çarkınlar'ın, Çatlılar'ın, Çakıcılar'ın avukatlığıdır. Şu sözleri "Adalet Bakanlığı" koltuğuna oturduktan bir kaç gün sonra söylemişti:

"Eken gibiler, suç işledilerse bile, davulla zurnayla ilan edilerek deşifre edilmemeliydiler. Onlar bu ülkeye hizmet edecek olan insanlar..." (Tercüman, 22 Ocak 2003)

Bugün gündeme getirdiği yasa da daha o günden kafasındaydı. Radikal Gazetesi'nde o zaman yayınlanan bir röportajında da "Sizce, Susurluk türü çeteler adalete ve hukuka uygun mu?" sorusuna da şu cevabı vermişti:

"Sadece bir idealist olarak bu olaya bakamazsınız. Bu meseleye gelince **realist** olmanız lazım. Her devletin yasalar çerçevesinde yaptığı bir kısım uygulamalar vardır... Size göre hukuka aykırı olan bir şey, bir başkasına göre hukuka uygundur." (Radikal, 17 Şubat 2003)

*

İşte Çatlılar, Çakıcılar, şimdi hukuka daha uygun.

AB'ye uyum mu? Elbette, bu da uygun AB'ye. Benzer bir yasa Almanya'da var.

Kabul edilen 139. maddeye

göre, "Kimliği değiştirilecek soruşturmacı, bu kimlikle hukuki işlemler yapabilecek ve görevlendirildiği örgütün işlemekte olduğu suçlardan sorumlu tutulamayacak."

Maddenin sonundaki cümle son derece önemlidir. Bu konu yakın zamanda Almanya'da geniş tartışmalara yolaçmıştır.

Almanya'da "Anayasayı Koruma Örgütü" adlı kurum, Neo-Nazi örgütlerin içine resmi görevlilerini yerleştirmiş, bu resmi görevliler bu faşist örgütlerin yönetiminde yer alarak "yabancılar" karşı bir çok saldırının kararını bizzat almış ve uygulamışlardır.

AKP'nin Susurluk Yasası'na göre, "gizli soruşturmacılar" böyle yapacak ve bundan dolayı da sorumlu tutulamayacaklar. Kısacası demek oluyor ki, AKP'nin yeni yasasıyla artık Çatlılar, Çakıcılar, Yeşiller "gizli soruşturmacı" adı altında yetkilendirilmiş olarak halka karşı kullanılacaktır.

Susurluk devletinde 'devamlılık esastır'

Devlet politikalarının her iktidar döneminde uygulanacağını vurgulamak için, "devlette devamlılığın esas olduğu" sıkça dile getirilir.

Yargıtay Genel Sekreterliği'ne yapılan atama da buna uygun oldu. Sekreterliğe Ağar'ın Adalet Bakanlığı dönemindeki müsteşarı Uğur İbrahimhakkıoğlu atandı.

İbrahimhakkıoğlu, Çakıcı'yla ilişkiden dolayı sürgün edilen Yargıtay Genel Sekreteri Ercan Yalçınkaya'yı Yargıtay'a getiren, Susurluk Davası'nda Susurlukçular lehinde oy kullanan bir isim. Ağar'la sık sık görüşür. Keza, biz onun ismini 1988'de Eskişehir'den Aydın'a sürgün sırasında iki tutsağın öldürüldüğü Eskişehir Cumhuriyet Başsavcılığı döneminden de biliyoruz.

Kısacası, AKP'nin Susurluk politikalarına, çıkardığı Susurluk yasalarına uygun bir atama.

TAYAD Hapishaneler Raporunu Açıkladı TECRİT ÖLDÜRÜYOR!

TAYAD, 2004 Ekim-Kasım ayı Hapishaneler Raporunu 8 Aralık günü Taksim'de bulunan Makina Mühendisleri Odası'nda yaptığı basın toplantısıyla açıkladı. Açıklamada, F tiplerinde yaşanan hak gaspları, ihlaller, tecritin yarattığı sorunlar ifade edildi.

F tipi hapishanelerde hala tecrit ve keyfi uygulamaların devam ettiğini söyleyen TAYAD Üyesi Süleyman Acar, devletin tecrite karşı verilen demokrasi mücadelesini boğmak istediğini belirtti. Tek tip elbisenin geri çekilmesine karşın Yeni İnfaz Kanunu'nun hapishane idarelerine tanıdığı geniş yetkilerle, tecrit politikasının yol açtığı keyfi baskı ve yaptırımların olabildiğince artacağına dikkat çeken Acar, "Bunun için TAYAD'lı ailelerin tabutlarla yürümesine karşılık, azgınca saldırılar gerçekleştiriliyor ve illegal bir örgüt üyesi olarak ilan ediliyor." dedi.

İktidarın, tecriti meşrulaştır-

mak için çaba harcadığını belirten Acar, KONGRA-GEL üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklanan ve Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Cezaevi'nde kaldığı hücrede intihar eden Sezai Karakuş'un da tecrit uygulamasının son kurbanı olduğunu söyledi. Tek kişilik hücreye konulan Sazai Karakuş, tecrit koşullarına dayanamamış ve basının yalan haberlerini protesto etmek için intihar etmişti.

Tecritin hapishanelerdeki sorunların ana kaynağı olduğu belirtilen açıklamanın ardından basına dağıtılan raporda, çok sayıda hak ihlali, saldırı, keyfi uygulamalar göze çarparken en sık yaşanan sorunlar şu şekilde sıralandı:

- Hücrelerin kalabalık asker grupları tarafından basılarak aranması.
- Tedavilerin zamanında yapılmaması.
- Hastaneye ve mahkemeye gidiş gelişlerde yaşanan fiziki ve

sözlü taciz ve saldırılar.

- Savunma hakkına yönelik gasplar, avukatlara gönderilen ya da avukatlardan gelen belgelerin, mektupların verilmemesi.
- Mektupların sık bir şekilde yerlerine gönderilmeyerek imha edilmesi gibi örneklerle ortaya çıkan haberleşme hakkının gasbı.
- Gazete ve dergilerin keyfi şekilde verilmemesi.

Görüşlerde ailelere yönelik keyfi uygulamalar. Tutukluların görüşlere çıkarılıp çıkarılmamasında tamamen idarenin keyfi tutumunu.

Kadın tutukluların tedavi gördüğü esnada askerlerin odaya girmesi...

TAYAD'ın internet sitesinde tüm detayları ile bulunabilecek olan rapordan önümüzdeki sayılarda örnekler vermeye devam edeceğiz.

Sayı 136

17

12 Aralık
2004

Coşkulu Açılış Şenliği

İstanbul TAYAD'ın açılış şenliği 3 Aralık günü Küçükköy'deki Eftelya Düğün Salonu'nda yapıldı. Yeni bir mezinin coşkusu ile tecrite, katliama duyulan öfkenin harmanlandığı gecede ilk olarak TAYAD'lı Ahmet Kulaksız konuştu ve şehitler için saygı duruşunda bulunuldu.

Kulaksız'ın ardından söz alan Niyazi Ağırman, TAYAD'ın kapatılmasına değinerek, "her şeye

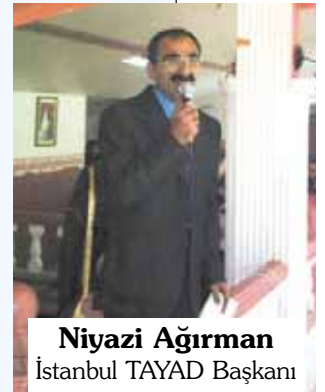
rağmen mücadelemizi sürdürüyoruz, komploları da boşa çıkaracağız" dedi. İstanbul TAYAD'ın geçici yönetim kurulu başkanı olan Ağırman TAYAD'lı olmaktan gurur duyduğunu söyledi.

Nurettin Güleç'in türküleri bini aşkın kişinin alkışlarıyla karşılandı. Mesajların ardından Tokat Turhal Yardımlaşma Derneği Hubyar Semah Ekibi ve Karanfiller Müzik Grubu gösterileri sunup türkülerini söylediler. Her zaman TAYAD'ın yanında olacağını söyleyen Ruhan Mavruk'un şiirlerini Grup Yorum'un söylediği marşlar, türküler izledi.

'Komploları Boşa Çıkaracağız' ve 'Baskılar Bizi Yıldıramaz' pankartlarının da asılı olduğu ge-

cede, son olarak, iki kızını direnişte şehit veren Ahmet Kulaksız, Niyazi Ağırman'ı davet etti. Ağırman, Tokat'ta şehit düşen DHKC gerillası Devrim Ağırman'ın cesedine işkence yapılmasını hatırlattı. Ağırman sözlerini şöyle sürdürdü: "Devrim'in ölüsünden korkuyorlar. Benim kızım şahandı, dağların şahanıydı. Katledip mücadeleyi bitireceklerini sanıyorlardı ama kanı yerde kalmayacak bilmiyorlar. Benim canımdan çok sevdiğim binlerce çocuklarım var ve çocuklarımla gurur duyuyorum."

Niyazi Ağırman'ın ayakta alkışlanan konuşmasının ardından gece sona erdi.

Niyazi Ağırman
İstanbul TAYAD Başkanı

Ülkemizi kuşatan emperyalist zincir biraz daha kalınlaşacak!

17 Aralık'a
beş kala

Herşey 17 Aralık'a kilitlenmiş gibi sanki. Günlerdir televizyonlar, gazeteler **"Türkiye'nin AB yolculuğu"** üzerine yazı ve programlarla dolu. Fakat bu yolculuğun nereye yolculuk olduğuna dair bir şey yok hiçbirinde. Üstelik bu yolculuğun asıl niteliğini gizlemek için sözbirliği etmişcesine sorunun biçimsel yönleri üzerinde dönüp duruyorlar.

"Müzakerelerin ucu açık mı kapalı mı olacak?" Tartıştıkları sadece bu!

AB temsilcileri, aşağılıyor, süründürüyor, oy alıyor ve oligarşi tam bir acizlik, tam bir teslimiyet sergiliyor.

Bu acizlik ve teslimiyeti gizlemek için ise, Abdullah Gül'ün 17 Aralık'tan iki hafta önce yaptığı gibi, **"şartlarımızı bildirdik"** açıklamaları yapıyor, burjuva medya bunu manşetlere çıkarıyor. Yalan. Oyun. Türkiye **"şart"** bildirebilecek durumda değildir.

Bunun bir oyun olduğunun görülmesi için zaten fazla beklemek gerekmedi. AB'nin Dönem Başkanı Hollanda tarafından hazırlanan taslak raporda, AKP hükümetinin bildirdiği 8 maddeden hiçbir eser yoktu.

Görüşmelerde bir **"pazarlık"** unsuru yoktur. Tek pazarlık, teslim alma sürecinin biraz daha zamana yayılmasıdır. Görüşmeler, Türkiye'nin hangi hızda teslim olacağına yöneliktir.

AB yetkilileri döne döne, tekrar tekrar vurguluyorlar: *"Biz Türkiye'ye değil, Türkiye AB'ye giriyor... AB belirlenmiş bir kurallar bütünlüğüdür, bunları ya kabul edeceksiniz, ya kabul edeceksiniz..."*

Kabul etmezseniz güle güle!

Oligarşi ise, **"alın AB'nizi başınıza çalın"** diyebilecek durumda değildir.

Bu koşullar altında yapılan görüşmelerin **"eşit"**, **"adil"** olması mümkün mü? **"Eşit taraflar"**dan söz edilmesi mümkün mü?

AB açıktır; bu açıklığı halktan gizleyen alçaktır!

Bu derginin sayfalarında AB emperyalizminin sözcülerinin onlarca farklı sözünü aktardık. Bunların ortak noktası şuydu: Türkiye AB için iyi bir pa-

zardır... Türkiye'nin ordusu AB'nin güvenliği için gereklidir... Türkiye, AB'nin Ortadoğu'ya, Kafkaslar'a atlaması için bir sıçrama tahtasıdır...

Ekim ayında açıklanan fakat hala çevirisi yapıp devletin resmi kurumları tarafından halkın bilgisine sunulmayan AB İlerleme Raporu'nda bunlar bazen açık, bazen dolaylı ifadelerle tekrarlanıyor.

Hadi bunların hepsini yok sayalım. 17 Aralık'ta Türkiye'ye **"özel bir statü"** konulmasını öneren Fransa'nın eski bakanlarından Avrupa Parlamentosu üyesi Jacques Toubon, **Türkiye-AB** ilişkilerini geçtiğimiz hafta şöyle formüle etti:

"Türkiye'ye iki alanda tam üyelik, diğer alanlarda kuvvettendirilmiş komşu özel statüsü... Tam üyelik, 1- Ticaret politikaları, 2- Ortak Güvenlik ve Savunma alanlarında geçerli olmalı."

Bu formülün tercümeye ihtiyacı var mı? Emperyalizmin sözcüsü, bize, sizin **PAZAR'**ınız ve **ORDU'**nuz lazım diyor açıkça.

Yetmedi mi?

Belçika Dışişleri Bakanı **"Tam üyelik Türkiye'yi AB'nin yörüngesinde tutmanın en iyi yoludur"** diyor. Türkiye'yi AB'nin bir **UYDUSU** olarak tarif ediyor bu sözler.

Türkiye'nin **"tam üyeliğini"** savunanların da, Türkiye'ye **"özel statü"** verilmesini savunanların da amacı, niyeti aynı.

ABD gibi küresel askeri müdahalelere hazırlanan AB mi "refah ve demokrasi" getirecek?

Avrupa Birliği nasıl kuruldu, neden kuruldu? AB konusu tartışılırken, bunun bir an bile unutulması gerekir. AB, Avrupa emperyalist ülkelerinin ABD'ye karşı rakip olabilecek, yeni pazarlarda rekabet edebilecek güce erişmek için kurduğu bir birliktir.

Ekonomik olarak başlayan bu birlik, giderek siyasi, kültürel ve askeri alanı da kapsamaya başlamış, Avrupa'nın emperyalist ülkeleri **"tek bir emperyalist ülke"** gibi davranarak dünya üzerindeki etki ve sömürülerini büyütmeye çalışmışlardır.

Emperyalistler kendi içlerinde bu birliği sağlayıp belli bir güce ulaşıncı, bu birliğe yeni ülkeleri de katarak sömürgeciliği AB çatısı altında sürdürmeye yöneldiler. “AB’nin genişleme süreci” denilen süreç budur.

Ondan fazla ülkeyi içine alan, tek para birimine geçen Avrupa Birliği şimdi, AVRUPA ORDUSU’nu kurma peşindedir. Bu ordunun “Avrupa ve dünya barışı” için olmadığı açıktır.

Avrupa Birliği’nin nasıl demokratik, özgürlükçü, kültürel değerler üzerinde yükselen bir birlik olduğu üzerine güzellemeler yapanlar Verheugen’in AB’nin nasıl bir birlik olduğunu ifade eden şu sözlerini okusunlar:

“AB, güçlü bir ordu kurmak zorundadır. AB’nin küresel misyonunu yürütebilmesi buna bağlıdır. Çünkü yapılması gerekenleri artık diplomatlar değil, ordular yapacaklardır.”

Oyalama sürecektir! Oyalama sürecinin sonu tam teslimiyettir!

AB emperyalizminin yakın ve uzun vadeli hedefleri, bu stratejisi içinde Türkiye’ye yüklediği rol, o çok sözü edilen “müzakerelerin” nasıl geçeceğini de gösteriyor. Emperyalist AB, Türkiye pazarını ve Türkiye ordusunu tepe tepe ve sınırsız, koşulsuz kullanabilmek için gerekli yasa ve anlaşmaları dayatacak.

AB-Türkiye ilişkisi, tek yanlı bir “faydalanma” ilişkisidir. Sömürgeciliğin mantığı da bunu gerektirir zaten.

Bunun için “üyelik müzakereleri”nin en erken 10-15 yıl içinde sonuçlanabileceğinden söz ediliyor. Geçen hafta ülkemize gelen Avrupa Parlamentosu Başkanı Borrell, dolaylı yoldan bu sürenin daha da uzayabileceğini söylüyor: “Türkiye’nin AB’ye tam üyeliği ‘100 metre yarıştı gibi değil, bir maraton’ olarak görmelisiniz... Muazzam gayretler gösterdiniz, çok büyük bir hızla büyüyorsunuz. Ama, ortalama bir AB ülkesinin iki katı ekonomik büyüme-ye sahip olsanız bile, AB’nin bugünkü gelir düzeyine ulaşmak için 40 yıl beklemeniz gerekebilir.”

Oligarşi ve sağ veya sol görünümü AB ajanları ise, hala Türkiye halkını kandırmakla meşgul. Bu süreç, ekonominin, ordunun, toplumsal yaşamın tümüyle AB’nin emir ve denetimine sokulması sürecidir.

“Kendi kültürümüzle, kendi değerlerimizle, kendi kimliğimizle giriyoruz Avrupa’ya” sözü tamamen bir aldatmacadır. İslamcı AKP, tabanını aldatmak AB üyeliğini bir “medeniyetler projesi” olarak sunmaya çalışmaktadır. Koca bir demagojidir. Tam tersine, AB’ye üye olmak Avrupa’nın egemen kültürünün, egemen değerlerinin ve kimliği-

nin
ka-
bul
edil-
mesi
te-
me-
linde
geli-
şen bir
süreç-
tir.

Bu-
gün Av-
rupa’da
yaşayan
göç-
menlere
dayatılan
“uyum”,
AB süre-
ciyle bir-
likte Türki-

ye’ye ülke olarak daha da açık dayatılacaktır.

‘Ya AB, ya ABD’ye mahkum değiliz! Bağımsız bir Türkiye varolabilir!

AB’den başka alternatifimiz olmadığı işleniyor ısrarla. Peki AB’ye üye olmayalım da ABD’nin piyonu mu olalım... veya AB’ye üye olmayalım da yönümüzü Ortadoğu’nun geri ülkelerine mi dönelim?.. deniyor. **Bu sahte bir ikilemdir.** Ya o, ya öteki olmak zorunda değildir.

Türkiye, bağımsız bir ülke olarak, hiçbir emperyalist gücün uydusu olmadan varolabilir.

Türkiye, özgür bir ülke olarak kendi değerleriyle yaşayabilir.

Ne ABD, ne AB emperyalist ittifakı... Ne “Doğu”, ne “Batı”, ne “Avrasya”; Türkiye Doğu’nun da, Batı’nın da en güzel değerlerini bünyesinde barındıran bir ülkedir; bağımsız bir ülke olarak evrensel ve ulusal değerlerimizle yaşayabiliriz, bağımsız olursak, dünyanın hangi köşesinde olursa olsun emperyalizmin karşısında olan tüm ülke ve halklarla ittifak yapabiliriz.

Bize dayatılan sunni ikilemlere teslim olmayalım! Türkiye halkı, işçisiyle, memuruyla, köylüsüyle, gençliğiyle AB’ye teslimiyete hayır demelidir. Demokrasi de, ekonomik anlamda refah ve eşitlik de, emperyalistlerin şemsiyesi altına girerek değil –ki zaten o şemsiyenin altına girdiğimiz için bugün bu durumdayız– emperyalizmi kovup, oligarşinin iktidarını yıkıp halkın devrimci iktidarının kurulmasıyla sağlanacaktır.

**Yoksulluğa,
açlığa, işsizliğe,
anti-demokratik uygulama-
lara, zulme son vermek AB bay-
rağı altında toplanarak, ABD’nin mü-
dahalelerini destekleyerek mümkün ola-
maz. Olsaydı, bugüne kadar olurdu... Bugü-
ne kadar da onların sömürgesi değil miydik?**

Başörtüsüne Özgürlük Yürüyüşü: "Yüreksiz İktidar Duysun"

"Başörtüsüne Özgürlük" sloganıyla Şanlıurfa'dan Ankara'ya yürüyen türbanlı genç kızlar, Abdi İpekçi Parkı'nda bir eylem düzenledi. 28 yürüyüşçüyü karşılayan bine yakın kişi, "Başörtüsüne Özgürlük, Başörtüsü İnancımız ve Onurumuzdur" sloganları attı.

Yapılan konuşmalarda; inançları gereği türban takan kızların sistematik bir tarzda dışlandığı, aşağılandıkları ve haksızlığa uğradıkları dile getirilerek AKP iktidarı eleştirildi. Açıklamada, "'adalet getireceğiz, zulümlere son vereceğiz' diyerek iktidar olup, sonrada halka vaat ettikleri adaleti unutup, iktidar hırsıyla oligarşiye ram olan yüreksizler duysun" ifadelerine yer verildi. Yürüyüşçülerin iki gün parkta kalarak imza toplayacakları öğrenildi.

Türban ve Tecrit

Abdi İpekçi'deki eylemde yapılan konuşmada, türbanlı kızların "sistematik bir tarzda dışlandığı" dile getiriliyordu. İfade edilen tecrit politikasının onlara karşı uygulanan bir boyutudur. Bu konuda Vakit yazarı Sibel Eraslan, dergimizde yer alan röportajda şöyle diyordu:

"Tecriti yaşadığım için ne kadar ağır bir şey olduğunu da gayet iyi biliyorum. Başörtülü olduğum için toplumsal anlamım ve hayata katılmam tamamen iptal edilmiş durumda... Bu toplumsal bir ölüm an-

lamındadır. Binlerce kadın sadece "öyle olduğumuz" için tecrit edilmiş durumdayız." (Ekmeke ve Adalet, Sayı: 134)

Tecrit hayatın her alanında, muhalif olan herkese karşı bir biçimiyle uygulanıyor.

Birbirinden bağımsız gibi görünen bir çok politika tek bir merkezde üretilip uygulanmaktadır. Tecrit de emperyalizm tarafından teorisi yapılan, oligarşi tarafından ülkemize uyarlanan, son yıllarda muhalif kesimlere karşı en sık başvurulan politikadır. Bu yanı sıra, tüm muhalif kesimlere, hak ve özgürlükler mücadelesi verenlere de bir gerçeği göstermektedir. Bu politikaya karşı tek tek, parçalı olarak yürütülen mücadelenin asgari müştereklerde birleştirilmesinin yolları bulunmak durumundadır. İlk bakışta F tiplerindeki tecrit ile türbanlılara yönelik tecrit arasında bağ kurmakta zorlananlar da olacaktır. Ancak "türbana özgürlük" mücadelesine karşı oligarşinin hangi politikaları, nasıl uyguladığını gözünüzde canlandırın.

Önce yoğun bir baskı ve tehdit ile kararsız kesimler ayrıştırıldı. Ardından bu mücadeleyi destekliyor görünen bir kesimin önü açılarak daha da düzen içine çekildiler. Medya ko-yu bir sansür uyguladı, haykırışlar susturuldu, "ikna odaları"nda pişmanlık dayatıldı, hala ısrar edenlere gözdağı vermek için bu kez bir iki kişi tutuklandı. Geriye "türbana özgürlük" isteyen, yalnız bırakılmış, okulundan atılmış ya da peruk gibi kimliğini inkarın bir başka ifadesi olan "çözümlere" yönelmek zorunda kalmış bir kesim bırakıldı. Türbanlı kızlar, her türlü toplumsal hayattan giderek tecrit edildiler. Tüm bu bas-

kı politikaları da, bu sonucu yaratmak içindi. Bir hak ve özgürlük talebini doğrudan zor yoluyla sindirmek kolay değildir. Oligarşi bu nedenle baskıyı tecritle birlikte gündeme getirmekte, bu amaçla kullanmakta ve sistematikleştirmektedir.

Elbette türban konusunda çok daha başka güç dengelelerinden, hesaplardan da söz edilebilir, ama burada asıl olarak oligarşinin bir politikasına dikkat çekmek istediğimiz için, işin bu kısmına girmiyoruz.

Görüleceği gibi bir mücadelenin ve o mücadeleyi yürütenlerin her türlü yol, yöntem ve araç kullanılarak yalnızlaştırılması, sadece F tiplerine karşı mücadelenin gerçeği değildir. Türbanlılar "öyle oldukları için" tecrit edilirken, devrimciler "devlet gibi düşünmedikleri", dayatılan düşünce değişikliğini reddettikleri için tecrit ediliyorlar. Aynı politikayı pekala hayatın başka alanlarında, başka kesimlere karşı uygulanırken de görebilirsiniz.

Vakit, Hâlâ 'Yeşil Kuşak' Savaşçısı

Tüm bu gerçekleri anlamayan, güya zulme karşı çıkarırken, en çok baskı, yasak, katliam ve işkencelere maruz kalanlara saldıranlar da var. Yeşil Kuşak İslamcısı Vakit'in "Başörtüsüne özgürlük" eylemi haberi tam da bunun bir örneğidir.

6 Aralık tarihli Vakit, Ankara Valisi'nin yasakçı tutumunu TAYAD'ı hedef göstererek gündeme getirdi. 'TAYAD'a 447 gün, özgürlük yürüyüşçüleri'ne 2 gün izin: Ankara Valisi'nden Çifte Standart' başlıklı haberde, "Özgürlük yürüyüşçüleri'nin kuracakları çadıra Ankara Valiliği'nin iki gün izin

vermesine vatandaş tepki gösterdi.” diyen Vakit şöyle sürdürdü: “TAYAD ise, ‘F Tipi cezaevlerine hayır’ kampanyasının başrolündeki bir dernek. Sıhhiye’deki Abdi İpekçi Parkı’nda 447 gündür TAYAD, gece gündüz eylem yapıyor. Valilik F tipi cezaevlerini tecrit hücreleri olarak nitelendiren TAYAD üyelerinin 447 gündür eylemde bulunmasına ses çıkarmıyor.”

Vakit ya bu ülkede yaşıyor, ya da işine geleni görüyor. Öncelikli soralım; TAYAD’ın tecriti gündeme getirmesinden niye bu kadar rahatsız acaba? Devletin “F Tiplerine tecrit hücreleri derken” nasıl izin verirsiniz diye kışkırtma gereği duyuyor. Tecrit zulmünü mü savunuyor? Vakit’in kafa yapısını bilenler için bu ifadeler hiç şaşırtıcı değildir. Oligarşi içi çatışmalarda, herhangi bir taleplerini dile getirirken mutlaka devrimcileri gündeme getirirler. Bu gazeteyi okuyan, bu ülkede on yıllardır devrimcilerin iktidarda olduğunu bile düşünebilir!!!

Örneğin yasakçı Vali, acaba Vakit’in desteklediği AKP’ye, tarikatçı İçişleri Bakanı Aksu’ya mı bağlı, yoksa TAYAD’a mı? Vakit için gerçeği tersyüz etmekte sakınca yoktur, en üst perdeden yalan, kara çalma Yeşil Kuşak islamcısının karakteridir. 1960’lardan bu yana halkı devrimcilere karşı kışkırtmak için CIA karargahlarında üretilen ne yalanlar, ne uydurma masallar anlattıklarını herkes bilir. Vakit bu çizgiyi sürdürmektedir.

Dile kolay; 447 gün. Vakit tek bir gün zulme karşı bu haykırışı haber yapsa, bu 447 gün boyunca neler yaşandığını da bilir. Ya da biliyor, bilmezden gelmek işine geliyor.

Ankara’ya geldikleri ilk günden itibaren maruz kaldıkları saldırılar, gözaltılar, tutuklamalar, herkesin malumudur. Kışın soğuşunda battaniye almalari-

na bile izin vermeyen bir iktidara karşı demokratik haklarını direnerek kullanıyorlar. O iktidar Vakit’in desteklediği AKP’den başkası değildir. Çadırlarının hala olmadığını ise mutlaka görmüştür. Ama dedik ya; Yeşil Kuşakçı’da yalanda sınır yoktur.

Vakit bilmez zulmün ne olduğunu; ne anlar zulme karşı direnişin ne demek olduğunu. Bu kafa zulme karşı çıkamaz. Türbanlıları da sadece istismar eder. Yeşil Kuşak’ta Amerikan emperyalizmine hizmet ettiği günlerin anti-komünist kafa yapısından kurtulamamıştır,

böyle bir niyeti de yoktur zaten.

Genç kızlarımızın eylemleri haklıdır, dileriz ki, orada direnerek kalsınlar, bu iktidarın riya-karlığını herkese haykırıp haklarını arasınlar. TAYAD’lılarla omuz omuza hem türban için, hem 117 ölüm için “zulme son verin” desinler. Ama eminiz ki, böyle bir şeye de ilk karşı çıkan Vakit olacaktır. Hele iktidarın gerçekten teşhir olduğunu gördüklerinde ellerinden gelirse eylemlerini bitirtmeyi önce onlar isteyecektir. Çünkü Yeşil Kuşak islamcılığı egemen güçlerle aynı safta olmak demektir.

Abdi İpekçi Hak Arama Mevzi Oldu: TAYAD’lılar ve 7 Genç Kız Yanyana

Abdi İpekçi’de 450. gününe giren TAYAD’lı Ailelerin eyleminin yanı sıra parkta değişik talepleri için kısa süreli eylem yapanlara da rastlanıyor. “Başörtüsüne özgürlük yürüyüşçüleri” de onlardan.

Urfa’dan yola çıkarak 43 günlük bir yürüyüşün ardından Ankara’ya gelen genç kızlarımız, burada kurdukları “Başörtüsüne özgürlük çadırı”nda seslerini duyurmaya çalışıyorlar. Açtıkları imza kampanyasında da destek arıyorlar. Hiçbir hak aramaya tahammül edemeyen oligarşinin verdiği izin 8 Aralık’ta doluyor, eylemi bundan sonra da fiili olarak sürdüreceklerini ifade ediyorlar.

Oligarşinin mağdur ettiği 7 genç kız ile TAYAD’lılar arasında, aynı direniş mevzisinde hak aramanın getirdiği bir doğallık içinde çeşitli diyaloglar da gelişiyor. Bunlardan birine tanık olduk.

Atatürk Üniversitesi öğrencisi iken türban nedeniyle okuldan atılan Yasemin Çiçek’le görüşmemize TAYAD’lı Gülser Sangül de katıldı. TAYAD’lılar tutsaklar tarafından hazırlanan “Masala” mizah dergisini hediye ederken, Çiçek “bu emeğe çok teşekkür ediyoruz. Bunu herkes yapamaz” sözleriyle karşılıyor Masala’yı.

Haklar ve özgürlükler mücadelesinde dayanışmanın güzel bir örneği yaşama geçirilirken, Yasemin Çiçek eylemleri konusunda dergimize şu bilgileri verdi:

“Bizler yaratıcıya inanan insanlar olarak onun bize vermiş olduğu yaşam rehberine uyarak yaşamak istiyoruz. Bizim eğitim hakkımız ve inanç özgürlüğümüz, zalimce, horlanarak, tecrit edilerek elimizden alındı. Sonuna kadar direnip hakkımızı alacağız. Ümitsizliği kabul etmiyoruz. Kimse ile bir alıp veremediğimiz yok ama manüplasyon metodları ile, öcü gösterildik ve aşağılandık. Görmezden gelecek yok etmeye çalışıyorlar oysa sayımız milyonlar... Görmeyenlere inatla vazgeçmediğimizi göstereceğiz. Din-fikir-düşünce-vicdan özgürlüğü istiyoruz”...

Gülser Sangül de, Çiçek’e desteklerini sunarken, parkın haklar ve özgürlükler mücadelesinde bir mevzi olmasından gurur duyduklarını da sözlerine ekliyor.

Emperyalizmin ve Oligarşinin Nerede İhtiyacı Varsa, Abant Platformu Orada ABD Onaylı İslamcılık AB Kapısında

Bir önceki ABD’de yapılan Abant Platformu toplantılarının 8’incisi 3-4 Aralık günlerinde Brüksel’de gerçekleştirildi. Emperyalizmin ve oligarşinin din istismarcısı işbirlikçilere nerede ihtiyacı varsa, Fetullah Gülen’in Abant’ı oraya gidiyor.

Konu; ‘Türkiye’nin AB üyeliği sürecinde: Kültür, kimlik ve din’. Fetullahçı Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı’nın öncülüğündeki toplantılarda, organizasyon ortakları; Belçika Katolik Leuven Üniversitesi, İstanbul Bahçeşehir Üniversitesi ve Avrupa Parlamentosu.

Toplantıya; Türkiye, Avrupa ülkeleri ve ABD’den 200’e yakın akademisyen ve gazeteci katıldı. Türkiye’den Fetullahçı gazeteciler ile, onlara yaltaklanan eski-yeni solcu taifesi yer aldı. Bunlar arasında; IMF, AB’ci Prof. Eser Karakaş ve Prof. Mehmet Altan, ÖDP’nin akıl hocalarından Prof. Ahmet İnsel, Gülay Göktürk, Oral Çalışlar, Gülay Kömürcü, Cengiz Çandar gibi isimler bulunuyor. Fetullah’ın emperyalizm paralelinde politika yaptığı Abant’ın, “Türkiye’de farklı kesim ve görüşlerden aydınları bir araya getirerek fikir tartışmaları ile uzlaşma kültürünü geliştirdiği” (Zaman, 4 Aralık) bir uydurma ile tarif edilebilmesi için bu tür isimlere ihtiyaç vardır.

Temel olarak Türkiye’yi AB’ye nasıl entegre ederiz, ideolojik, dini zemindeki itirazların önünü nasıl keseriz eksenindeki konuşmalar yapıldı. Türkiye kültürü, değerleri ile çoktan bağlarını ko-

parmış olan “aydınlar”, kültür, kimlik gibi konularda elbette AB standartlarını savundular. Avrupa Parlamentosu’nun böyle bir toplantıya evsahipliği yapması bile, çıkarı olmayan hiçbir işin içinde yer almayan Avrupa gerçeğini bilenler için yeterince açıklayıcıdır.

Fetullah Gülen’in toplantıya gönderdiği mesajda; “Atatürk’ün muasır medeniyet hedefinin AB ile yeni bir ufka erdiği”nden, AB reformları için “Türk Silahlı Kuvvetleri’nin tarihi rolünün unutulmaması” gerektiğine, “Türkiye’nin AB üyeliğinin Avrasya’nın kalbinde bir barış adası olarak rolünü de tahayyüllerin ötesinde güçlendireceğinden”, “Türkiye’nin medeniyetler çatışmasını önleme adına arz ettiği potansiyele” kadar, emperyalizmin ve oligarşinin duymak istediği her şey vardı.

Abant’ın Gündemi, Emperyalizmin Gündemidir

8 yıldır yapılan Abant Toplantıları’nın gündemlerine bakın; halkların zulme karşı direnişlerine ilişkin bir tek konu başlığı göremezsiniz. Tersine, o süreçte emperyalizmin gündemi ne ise, Abant’ın gündemi de o olmuştur. Abant dedikleri de zaten, emperyalizmin yeni dünya düzeni için bir “think tank” olma işlevidir. İslamcı kesimde anti-Amerikan, anti-emperyalist kabarışın önünü almakta, bunun ideolojik, dini zeminini oluşturmakta işlev gören bir “think tank”. Bura-

Sayı 136

22

12 Aralık
2004

Solcular ne zamandan beri ABD işbirlikçilerine yaltaklanıyor?

Gazeteci Oral Çalışlar Abant’a katılanlardan biriydi. Aynı günlerde Fetullahçı Aksiyon’da da ‘12 Eylül öncesi yanlış bir yol izledik’ başlıklı bir röportajı yer aldı. (Sayı: 522)

Abant ne?

ABD politikaları paralelinde yapılan, özellikle ‘ılımlı islam’ pazarlamacılığının öne çıktığı Fetullah’ın politika yapma zemini. Aksiyon da

aynı politikanın bir parçası olmakla birlikte, ülkemizde kontra yayınlarının da belli başlı üssü durumunda, devrimcilere küfür kürsüsü. Fetullahçı “eski devrimci” diye anons ettiği Çalışlar’a uzatıyor mikrofonu, çanak tutuyor ve “solcu” Çalışlar başlıyor anlatmaya. Temel vurgu, “solun yanlış yaptığı”. Doğrusu ne?

Onu da Çalışlar’a bakarak anlayacak, Oral Çalışlar gibi olacaksınız!

Fetullahçı’nın bu tür röportajları sola saldırmak için, “bakın işte solcular böyledir, devrimcilik geçici bir iştir, sonunda böyle ehlileşirler” demek için kullandığını, kendisini de bu şekilde kullanacağını çok iyi biliyor. Çalışlar.

Abant’ın niteliğini bilerek katılması ile Aksiyon röportajı birbirini bütünlemektedir. Fetullah, bu kesimleri hem kendi politikası hem de emperyalizmin, düzenin çıkarları için kullanmaktadır.

Emperyalizm ve burjuvazi kendi belirlediği bir solculuğu, solcu tipini tüm sola, halka yutturmak istiyor ve herkese “işte böyle olmalısınız” diyor.

Bu sol, temelde **kapitalizme karşı olmayan**, “makul”, sola dair ne varsa türlü demagogik söylemlerle **inkar eden, emperyalizmle uyum** içinde ve onların dene-

da pişirilen işbirlikçi islamcılık, yazarlar, gazeteciler, okullar ve daha bir çok yolla halka yayılıyor; **Amerikan-cı islamcılık böyle geliştiriliyor.**

Örneğin “medeniyetler çatışması”, emperyalizmin ürettiği bir kavramdır. Amaç, dünya üzerindeki asil çatışmanın ezen-ezilen, emperyalizm-halklar arasındaki çatışma olduğu gerçeğinin üzerini örtmektir. Fetullahçıların ve Abant’ın en çok üzerinde tartıştığı kavram da “medeniyetler çatışması”dır. Ve buradan yola çıkarak, Türkiye’ye (aslında Fetullah’a) “çatışmayı” önlemede rol biçilmektedir.

Fetullahçılık ve Abant gibi bu çerçevedeki organizasyonlar, yayınlar, okullar, ‘ışık evleri’; hepsi emperyalizmin dünya düzeninin parçası olarak görülmelidir. Halkın dini duygularını sömürerek ranta dönüştüren Fetullah, ordudan, siyasete, sermaye çevrelerinden polise, medyaya kadar oligarşik yapı içinde egemen sınıflara dayanmakta, oradan güç almaktadır. Tehditten, şantaja, din sömürüsü ile yarattığı sermaye birikimini “taraf-tar” satın almak için kullanmaya kadar her yol mübah-tır. Dikkat edin, hiçbir burjuva basın Fetullah’ın kirli çamaşırlarını ortaya dökmez, satılmışlardır. Fetullah’a yağcılık, Amerika’ya ve AKP’ye yağcılıktır.

“Mümtaz din adamı ve saygın cemaat önderi Fettullah Gülen Hocaefendi” de, başta ABD olmak üzere batı emperyalizminin Ortadoğu’dan Asya’ya, Balkanlar’dan Kuzey Afrika’ya kadar dünyanın en yoksul kesimlerinin (ki çoğu müslüman ülkelerdir) denetim altına alınmasında, direnişlerinin pasifize edilmesinde ve nihayi olarak dünyayı kendi çıkarları etrafında şekillendirmelerinde bir figürandır. Ama basit bir figüran değil. Sırtını Amerika’ya, tekelci burjuvaziye, iktidara dayayan, Türkiye’yi emperyalizmin batağına daha da çekmeye çalışan ve o bataklıkta koltuk hayalleri kuran bir figüran.

timinde bir soldur. Yani, emperyalizm ve burjuva tarafından akredite edilmiş bir soldur. Çalışlar’ın, ya da benzeri şekilde ‘solcu’ sıfatıyla piyasaya düşürülenlerin tek başına elbette bir önemi yoktur. Onların önemi, kendilerine biçilen misyondadır. Çalışlar gibiler, bu misyonu bilerek kabul etmekte ve Türkiye aydınlarına, solcularına bir “solcu prototipi” olmaktadır.

Sol bu aydın, solcu tipini reddedecek, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm için mücadeleye ısrar edecektir.

Bu solcu tipinin Fetullah ile ortaklaştığı yer ise, Fetullah’ın da aynısını islamcılık için yapması. O da islamcılığı Amerikancılaştırmak, emperyalizmle uyumlu hale getirmek istiyor.

Fetullahçı Aksiyon, ilk Abant Toplantısı’nda yayınlanan “Ortak Yaşama Bildirisi” adı verilen bildirgeye bugün geçmişten daha fazla ihtiyaç olduğunu söylüyor. Peki kimlerle ortak yaşanacak? Emperyalizmle birlikte. ‘İlmli islam’ bunun için uyduruldu.

ABD emperyalizmi resmen islami ikiye ayırdı. Amerikancıların adı “ılmli islamcı”, anti-Amerikancıların adı “radikal islamcı”. Radikalliklerini, ılmlılıklarını belirleyen “şeriatçılıkları” değildir esasta. ABD’den yana mı, değil mi; tek ölçü budur.

ABD’nin Cidde Konsolosluğuna saldırı

ABD’nin Cidde Konsolosluğu’na 6 Aralık günü düzenlenen saldırıda 4 Suudi görevli ve 5 konsolosluk çalışanı öldü. Eylem, El Kaide’nin Suudi Arabistan örgütlenmesi tarafından “Felluce operasyonuna cevap” olarak üstlenildi.

Suudi yetkililer, bombalı, silahlı baskın sırasında 3 eylemcinin öldürüldüğünü, 2’sinin yaralı olarak yakalandığını belirttiler. El Kaide tarafından yapılan açıklamada ise, yakalanan olmadığı söylendi. “Zeki” Bush ise, olayı hemen tahlil ederek, “saldırı teröristlerin hâlâ aktif olduğunu gösteriyor” dedi.

Bilindiği gibi Suudi yönetimi, Ortadoğu’da başlıca ABD işbirlikçilerinden biri.

SP Mitingleri Sürüyor

Felluce katliamını protesto için İstanbul’da yapılan mitingin ardından, Saadet Partisi 5 Aralık günü de Bursa’da miting düzenledi. 10 binden fazla kişinin katıldığı mitingde, Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçi AKP’yi lanetleyen sloganlar atıldı.

Amerikan İslamcısının ‘Alman Köyleri’ Sevinci

Amerikan islamcısı AKP, her şeyi satıyor. Açıkların bir kısmını yabancılara toprak satarak karşılayacaklarını rahatça söyleyen Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, yabancılara gayrimenkul satışlarını “**ülkenin önünü açıyoruz**” diye savundu. Sihirli sözcük bu! Ülkenin önünü açmanın yolu, topraklarımızı emperyalist pazara sürmek. Eleştiriler karşısında arsızlığı elden bırakmayan Unakıtan, emperyalistlerin özellikle güneyde villalara ilgi gösterdiğini söyleyerek, “eğer satışlar böyle giderse **Alman, Hollanda köyleri kurulacak**. Villa alan İngiliz parlamenterler var” diye de övündü. Bu arada satışa çıkarılan THY’nin yüzde 60’lık hissesinin de emperyalistlerce satın alındığı açıklandı.

İnancını pazara çıkaranların toprağa, halka, bu vatana sahip çıkması elbette beklenemez. Riyakar islamcılık koltuk için her şeyi satmaya devam ediyor.

Büyük Korku Ve Irak'taki Austwisch

Felluce'yi yerlebir eden işgalcinin korkusu daha da büyüdü. Korku büyüdüğü, Nazi uygulamalarına bir adım daha yaklaşıyor, tarih boyunca tüm işgalcilerin başvurduğu ne kadar yöntem varsa uygulamaya koyuyor.

Felluce Toplama Kampı

Gerçekte Felluce'de direnişin dimdik ayakta olduğunu en iyi işgalciler biliyor. Yaratıkları öfkenin, kent dışına sürdükleri yüzbinlerce Felluce'nin yüreğinde, gözlerinde, tetik uçlarına uzanan parmaklarında döneceğini de çok iyi biliyor. Bu nedenle Felluce resmen toplama kampı yapılmaya karar verildi.

Buna göre; kente dönen Felluceliler, "**Vatan-daş İşlem Merkezi**" adlı merkezlerde işleniyor. Kent halkı, kütük bilgilerinin kaydının yanı sıra, **DNA testleri ve retina taramalarından** geçiriliyor. Ev adreslerinin yazılı olduğu ve her zaman üstlerinde taşınmaları zorunlu olacak olan birer **kimlik kartı** dağıtılıyor. Ayrıca, "intihar saldırılarının temel aracı" gerekçesiyle **özel araçları kullanılması** da yasaklandı. (Cumhuriyet 7 Aralık)

Sayı 136

24

12 Aralık
2004

Emperyalizm kendini anlatmaya, yanlış teorileri düzeltmeye devam ediyor. Ebu Garib işkencelerinin ardından yine işgal güçleri tarafından Irak halkına yapılan işkencenin resimleri yayınlandı. Resimler, Irak'a getirilen demokrasinin, emperyalizmin özgürlük anlayışının gerçek yüzüdür. Bu resimlerle bir kez daha herkes; emperyalizmin egemen olduğu bir dünyada ne özgürlüğün, ne demokrasinin olamayacağını, emperyalizmin vahşet, işkence ve katliam demek olduğunu görmüştür.

Kısaca, evlerinden sürgün edilen 300 bin insanın dönüş şartları, tam anlamıyla esir kampı uygulamalarına boyun eğmelerine bağlı olacak.

"Direnişçilerin kente girmesini engellemek için" yapıldığı söylenen bu uygulamalar bir politikanın, dünyayı yeniden çıkarlarına göre nasıl dizayn etmeyi planladıklarının yansıması.

Yine, yıktıkları evlerin yapımında da Fellucelileri zorla çalıştıracakları belirtiliyor. Naziler de çalışma kamplarının girişlerine '**Arbeit Mach Frei**' (çalışmak özgürleştirir) yazmışlardı. Nazi kampları zaten başka türlü yaşama geçmez. Altı milyon Musevi Yahudi'nin katledildiği Austwisch Toplama Kampı, şimdi Irak'ta, Felluce'de.

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı içinde teorik temelleri atılan toplama kampı düşüncesi, 1918'de Alman Ceza Hukuku içinde yer aldı. Ama sadece onlara özgü değildi. Toplama kampları, Amerika'da yüzyıl öncesinin yaygın uygulamalarıdır. **US Amerikan Ceza-Hapishaneler Sistemi**'nde, hem çalışma kampını, hem Nazi Alman Toplama Kampı ve Üniformasını, yüzyıl öncesinden ABD topraklarında görürüz.

Değişen, gelişen teknolojinin bu kamplarda kullanılması. Kollara Yahudi olduğunu gösteren bez bağlama yerine göz retinası, DNA bilgileri ve modern yaka kartları kullanıyor.

Oradalar ve Daha Çok Gelecekler...

Emperyalizm çaresizlik içinde daha fazla teşhirini göze alarak Nazi kampı uygulamalarına başvuruyor, işkenceler silahlı, silahsız bütün halka karşı kullanılıyor. Yıkıntıların altından direnişin daha da yükseleceğini biliyor işgalciler. Felluce'yi yakıp yıkarak "zafer" havası estirmeye çalışmalarına karşın çaresizdirler, büyük bir korku içindedirler. Çünkü halkı yenememiş, teslim alamamışlardır.

"300 bin insanın arasında direnişçilerin de döneceğinden endişe ediliyor"muş. Halkla direnişçileri ayrı göstermenin demagojileri bunlar. Direnen halkın oğullarıdır, direnişçiler halktır.

İşgalci kabus görmeye devam edecek. Her dönen Felluceli ile birlikte yeni direniş hücreleri de dönüyor demektir. Ki, Felluce'yi tamamen hiç terk etmediler. Amerikan askerleri, kentte hala direnişçileri arama adına, her gün evleri, girmeden

önce ağır silahlarla tarayarak basıyor. Sokağa çıkma yasağı sürüyor. Tüm bunlara karşın kentte hâlâ zaman zaman şiddetli çatışmalar oluyor.

Bakın kentteki işgalcilerin komutanlarından Yüzbaşı Tom Tennant ne diyor:

“Kararlı direnişçilerin kente sızmak için sivil-lerin dönmeye başlamasını beklediklerini sanıyoruz. Sonra da saldırılarına yeniden başlayacaklardır. Şu anda durum zaten zor. Kente sivil akını başlayınca daha da güçleşecek. Bu adam- lar kente sızacak. Ne yaptıklarını biliyorlar, işler değişmeye başlayınca en zayıf anımızı bekleyip bizi yeniden vuracaklar.”

El Anbar’a yönelik şiddetli operasyonlara rağmen kayıplar veren işgalciler Felluce’de dünden daha kötü duruma düşeceklerdir. İşgalci komutan da, evleri ve işyerleri operasyonda yıkılan insanların direnişe destek vermesinden de korktuklarının altını çiziyor. Ne zannediyo- dunuz? Elbette yıkıntılar, bebek ölüleri, sokak- larda yatan cesetler bombalar, kurşunlar olup vuracak. Kahraman Felluce direnişçilerinin boş yere ölmediklerini işgalciler de anlayacaklar, herkes bir kez daha halkların “ölüm-lerden yeni- den doğduğunu” görecek.

İşbirlikçiler “Efelenmesin”! Biz Emperyalizme Meydan Okuyoruz

Amerikancı Ertuğrul Özkök, Tayyip’in gös- termelik Felluce tepkilerine de tahammül ede- memiş, Avrupa susuyorken, “biz efelenmeye- lim”, “fazla öne çıkmayalım” diyor.

Erdoğan’ın tavrının göstermelik olması bir yana, kapitalizm savunucularının, emperyaliz- min sözcülerinin nasıl bir çıkarıcılığın doruğunda yüzdükleri görülüyor. Ne için yaralı infazlarına, vahşi katliamlara ses çıkarılmasını istiyor? El- bette sermayenin çıkarları için, bağımsızlık dire- nişinin ezilip Amerikan imparatorluğunun tesisi önündeki bir engelin kaldırılması için...

İşte bu kültüre, bu zihniyete karşı mücadele ediyoruz. Bu bencilliği, çıkarıcılığı topraklarımız- dan sökü� atmak istiyoruz. Halklar kardeşdir di- yor ve Irak halkının acısını paylaşıyor, direnişini selamlıyoruz. Özkök’ün asıl derdi de, Türkiye halkının Irak halkının direnişinin yanında olma- sı. Tayyip’i konuşmak zorunda bırakanın da bu olduğunu biliyor. Biz emperyalizme meydan okumaya devam edeceğiz. Gelecek bizim, dire- nen halkların olacak. Dünyada Amerikan impa- ratorluğu, ülkemizde işbirlikçileri ve halkların çektikleri acılara gözlerindeki dolarla bakan ah- laksızlar kaybedecek. Bu dünyayı, vatanımızı onlara bırakmayacağız.

Daha çok itiraf edeceksiniz

Direniş ilişkili ABD cephesinden yapılan itiraf- lara bir yenisi daha eklendi. İşgalin başkurtmayı sa- yılan Amerika Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, Fox News Televizyonu’nda katıldığı bir programda, “Irak’taki direniş başlangıçta küçümsemiş oldukları- nı” söyledi. Programın sunucusunun yönelttiği “Irak savaşındaki başarısızlıklar neler oldu?” sorusuna ya- nıt veren Rumsfeld, şöyle konuştu: Kitle imha silah- ları bulunamadı. Bir de direniş hareketi gereği kadar değerlendirilemedi. Pentagon uzmanları ve istihba- rat servisleri, isyanın bu denli uzun süreceğini tah- min etmedi. Direnişi bir anlamda küçümsedik...

Daha çok askere ihtiyacınız olacak

Direniş karşısında acze düşen işgalciler yeni asker takviyesi yapma kararı aldı. ABD Genelkurmay Başkanlığı yetkililerinden General David Rodrigues, göstermelik seçim öncesi Irak’taki 138 bin askere takviye yaparak, 150 bine çıkaracaklarını söyledi. Bu da işgal başladığından bu yanaki en yüksek ra- kam olacak.

Hiçbir Destek İşgalciyi Bataktan Kurtaramaz

Irak’taki ABD Ordusu’nun Merkez Komutanı Gene- ral John Abizaid, Bahreyn’de Körfez Güvenliği kon- feransında “Irak’ın güvenliği için herkese önemli gö- revler düştüğünü” söyleyerek “yardım” istedi. İşgal- ci komutanın bir başka “umudu” da, işbirlikçi ordu- nun bir an önce eğitimi ve uyumu.

İşbirlikçiler Hedef

Direnişçiler, işgale karşı direniş açısından vaz- geçilmez bir yan olan, işbirlikçileri hedef almaya de- vam ediyor. Irak polis karakollarına ve kukla orduya saldırının yanısıra, işbirlikçi Kürt milliyetçiliği de Mu- sul’da vuruluyor. Son hafta içinde KYB’li işbirlikçi- lardan 17’si cezalandırıldı. Son bir ayda Musul’da öldürülen işbirlikçi sayısı 100’ü geçti. Kürt milliyet- çiliği bu saldırıları, “Kürt öldürüldü” şeklinde veri- yor. Garip olan şu ki, Musul’daki bu eylemlerin bir çoğunun Kürtlerden oluşan Ensar El İslam tarafın- dan yapılıyor olması. O zaman, “ABD safında ol- mayan Kürt değildir” mi deniliyor. Kürt halkına bu utancı yaşatmaktan vazgeçin! Halkların, direnişin yanında yer alın!

Küreselleşmenin ve Küreselleşme Savunucularının İflası

2

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanarak hazırladığımız yazının ilk bölümünde; küreselleşme diye tanımlanan emperyalizmin Marksist-Leninist tanımını ortaya koymuş ve küreselleşme efsanesinin nasıl yaratıldığını ele almıştık. Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Küreselleşme, sadece yeni-sömürgeleri değil, emperyalist merkezlerin emekçilerini de vuruyor

Küreselleşme adı altındaki uygulamaya konulan ekonomik-siyasi-askeri saldırılara maruz kalan, yalnızca yeni-sömürge ülkeler ve halkları değildir. Küreselleşmenin hem ekonomik saldırısı, hem “teröre karşı savaş” adı altında haklar ve özgürlüklere yönelik saldırıları, emperyalist ülkelerin halklarını da yoksullaştırmakta, demokratik haklarını budamaktadır. “Özgürlükler ülkesi”nde yasaklar, “refah merkezi”nde yoksulluk tabloları artık şaşırtıcı değildir.

İngiltere’de “Sivil Savunma Yasası” adı altında çıkarılan yasanın getirdiği “*gerekli görüldüğünde bir bölgenin tamamen boşaltılabileceği, bu bölgede kişisel özgürlüklerin kısıtlanabileceği ve halka hiçbir gerekçe gösterilmeden konutlara el konulabileceği*” hükümleri, yeni-sömürgelerin klasik “sıkıyönetim” veya “olağanüstü hal” uygulamalarından farklı değildir. Aynı İngiltere’de grev yaptıkları için, Irak işgaline karşı yürüyüşlere katıldıkları için işçilerin, gençlerin fişlenmesinde olduğu gibi. Daha çok yeni-sömürgelerin faşizmlerine özgü bilinen bu yöntemler, şimdi asıl ustalarının elinde, kendi halklarına karşı kullanılmaya başlandı.

Ekonomik tablo da farklı seyretmiyor; İngiltere’de Maliye Bakanlığı’nın açıklamalarına göre, **3 milyon çocuk yoksul evlerde** yaşıyor. Londra’nın kenar mahallelerindeki çocukların yüzde 53’ü **yoksulluk sınırının altında**. İşçi hakları budanıyor. Esnek çalışma gibi “küreselleşmenin yasaları” sonucunda emekçilerin yüzde 53’ü düşük ücretle çalışmak zorunda bırakıldı. Artık Avrupa’daki işçi yürüyüşlerinde de “**biz ne zaman doyacağız?**” türünden sloganlar duyuluyor. ABD’de 10 milyonu aşkın insan **aşevlerine**, lokantaların artıklarını dağıtan “yardım” kuruluşlarına muhtaç yaşarken, 37 milyon kişinin hiçbir güvencesi yok. ABD’de işsizlik, **2004’te**

son yirmi yılın en yüksek seviyesine ulaşmış durumda.

Yani kısacası, “**piyasanın gizli eli**”ni yaşatmak için kendi halklarına karşı da “**gizli bir yumruk**” hazırlıyorlar.

Küreselleşmenin yeni-sömürgelerdeki sonuçları ise kuşkusuz daha vahimdir.

Gerek emperyalist devletlerin doğrudan talepleriyle, gerekse Avrupa Birliği, NAFTA gibi bölgesel ittifaklar aracılığıyla, gerekse de IMF, Dünya Bankası aracılığıyla dayatılan ticaret anlaşmaları, ekonomik programlar, çıkartılan yasalar, yeni-sömürgeleri ekonomik ve siyasi olarak zincirlenmiş ülkeler haline düşürmüştür. Zincirlenmiş ülkelerde buna bağlı olarak ortaya çıkan sonuçların belli başlıları şunlardır:

Son 15 yılda, tüm yeni-sömürgelerin içinde bulunduğu borç batağı derinleştirildi.

Yeni-sömürgelerin finans piyasaları tamamen emperyalist spekülörlerin denetimine girdi ve emperyalist tekeller, istedikleri ülkede istedikleri an “kriz” çıkartabilme gücüne kavuştular.

Ülkelerin “dış politikaları” diye bir şey kalmadı; dış politika emperyalist merkezlerde belirlenen rolleri uygulamaya dönüştü.

Yeni-sömürgeler, o güne kadar belli ölçülerde ayakta durmalarını sağlayan çoğu KİT durumundaki büyük ekonomik işletmeleri ve yeraltı kaynakları üzerindeki denetimlerini kaybettiler.

Tarımdan hayvancılığa, madencilikten sanayiye tüm sektörler, emperyalist tekellerin ihtiyaçlarına göre yeniden şekillendirildi.

Serbest ticaret bölgeleri, küreselleşmeyle birlikte dünyanın her köşesinde pıtrak gibi çoğaldı. Ama şunu da belirtmek gerekir ki; emperyalistler serbest ticaret bölgelerini çoğaltmakla yetinme gibi bir düşünce içinde değillerdir. Emperyalist tekellere vergiden muafiyet tanındığı, işçilerin her türlü hakkının yok sayılarak köle gibi çalıştırıldığı serbest ticaret bölgeleri, emperyalistler açısından bir nevi “**geçiş**” üsleridir. Emperyalistlerin amacı, tüm ülkeleri kendileri için bir serbest ticaret bölgesine çevirmektir. Kısaca NAFTA olarak tanınan Kuzey Amerika Serbest Ticaret Anlaşması, bunun bölgesel çapta uygulanmasının bir örneğidir. “Büyük Ortadoğu Projesi”nin de askeri, politik farklı boyutlarının yanında böyle bir ekonomik yanı vardır.

Onyıllarca “dünyanın kendi kendine yeter ender ülkelerinden biri olmayı” milli bir övünç haline getiren Türkiye’nin, bu dayatmalarla tarımda ithalatçı bir ülke haline dönüştürülmesi, tarım ve hayvancılıkta dünyanın sayılı ülkelerinin başında gelen Arjantin’in, IMF ve Dünya Bankası’nın dayatmalarıyla açlıkla boğuşan bir ülke haline gelmesi, küreselleşmenin ekonomisinin çarpıcı sonuçlarındandır. Bu durumdaki Arjantin’e IMF’nin önerdiği yeni program ise küreselleşmenin vahşetini gözler önüne seriyordu: halkın yarıya yakınının açlık sınırının altına düştüğü bir ülkede IMF hala “sosyal yardımların kesilmesini” istiyordu. Birçok bankasına Citibank’ın el koyduğu, su şebekesinin bile (başta Enron olmak üzere) Amerikan tekelleri tarafından ele geçirildiği bu ülkede, halkın direnişi ve örgütlenmesi bu süreci kesintiye uğrattı ama küreselleşmenin vahşi kapitalizmi hala Arjantin’den elini çekmiş değil. Bolivya küreselleşmenin en çıplak sonuçlarının ortaya çıktığı ülkelerden bir diğeridir. Bizzat emperyalist kurumların araştırma sonuçları gösteriyor ki, halkın yüzde 91’i sefalet içinde. 21 Yüzyılda(!) halkın yüzde 53’ü elektrik kullanamıyor.

Küreselleşme, emperyalist merkezlerdeki emekçileri yoksullaştırıyor. Küreselleşme yeni-sömürge halkları açlığa mahkum ediyor. Ama bu kadar da değil; küreselleşme aynı zamanda **tekeller arasında da** kıran kırana bir savaş ve daha zayıf tekellerin aleyhine bir gelişmedir.

Küreselleşme politikalarının sonucunda son 15 yılda dünyadaki tekelleşme çok daha büyük bir hız kazanmıştır. 1990’ın sonlarında 358 tek-elci burjuva, dünya nüfusunun gelirinin **yüzde 54’ine** eşit bir servete sahipti. Bugün ise 200 tek-elci burjuva, dünya nüfusunun gelirinin **yüzde 60’ına** el koyuyor. Daha küçük bir tekel grubu, daha büyük bir gelire el koymaktadır. Bu acımasız rekabet sonucunda emperyalist tekeller arasında birleşme eğilimi hız kazanmış, bu ise tekellerin belirleyiciliğini arttırmıştır.

Bütün bunlar şunu gösteriyor; emperyalizmin “küreselleşme” adı da verilen bugünkü politikaları, adeta kapitalizmin serbest rekabetçilikten emperyalizme geçiş aşamasındaki vahşiliği hatırlatmaktadır. “Küreselleşme” adı verilen bu dönemin emperyalizmi, bırakın “daha demokratik, daha insancıl” olmayı, 20. yüzyılın tümünde görüldüğünden daha vahşi, daha yıkıcı ve daha sömürücüdür.

Küreselleşmenin ideolojisi ve ideolojisizleştirme operasyonu

ABD Başkanı Bush’un 11 Eylül’ün ardından

İster açıkça ‘ideolojiler öldü’ diyerek, ister ‘ideolojik kalıplara hapsolmayalım’ diyerek yapılsın, ideolojinin önemini yok sayan, küçümseyen her tavra karşı çıkmalıyız. İdeoloji, dünyaya bakış açımızdır. İdeolojik olmalıyız.

ifade ettiği bir söz –ya benden yanasın, ya bana karşısın– küreselleşmenin ideolojisinin özeti de sayılabilir bir bakıma. Dünyayı “**tek –global– bir köy**” olarak düşünen emperyalist hegemonya, bu “köy”de düzene karşı hiçbir güç bırakmamayı da temel bir politika olarak belirlemiştir. Bu politika sadece devrimci alternatifi yokedilmesiyle sınırlı değildir. Emperyalist hegemonya, düzen içi hiçbir güce de, biçimsel anlamda dahi farklılık koyabilecek bir alan bırakmamaktadır. Siyasi, ekonomik, askeri olarak tüm düzen güçlerine kendi programını dayatmaktadır.

Bu dayatma 1990’ın başından beri “**ideolojiler öldü**” şiarıyla yapılıyor. Bunun Türkçesi şudur; “**bizim ideolojimiz dışında tüm ideolojiler öldü!**” Herkese kabul ettirilmek istenen de budur. “*Duvarlar yıkıldı, demir perde kalktı, ideolojiler öldü*” söylemleri, gerçekte ideolojiyi değil, sosyalist ideolojiyi tasfiyenin söylemidir. Tersî zaten kavramın doğasına aykırıdır; toplumlar varoldukça ideoloji de varolacaktır.

İdeoloji, en genel anlamıyla “**Siyasi veya toplumsal bir öğretî oluşturan, bir hükümetin, bir partinin, bir grubun davranışlarına yön veren politik, hukuki, bilimsel, felsefî, dîni, moral, estetik düşünceler bütünü**”dür.

Sözlüklerdeki bir diğer karşılığı “**fikriyat**”tır.

Bu sözlük anlamıyla bakıldığında “ideolojiler öldü” söyleminin yanlışlığı, saçmalığı daha iyi görülür. Fikirler öldü deniyor kısaca. Tayyip Erdoğan’ın sık sık bir eleştiri, bir suçlama olarak kullandığı “ideolojik olmak” kavramının aslında belli bir konuda fikir sahibi olmak demek olduğu ortadadır.

Fikirler, ideolojiler, birilerinin bitti demesiyle, olmamasını istemesiyle bitmeyecek bir olgudur. Tarihsel ve bilimsel bir gerçektir. Sınıflar, sınıfların farklı çıkarları, bunların ifadesi olan siyaset oldukça, ideolojiler de olacaktır.

Ne var ki, bu gerçeğe rağmen “ideolojiler öldü” söyleminin, “ideolojisizleşme” dayatmasının gerek kitleler, gerekse de çeşitli siyasi güçler

üzerinde etkili olduğu açıktır. Örneğin sadece ülkemizde değil, Avrupa'da da, çeşitli yeni-sömürgelerde de son dönemde moda haline gelen “**merkez partisi**” kavramı bunun bir tezahürüdür. Emperyalizme güven vermek, emperyalizmin desteğini alıp iktidar olmak isteyen tüm düzen partileri “merkez partisiyiz...” deyişini kullanıyorlar. Zamanında kimi milliyetçi, kimi islamcı, kimi demokratik sol, kimi de geleneksel muhafazakarlık kavramlarıyla tanınan MHP'den AKP'ye, DSP'ye, CHP'ye, DYP'ye kadar tüm düzen partileri bu söylemde buluşmuştur.

Merkez partisi söylemi, uygulanacak politikalar anlamında emperyalizme, oligarşiye verilen bir güvencedir. Merkez partisi olmak, IMF'ye, Dünya Bankası'na, NATO'ya hiç bir itirazı olmayan parti anlamındadır. Küreselleşme'nin istediği partiler de böyle partilerdir.

Fakat öte yandan hiç bir siyasi parti “ideolojisz” siyaset yapamayacağı, oy alamayacağı için yine de “ideolojik” kavramlara muhtaçtırlar. Örneğin AKP “*milli görüş gömleğini çıkardık... ideolojiler bitti... ideolojik parti olamayız*” gibi sözler söylerken, basbayağı ideolojik bir kimlik olan “muhafazakar demokrat”lığa sarılıyor.

Kaldı ki, bu kavramları kullanmasalar da, bu siyasi partilerin varlığının, politikalarının, uygulamalarının ideolojik olduğu gerçeğini değiştirmez. AKP özelleştirmeyi savunuyor; özelleştirme savunuculuğu basbayağı ideolojik bir tutumdur. AKP iktidarı IMF programlarını, Büyük Ortadoğu Projesi'ni savunuyor, bunlar da ideolojik tutumlardır. Öğrencileri “ideolojik halay” çekmek bahanesiyle okullarından atarken, devlet kurumlarını dinci-gerici kadrolarla doldurmak da “ideolojik” bir tavidir.

Kısacası, herşey “ideoloji” üzerine dönüyor.

Popstar gibi programlar, esnek çalışma yasası, işe göre ücret düzenlemesi, F tipleri, tecrit politikası, burjuva medyada bazı haberlerin öne çıkarılması ve bazılarını sansürlenmesi, iftar çağrılarıyla, yiyecek-yakacak yardımıyla halkı sadakayla yaşar hale getirmek, hepsinin temelinde belli bir ideoloji vardır. Bu “küreselleşmenin ideolojisi”dir; daha temel bir kavramla, burjuvazinin ideolojisidir.

“İdeolojiler bitti” denilerek dayatılan da burjuva ideolojisidir. Emperyalizmin mutlak egemen (ve onların da içinde ABD'nin imparator) olduğu dünyada başka hiç bir ideoloji, başka hiç bir fikir olmayacaktır! Bu emperyalist dünya düzeninde, hiç bir siyasal güce mevcut düzene karşı “muhalefet” imkanı tanınmaz, düzene kökten karşı çıkan güçler “terörist” denilerek

yokedilmesi gereken güçler olarak ilan edilir. Geniş kitleler ise, düşünmemeli, sorgulamamalı, emperyalizmin kendisine gösterdiği biçimde düşünmeli, emperyalizmin gösterdiği yaşam düzenini, kültürü benimsemelidir.

Burjuva ideolojisi, mevcut düzeni sürdürebilmek için çok çeşitli kılıklara da girebilen bir esnekliğe sahiptir. “İdeolojiszlik” görünümü de, AKP'nin muhafazakarlığı da, çoğu solcu bir kesimin sivil toplumculuğu da, burjuva ideolojisinin değişik versiyonlarından başka bir şey değildir. İdeolojik, kültürel bir kuşatmayla, halklara alternatif bir “fikir” bırakılmamak istenmektedir. “Alternatif” diye sunulan “fikirler”in de, burjuva ideolojisinin versiyonları olduğu gerçeği gizlenmek istenmektedir. İdeolojiler, sınıflar mücadelesinde tarafların birbirlerine karşı kullandıkları en etkili silahlardandır. “İdeolojiler bitti” denilerek, halkları, düzenden memnun olmayanları silahsızlandırmak istemektedirler.

Bu anlamda, ister açıkça “ideolojiler öldü” diyerek, ister “ideolojik kalıplara hapsolmaya-lım”, diyerek yapılsın, isterse de “dünyaya işçi sınıfı ve burjuvazi karşıtlığıyla bakmak yetersizdir” gibi daha inceltirilmiş biçimlerde gündeme getirilsin, ideolojinin önemini yok sayan, küçümseyen her tavra karşı çıkmalıyız. İdeoloji, dünyaya bakış açımızdır. Dünyayı tanıma, anlama ve değiştirme gücümüzdür. Düşüncelerimizin kaynağı, politikalarımızın yönlendiricisi olan Marksizm-Leninizm, dünyayı açıklamakta ve değiştirmekte sahip olduğumuz büyük bir güçtür. **İdeolojik olmalıyız.** Tüm olgu ve olaylara bakarken, günlük yaşamın her anında, hayatın her alanında, ideolojik olmalıyız. Gerçekte hayatın her alanında ve anında ne yapıyor, ne düşünüyor olursak olalım, o düşünce ve tavırın içinde mutlaka bir ideoloji vardır. Bunun bilincinde olmazsak, farkında olmaksızın “ideolojik olmama” adına burjuva ideolojisinin alanına sürükleniriz. İdeolojiler bitti demagojisine, bu silahsızlandırma saldırısına karşı, Marksist-Leninist ideolojiyi, düşüncelerimizi şekillendirecek olan diyalektik ve tarihsel materyalizmi daha etkili bir silah olarak kullanma yöntemini geliştirmeliyiz. Mevcut düzenin alternatifini ortaya çıkaracak; düzenin değiştirilebileceği güvenini verecek güç, ideolojimizdir. Emperyalizmin ve tüm işbirlikçilerinin, soldaki uzantılarının ideolojik, askeri saldırılarının arttığı böyle bir dönemi, ancak ideolojik olarak sağlam olanlar atlatabilecek, geleceğe yürüyüşü onlar sürdürebileceklerdir.

**Katliamcılar yargılansın
Tecrite son**

Sırtında 117 Tabut Dilinde 'Demokrasi ve İnsan Hakları'

**Avrupa Birliği 19 Aralık katilamının suç orta-
ğıdır. Suç, tercite destek sürdükçe büyüyor.
117 ölüme desteğin raporları, açıklamaları,
'suskunlukları' asla unutulmayacak!**

Katliamın üzerinden tam 4 yıl geçti. Tecrite karşı direniş 5. yılına girdi. 4 yıl önce 28 insanımızı katledenlerin, hapisaneleri yakıp yıkanların bugün demokrasi, insan hakları dilinden düşmüyor. Gerçek yüzlerini gizleyerek bu oyunu sürdürmek istiyorlar. Buna izin vermeyeceğiz. Ne oligarşi ne de ona en büyük desteği veren Avrupa Birliği'nin, tarihe geçen bu katliamları unutulmayacak. İkiyüzlülüğün dizboyu olduğu, kan üzerinde oturup demokrasi, insan hakları nutukları atıldığı bir süreçte, katliamcı iktidar hala ölümleri sürdürmesini "Avrupa Birliği onayı"na dayanarak açıklıyor. Bu açıklama bir yanıyla tecrite, F tiplerine itiraz edenleri, neden hala ölümlerin sürdüğünü soranları susturmanın, sorumluluğu üzerinden atmanın bir aracıyken, öte yandan bir gerçeğin de ifadesidir. F tiplerine, tecrit uygulamasına geçilmesi ve bu amaçla gerçekleştirilen katliam AB onaylıdır. Bu onayın, desteğin belgelerini yeniden hatırlatacağız. Görüleceği gibi raporların çoğu CPT'ye aittir. CPT Avrupa Komisyonu'na bağlı resmi bir kuruluş olup, AB Türkiye'ye ilişkin bütün raporlarında, ilgili alanlarda CPT'nin belgelerini esas almaktadır. Yani sıradan bir "insan hakları kuruluşu" olmadığının özellikle altı çizilmelidir.

Avrupa F Tiplerini Neden İstedi? Neden Katliamı Destekledi?

AB emperyalist bir birliktir. Emperyalizmin Türkiye ve dünya çıkarları devrimciliğin, sömürüye karşı direnişlerin yokedilmesinden yanadır. Emperyalizm, devrimcilerin yokedilmesini, sol adına düzeniçi güçlerin öne çıkarılmasını isterler. Avrupa'nın Türkiye'den siyasi, ekonomik ve bölgesel çıkarları, onun her türlü katliamına gözyummayı, desteği getiren bir başka etkidir. AB ile oligarşinin çıkarlarının çakıştığı, dilinden düşürmediği "insan hakları" gibi kavramları bir ya-

na bırakarak büyük bir teşhir yaşamayı da göze alması bu çıkarları nedeniyledir.

Katliama Desteğin Belgeleri:

Belge 1: Hücreler henüz gündemde değilken, 1996 yılında ülkemize gelen, İşkenceyi ve Kötü Muameleyi İzleme Komitesi CPT bir rapor hazırladı. Raporda koğuş sisteminin "kötülüğü... insan haklarına uymadığı" söylenerek, "oda sistemi" dedikleri hücrelere geçilmesi tavsiye ediliyordu. Avrupa'nın "tavsiyelerini" emir telakki eden oligarşi hemen inşaata başladı.

Bu rapor gizli olarak hazırlanıp dönemin iktidarına verilmişti. Bir katliam hazırlığı halktan gizliydi. Ancak, tam da katliam öncesi direnişçilerle iktidar arasında görüşmelerin sürdüğü, muhalefetin yükseldiği günlerde, Hürriyet Gazetesi "bakın AB destekliyor, neden itiraz ediyorsunuz" demek için raporu yayınladı.

CPT Heyeti ne yaptıklarının çok iyi bilincindeydiler ve bunu görüştükleri tutsaklara da çeşitli biçimlerde ifade etmiş oldular.

Belge 2: CPT Heyeti, katliam öncesi iki kez tutsaklarla yüzyüze görüştü. Bu görüşmeler temel olarak tutsakların uzlaşmaz olduklarını göstermek amaçlıydı. Sorunun çözülmesi gibi bir anlayışları hiçbir zaman olmadı.

Belge 3: Katliamın hemen ardından Avrupa sustu. Daha bir hafta önce dillerinden insan hakları düşmüyordu ve ortada yanmış yıkılmış hapisaneler, diri diri yakılan kadınlar, kurşunlanan tutsaklar ve 28 ceset vardı... Suskunluk bozulduğunda Avrupalılar dahi şaşırdılar.

CPT tarafından hazırlanan ilk raporda, 19 Aralık katliamının "anlayışla karşılandığı" söylenirken, eleştirdiklikleri tek nokta "aşırı güç kullanılması" oldu. Irak, Filistin gibi vahşetin en üst boyutta yaşandığı yerlerde de aynı ifadeleri görürsünüz.

Bu bir Avrupa klasiği, mide bulandırıcı bir ikiye yüzölçümün ifadesiydi. Ancak bununla bitmiyordu rapor. Resmen yalan söylüyor ve katliamlara sahip çıkarak, “Müdahale sırasında tutuklularda yaşanan üzücü birçok ölüm ve yaralanma olaylarının **güvenlik güçlerinin operasyonundan ziyade** kendini kurban etme sonucu olduğunun kanıtıdır” diyordu.

Gerçekleri artık herkes biliyor. Kimler feda eylemi yaptı, kaç tutsağı oligarşi diri diri yaktı ve kurşunladı biliniyor.

Avrupa bu açıklamasını da düzeltmedi. “Ciddi kuşkularımız var” dediği Bayrampaşa operasyonu konusunda da tek bir girişimi kamuoyuna yansımadı. Tüm bunları bir yana bırakmış olsak dahi, feda edenlerin de nasıl bir vahşeti durdurmak için kendilerini yaktıklarını AB de çok iyi bilir. Orada da tek suçlunun saldıran, katleden güçler olduğunun da bilimsel ve felsefi olarak farkındadır. Ama çıkarları sözkonusu olunca, ne o meşhur Avrupa bilimselliği kalıyordu, ne de felsefesi.

CPT’nin yukarıdaki ifadeleri raporuna yazmak için hiçbir inceleme yapmadığını, sadece devletin söylediklerini kayda geçirdiğini söylememize sınırsız bu saatten sonra gerek yoktur.

Belge 4: AB’nin insan hakları maskesi kuruluşu CPT’nin son raporu olmadı yukarıda alıntı yaptığımız rapor.

10-16 Aralık 2000, 10-15 Ocak 2001, 18-21 Nisan ve 21-24 Mayıs 2001 tarihlerindeki Türkiye ziyaretlerini kapsayan değerlendirmelerin yer aldığı ve 2002 yılında yayınlanan raporda, ölümlerin sürdüğü F tiplerine ilişkin eleştirileri, hücrelerde elektrik düğmelerinin bulunmaması gibi konularla sınırlıydı. 19 Aralık “anlayışla karşılanmaya” devam ediliyordu. Tabii, sayıları her geçen gün çoğalan ölümleri de “anıyordu” onlar!!! Öyle anlayışlıydılar ki, 19 Aralık sevklerinde coplu tecavüzlere varan işkenceleri bile anlayışla karşılıyor ve şöyle açıklıyorlardı bu işkenceleri:

“Şüphesiz böyle bir durumda **gerginlik** yaşanmıştır. Dahası bazı tutuklular halen **inatçı** bir tutum sergilemekte. Ve bu ancak gerginliği tımandırmaktadır.”

Bu kafa işkenceye karşı olabilir mi???

Belge 5: Oligarşinin direnişi kırmak, göz boyamak için yaptığı TMY’nin 16. maddesi değişikliği de ilk olarak Avrupa tarafından desteklendi. On-

Neden Avrupa Birliği Merkezleri'nin önüne 117 tabutumuzu bırakıyoruz, neden “AB katliamın suç ortağıdır” diye haykırıyoruz?

lar da direnişin kırılmasını dört gözle bekliyorlardı. Çünkü direnişte geçen her gün Avrupa da teşhir oluyor, tarihe yazılıyordu bu günler.

Malum CPT Heyeti değişiklik sonrası, “nabız ölçmek” ve direnişin bu aldatma ile bitirilip bitirilmeyeceğini anlayabilmek için gittikleri Edirne F Tipi’nde görüştükleri tutsak temsilcilerinden Ercan Kartal’a, “yapılan yasal düzenlemeleri yeterli bulduklarını, sadece uygulamayı görmek, denetlemek için geldiklerini” söylediler.

AB’ye uyum adına çıkarılan yasalarda da hep uygulamayı görmekten söz ederler. Bununla söylenen gerçekte hak ve özgürlüklerin genişletilmesi değildir. Denilen şudur: Tamam siyasi, ekonomik çıkarlarımız için yanınızdayız, ama vitrininizi düzeltin!

Peki bu görüşmede ne gördü CPT? “Havalandırmayı çıkılmasını” dahi “memnuniyetle karşıladıklarını” yazdılar raporlarına. Büyük lütuftu! Ne tecriti gördüler, ne de ölümleri. Esas görmek istedikleri vardı, onu da bulamadılar. Direniş Avrupa’nın sömürgecilik yıllarından bu yana uzman olduğu ayak oyunları ile kıramayacak kadar güçlüydü. Burada bir cümle alıntı yaptığımız CPT Raporu gerçekte çok kapsamlıydı. Dile getirilen sorunlar ise, F tiplerinin hazırlıksız açılmasına dayandırılarak “anlayışla karşılanıyor”du. Ama tek bir cümle ile dahi TECRİT gerçeği ve o sırada sayıları 97’yi bulan ÖLÜMLERDEN söz ediliyordu. Yoktu böyle birşey adeta!

Belge 6: Hapishaneleri inceleyen Avrupa Parlamentosu Heyeti 8 Haziran 2001'de Ankara'da yaptığı açıklamada, "...Ölüm oruçlarına devam etmek için yeterli gerekçe görülememiştir... **Türkiye'nin AB üyeliğine hazırlığı açısından entegral bir parça olan ceza hukuk ve hapishane reformu sürecinin acil hızlandırma gereği noktasında arttıran bir bilinç kaydettik...**" sözleriyle süren katliama desteği yineledi. Sözünü ettiği "reformun" nasıl yapıldığını ise bugün herkes görüyor.

Belge 7: 23 Nisan 2001'de Avrupa Komisyonu Parlamenterler Toplantısı'nın sonuç raporunda F tiplerine de yer verildi. Ama "sorunu çözün, ölümleri durdurun" demek için değildi.

AK Başkanı **Lord Russell-Johnson** F tiplerini olumlu değerlendirdiklerini açıklarken, tüm o insan hakları, demokrasi gibi süslü laflar ardına gizledikleri gerçeği, ölüm orucuna ilişkin söylediği şu sözlerle ifade etti:

*"Tutukluların birçok talepleri anlaşılır olsa da... illegal yapılarının korunması arz edildiği gözardı edilmemelidir. Bu yapılanmalar, **komünist ideolojiye** dayalıdır. Hiyerarşinin tepesinde olanlar direnişin devam etmesi emrini verirken, dibindekiler kendilerini aılıktan ölüme terk ediyorlar... Sorunlarını başka araçlarla çözebileceklerini ve **bu dava uğruna ölmeye değmediğini***

anlamalarına şans verilmeli."

Kısaca, bunlar komünist, **devrimcileri yoketmeliyiz** deniliyordu. "Örgüt baskısı" imalarını değerlendirmeye bile gerek görmüyoruz. Bu gerici propaganda çoktan yıkıldı.

Belge 8: Avrupa Komisyonu Genel Sekreteri Walter Schwimmer, Ocak 2002'de yaptığı açıklamada, F tiplerini överek, ölüm oruçlarının bitirilmesi çağrısı yaptı. Ama bu çağrısı tecriti sürdüren hükümete değil, tutsaklaraydı: *"Cezaevi koşullarını düzeltmek için kendi kendinizi imha etmeyi bırakın!"*

Dünya üzerinde bütün hak ve özgürlüklerin nasıl kazanıldığını bir yana bırakan bu kafa, sıradan apolitik bir kafa değildir elbette. Tersine politiktir ve emperyalizmin doğasına uygun konuşmaktadır. Yüzyıllık "Avrupa demokrasisi" dedikleri de bu zihniyetten besleniyor.

Belge 9: Avrupa Birliği'nin suç ortaklığına ilişkin son "belgemiz", 117 ölüm karşısındaki BÜYÜK SUSKUNLUK'tur. Bir yandan "Türkiye'de işkencenin azaldığı" raporları hazırlarken, öte yandan F tiplerinden çıkan tabutlar karşısında büyük bir suskunluk hala sürüyor. Çünkü F tiplerine, tecrite ve katliama destek sürüyor. Bu yüzden katliamcılar her eleştiri karşısında "AB onayladı" diyerek işin içinden çıkıyorlar.

Sayı 136

31

12 Aralık
2004

"Emanette Yok" Denilen Operasyon Görüntüleri 3.5 Yıl Sonra Verildi

19 Aralık 2000'de yapılarak halkla alay edercesine "Hayata Dönüş" adı verilen operasyonların Çanakkale ayağından gerçekleştirilen katliamın davasına 7 Aralık günü Çanakkale Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edildi.

Avukatların davanın başından bu yana ısrarla istedikleri ve Jandarma Genel Komutanlığı tarafından mahkemeye gönderilmeyen operasyon görüntüleri CD olarak, tutsakların avukatlarından Gül Kireçkaya'ya nihayet teslim edildi.

Söz konusu görüntüleri 3.5 yıl önce istediğini belirten avukat Kireçkaya, *"Biz bu görüntüleri ilk talep ettiğimizde emanette olmadığı söylenmişti. Şimdi, nereden çıktı merak ediyorum. Görüntüleri izledikten sonra bu ko-*

nuda bir açıklama yapacağım" dedi.

Mahkeme Başkanı Hayri Demir, Avukat Gül Kireçkaya'nın talebi üzerine Çanakkale Belediye Başkanlığı'na yazı yazılarak, operasyonda görev alan bir müdür, üç onbaşı ve dokuz itfaiye erinin isimlerinin bildirilmesini istedi ve sonraki duruşmada bu kişilerin tanık olarak dinlenmesine karar verdi. Duruşma 5 Ocak 2005'e ertelendi.

Davayı kitlesel olarak izlemek üzere Adliye'ye gelen TAYAD'lı Aileler duruşma sonrası "19-22 Aralık Katliamını Unutmadık, Unutturmayacağız-TAYAD'lı Aileler" yazılı pankartlarını açarak bir basın açıklaması yaptılar. Katliamın yıldönümünü yaklaşıırken, katli-

amcılarının cezalandırılmasını ve tecritin kaldırılmasını isteyen TAYAD'lılar, eylemlerine "Adalet İstiyoruz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "19-22 Aralık Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarıyla son verdiler.

Bilindiği gibi, Çanakkale'deki operasyon sırasında Fidan Kaşen, İlker Babacan, Fahri Sarı, Sultan Sarı şehit düşmüşlerdi.

Şimdi, 3.5 yıl görüntüleri vermeyen Jandarma Genel Komutanlığı'nın hangi görüntüleri seçtiği merak konusu...

19 Aralık 2000 Katliamında Bayrampaşa Kadınlar Koğuşu:

6 CEVABIMIZ VAR...

Sayı 136

32

12 Aralık
2004

18 Aralık günü hareketli geçmişti yine. Özellikle direnişçilerimiz için... 15 Aralık günü görüşmeler aniden kesilmişti. Her an fiili bir saldırı olabiliyordu. Direnişin en ön cephesinde yeralan ölüm orucu direnişçilerimiz, olası bir saldırı karşısında da yoldaşlarını korumak için öne atılma kararlılığıyla ne yapabileceklerini tartışıyorlardı. 18 Aralık günü yaptıkları toplantı uzun sürmüş, akşam geç saatlerde koğuşa dönmüşlerdi. Onlar döndüğünde hemen herkes mektup başındaydı. Ben nöbetçiydim o gece... Saat 24.00'e kadar mektuplarımı hemen hemen bitirmiştim. Havalar oldukça soğumuştü. Havalandırmaya baktım pencereden. Hafif hafif kar serpiştiriyordu. Karın görüntüsüne dalıp, zamanda kısa bir yolculuk yaptım. 8 yıl olmuştu buraya geleli. Parmaklıkların, kilitli demir kapıların, yüksek kalın duvarların ardında umudumuz büyüyordu, yarına dair özlemlerimiz ete kemiğe bürünüyordu. Kahramanlıklar yaratılmıştı burada... Kahramanlarımız halkların yenilmezliğini can bedeli yazmışlardı tarihe... Kalın yüksek duvarların, demir kapıların ardında özgür vatan toprağıydı burası. Özgürlüğün bedeli vardı ve işte yine bedel ödüyorduk. Daha da ödeyecektik... Yoldaşımın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım:

- Maltaya çıkacağım demiştin, ama hala oturuyorsun. Merak ettim de onun için seslendim.

- İyi yaptın, dalmışım.

C Blok'ta kalıyorduk. C Blok sadece siyasi tutsaklara ayrılmıştı. Ortadoğu'nun en büyük hapishanesiydi burası. Hapishanenin yapısı şöyleydi; birbirine paralel üç blok vardı, idari bölümün olduğu A Blok, adli tutukluların kaldığı B Blok ve siya-

si tutsakların kaldığı C Blok... Bir de Özel Tıp vardı. Çok geniş bir alana yayılmış olan hapishanede ayrıca bir garnizon ve bir hastane bulunuyordu. Bizim bulunduğumuz C Blok'a, idari bölüm olan A Blok'a açılan şebeke yolundaki demir bir kapıdan giriliyordu. Bu şebekede revir ve ziyaretçilerimizin alındığı görüş kabinleri bulunuyordu. İşte bu şebekedeki demir kapı uzun bir koridora açılıyordu. Bu koridor C Blok'un maltasıydı. Maltaya girişte ilk, bayanların kaldığı koğuş bulunuyordu ve malta boyunca birbirine paralel olarak diğer koğuşlar vardı. Bizim koğuşumuz diğer koğuşlardan demir parmaklıklardan oluşan bir kapı ile ayrılıyordu. Ayrıca üç-dört koğuşta bir bu parmaklıklı demir kapılardan vardı. Koğuş kapılarının tam karşısına düşen yerde ise pencereler, spor salonuna açılan kapı, B Blok'a bakan işlikler ve konferans salonu vardı.

Maltaya çıktım. Birkaç erkek arkadaş volta atıyordu.

- Çok üşüdük, çay var mı?

- Şimdi hazırlarım.

Çay hazırdı zaten. Bardaklara doldurup arkadaşlara götürdüm. Herşey olağan görünüyordu. Birkaç saat sonra kapı çalındı. Bir arkadaş;

- Nasılsınız diye sormaya geldi.

- Biz iyiyiz. Ama burada neden hiç gardiyan yok?

Gardiyanların olmaması pek olağan bir durum değildi. Ama Ramazan ayındaydık. Belki sahura gitmişlerdir diye düşündük. Oysa Ramazan'ı kana bulamanın son hazırlıklarını yapıyorlarmış... Bu kan bizim kanımızdı. Ve özgürleşmemizin, inançlarımızla yaşamamızın bedeli olacaktı yine... Sadece dakikalar sonra!

Saat 5.00'e doğru maltadaki arkadaşlara tekrar çay götürdüm. Masanın etrafında oturuyorlardı.

- Ne kadar kalabalıkmışsınız!

Birkaç bardak çay daha götürdüm onlara. Tekrar koğuşa döndüğümde gözüme çarpan ilk şey TV'de geçen alt yazı oldu; "*Ulucanlar Hapishanesi'nin etrafı özel timlerce sarıldı!*"

Hemen maltaya koşup arkadaşlara haber verdim. Ve hemen geri döndüm.

Tam koğuşa adım atmıştım ki kapı tarafından sesler geldi. Kapıdaki arkadaş üst katı işaret ediyordu. Kulağıma gelen postal sesleriydi. Halkımızın umutlarını, özlemlerini, yarınlarını ezmeye çalışan o postallar... Düşmanlıkları işkencehanelere sığmayan, sokaklara, meydanlara, fabrikalara, okullara çöreklenen, gökyüzümüze cehennem bulutları gibi çöküp bizi yoketmeye çalışan düşmanlık çatımızdaydı işte. Ama hayır! Kanımızı akitacaklar yine, ama bizi nefessiz bırakamayacaklar, yurdu-muzu, geleceğimizi karanlıklara gömemeyecekler. Tarihimizden alacağız nefesimizi ve Bedrettin yiğitlerince ateş olup aydınlatacağız ülkemizin yarınlarını.

- Operasyon, diye fısıldadım. Hemen git, arkadaşlara haber ver, çabuk!

Ben de hemen kendi koğuşumuza koştum. Üst kat nöbetçimiz durumdan habersiz, kitap okuyordu.

- Operasyon! Arkadaşları uyanıralım hemen...

Aynı anda dışarı göz attım ve çatının maskeli, silahlı özel timlerle dolu olduğunu gördüm.

- Arkadaşlar, çatıdalar, diyebildim.

Herkes hemen fırladı yatağından. Son derece hızlı giyindiler. Bazı arkadaşlarımızın uykusu ağırdı. Zor uyanırlardı. Bir yandan onları uyandırmaya çalışıyorduk. Şefinur bir arkadaşımızı sarsıyordu uyandırmak için. Gülser'in kulaklarında yüksek oranda işitme kaybı vardı. Neyse ki onu da uyandırabildik. Bunların hepsi saniyeler içinde oldu. Zaten başka türlü de olamazdı, çünkü aynı anda çatılara yerleştirilip üzerimize doğrultulmuş otomatik silahlar seri halde çalışmaya başlamıştı. Yataktan kalkan kendini yere atmıştı. Gidebileceğimiz hiç bir yer yoktu. Pencerenin altına gelen duvar dibine yerleşmiştik. Başımızı hafifçe kaldırmamız bile koğuşa yağın kurşunlara hedef olmak demekti. Bu arada hızla üst ve alt kat barikatlarını kurmuştuk. Dolapları, bulabildiğimiz malzemeleri kapı önüne yığdık. Hepimiz üst katta, yatakhane pencere altındaki duvarın dibinde siper almıştık. O sırada örgütlenen işleri hemen yapmaya başladık. Barikat, su taşıma, battaniyeleri, havluları hazırlama... Yatakhane elektriklerini geceleri söndürüyorduk. O yüzden etraf karanlıktı. Bir tek yatakhane girişindeki tuvaletlerin ışığı yanıyordu. Su taşımakla görevli olanlar, tuvalet tarafından su taşıyorlardı. Çatıdaki celloklar oradaki faaliyeti görünce seri halde orayı da taramaya başladılar. Sürünerek, el yor-

damıyla hareket ediyorduk. Yine de bir miktar su almayı başaramıştık. Birkaç tane de havlu... İşte kendimizi koruyabileceğimiz yegane malzemeler bunlardı. Gaz bombaları atmaya başladılar. Islak havlularla ağızımızı burnumuzu kapatıp gazın etkisinden kurtulmaya çalışıyorduk. Nilüfer arşivleri yakıyordu. Katillerin eline hiçbir şey bırakmamalıydık. Aylarca uğraşıp hazırladığı dosyaları kendi eliyle ateşe veriyordu Nilüfer.

Biz 27 kadın tutsaktık. Celloklar sürüsünün karşısında, silahları, bombaları, gazları karşısında, bilincimizden ve yüreğimizden başka hiçbir silahımız yoktu.

- Teslim olun!

Teslim olun diyordu gafiller güruhu.

Aylarca hazırlanmışlardı bu operasyona. En içrenç küfürleri, en korkunç kahkahalarıyla karanlığın bekçileriydi onlar. Can almanın, kan akıtmanın eğitimini görmüşlerdi. İyi atıcı, keskin nişancıydılar.

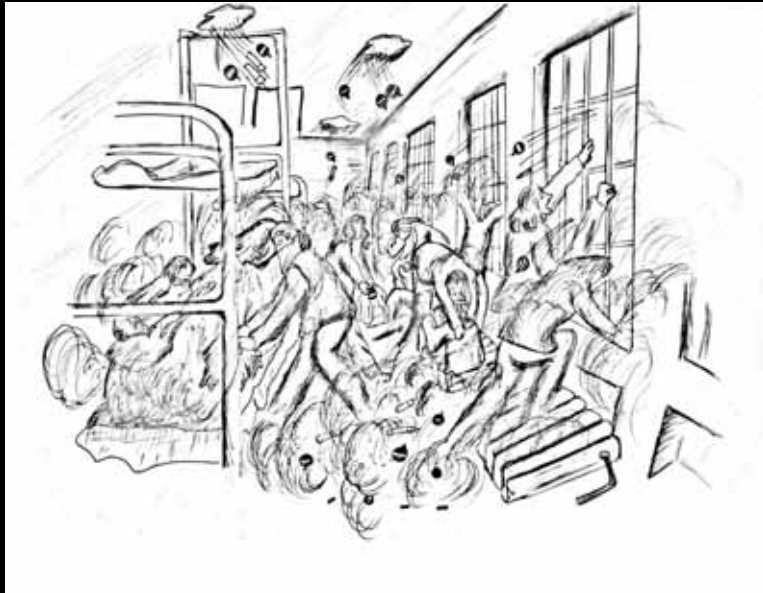
- Teslim olun!

Ama işte o vahşi yetenekleriyle karavana atıyorlardı yine...

Siz bizim teslim olduğumuzu nerede gördünüz! İnanca kesmiş kanımızın her damlası silahımız şimdi, bilincimizin her zerresi cephanemiz... Şefo'nun elindeki bir kırık sopa o tükenmez cephanemizin gücüyle inip kalkıyordu pencerelere.

Şefo'nun elindeki sopa, pencerelerde kalan son cam kırıklarını da yere indiriyor, koğuşa biraz daha hava girmesini sağlıyordu. Bombaların etkisiyle nefes alamaz hale gelmiştik. Bir ara kusmaya başladım. Sanki içimde ne var ne yok çıkarınca rahatlayacaktım.

Yan maltadan gelen postal sesleri artmıştı. Koğuşumuza bitişik olan üst koridorun mazgal duvarlarını kırıp, makineli tüfekler yerleştirdiler. Böylece çatıdaki otomatik silahlara en az beş altı makinalı daha destek gelmişti. Çeşit çeşit bombalar atılıyordu koğuşumuza...

Silah ve bomba sağanağına iğrenç küfürler, hakaretler ve iğrenç kahkahalar eşlik ediyordu. Bir arkadaşımız, hemen önündeki ranzadan bir battaniye almak için kolunu uzattı...

Ve aynı anda sesini duyduk:

- Vuruldum arkadaşlar...

Kolu dirseğin üzerinden hem kurşun, hem bombayla parçalanmıştı. Etraf karanlıktı. El yordamıyla müdahale ettik hemen. Kola üstten turnike atıp kanı durdurmaya çalıştık. Kemiklerle parçalanmıştı.

Ateş bir an için durdu.

Su ihtiyacımızı karşılamak için kaloriferleri açmıştık, her yer su içindeydi. Üstümüz başımız da iyice ıslanmıştı. Yeterince dolabımız olmadığı için ranza altlarına koyduğumuz elbise sepetlerinden kuru giyecekler almaya çalıştık. Atılan bombaların etkisiyle koğuşun bazı yerleri de alev almıştı. Bir yandan da alev alan bölümleri söndürmeye çalışıyorduk. Bir ara montum alev almış, bir arkadaşın uyarısıyla farkettim.

- Yanıyorsun, çıkar şu montunu.

Hepimiz birbirimize kol kanat geriyecek. Belki de birlikte geçirdiğimiz son anlardı bunlar. Ölüm anları. Ölümü paylaşma anları. Buradan sağ çıkamayacağımızı düşünüyorduk. O halde, nasıl ki her yönüyle yaşamı, kavgayı paylaşıyorsak, ölümü de onurla paylaşacaktık.

- Hepinizi öldüreceğiz!

diyordu "hayatımızı kurtarmaya" gelenler. Korkunç kahkahalar atan "kötü adam"lar olur ya filmlerde. Bunların kahkahaları gerçek ve çok daha ürpertici. Ama bizim ürpermemiz korkumuzdan değil, öfkemizden, duyduğumuz kinden. Yoksa ölüme hazırız zaten.

O iğrenç küfürleri, o vahşi kahkahaları cevapsız bırakmamalıydık. Nefes almayı başara-bildiğimiz oranda sloganlarımızı haykırıp iğrençliklerini yüzlerine vuruyorduk.

- Sizin ananız Bush, babanız Manukyan diye haykırıyordu bir arkadaşımız. Seyhan hemen muzipçe düzeltti onu;

- Hayır abla, öyle değil... Babanız Bush, anaları Manukyan.

Anlık gülüşlerimiz, esprilerimiz, hatta sigaralardan çekilen belki de son nefesler, acıyı hissetmeyişimizden değil, özgür oluşumuzdan ve özgür kalacak olmamızın huzurundan. Onlar tarihin karanlık yüzünün temsilcileri, sonsuza dek halkların laneti üzerlerinde olacak. Biz ise, bomba ve kurşun yağmuru altında pencerelerin altına, duvar dibine dizilmiş bir avuç kadın, halkımızla birlikteydik yine. Onların da bizimle olduğunu hissederek...

- devam edecek -

Tutsak Ürünleri sergisi EMO'da Sergileniyor

TAYAD'lı ailelerin, devrimci tutsakların el ürünlerinden oluşan "Üreterek Direnen, Direnen Üretenlerin Sergisi" şimdi de EMO'da açıldı. Sergi

daha önce TMMOB, BES 2 No'lu Şube, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube ve Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'de açılmış ve yoğun ilgi görmüştü. Elektrik Mühendisleri Odası'nda açılan sergi 10 Aralık gününde kadar İstanbul Harbiye'deki binasında açık olacak.

6 Aralık günü yapılan açılışta konuşan TAYAD'lı Naime Kara, "Yaşamı uğrunda ölecek kadar çok sevenlerin, üreterek direnenlerin bu eserlerini kamuoyuna sunmaktan onur duyduğumuzu belirterek; tüm halkımızı bu ürünleri görmeye davet ediyoruz" diyerek, herkesi sergiyi görmeye çağırdı.

Sergide; limon kabuğundan yapılan biblolar, şeftali çekirdeğinin soğan ve oraletle boyanmasından eld edilen kolyeler, hamur, kâğıt ve sabun karışımı ile yapıp ayakkabı boyasıyla boyanan satranç takımları, süt ve şeker kutularından yapılan süs eşyaları, kalem ucuyla örülmüş battaniyeler ve daha bir çok yaratıcılık örneği yer alıyor.

ESP'lilere Saldırı

Yeni Ceza İnfaz Yasası'nın meclis gündemine gelmesine yönelik bir protesto eylemi düzenleyen ESP'lilere polis azgınca saldırdı.

7 Aralık günü Ankara'da toplanarak Meclise yürümek isteyen ESP'lilerin önü polis panzerleri ile kesildi. Meşru demokratik bir eyleme biber gazları, gaz bombaları ile müdahale eden polise karşı, ESP'liler direnişe geçtiler. Panzerlere taşlar ve molotoflarla karşılık veren kitleden 50'ye yakın kişinin gözaltına alındığı öğrenildi. Uzun süre devam eden saldırı sırasında çok sayıda kişi de yaralandı. Sokaklarda terör estiren polis, gelişigüzel attığı gaz bombaları ile halkın da tepkisini topladı.

Emek Platformu Netleşmelidir

Genel grev silahı kullanılarak saldırının önüne barikat mı kurulacak, yoksa ‘biz gerekli tepkiyi gösterdik’ oyunu mu oynanacak? Genel grev kararı-
mız geçerlidir deniliyorsa, ilan edil-
meli ve örgütlenmesi yapılmalıdır...

KESK ve DİSK; Emek Platformu içinde
genel grevin hangi hesaplarla engel-
lendiğini, hangi ayak oyunları oynan-
dığını işçi sınıfına, emekçilere, dev-
rimci demokratik tüm güçlere açıkla-
malı, gericiliğin perdesi olmamalıdır.

İşçi sınıfının, emekçilerin genel grev silahını kullanılmasının aslında geç kalınmış bir zorunluluk olmakla birlikte, SSK Hastaneleri’nin devri ve Köy Hizmetleri’nin kapatılması gündeminde artık ertelenemez duruma geldiğini, geçen sayımızda ele almıştık.

İktidarın yasayı Meclis gündemine almayı **ERTELEMESİ** hamlesinin karşısında, Emek Platformu cephesinde tam anlamıyla bir belirsizlik, kargaşa sözkonusudur. Yapılan açıklamalarda “meydanlardan çekilmeyeceğiz... Yasa yenden gelirse aynı gün üretimden gelen gücümüzü kullanacağız... İktidar tehlikeli bir oyun oynuyor... Ankara mitingi korkuttu...” vb. denilse de, bu kararlı ifadelerin altını dolduracak bir netlik yoktur.

AKP iktidarının SSK’ların devrini yeniden gündeme alacağı açıktır. IMF ve AB tarafından emredilen bir düzenlemede ancak zamanlama inisiyatifi vardır bu iktidarın. Ancak emekçiler direnişlerini iktidarın ayak oyunları ile etkisizleştirilebileceği bir zeminde tutamazlar.

Yasanın meclise geldiği gün alelacele “örgütlenmiş” bir genel grevin; yasak savmaktan, saldırı yasalaştıktan sonra “emek örgütleri gereken tepkiyi göstermiş ama bu anti-demokratik iktidar dinlememiştir” açıklamaları yapmanın zeminini hazırlamaktan başka bir anlamı olmaya-
cağı bilinmelidir.

Emek Platformu (EP) netleşmelidir; “Genel Grev”, aldatmacalarınıza, oyalamalarınıza malzeme yapabileceğiniz bir konu değildir. Bıçak kemiğe saplanmış durumdadır. IMF saldırıları karşısında, bu iktidarın tüm halk kesimlerine yönelik saldırılarında ve kaale almama politikalarındaki pervasızlığı önünde güçlü bir barikat kurma zemini, kendilerine “emek örgütü” diyenlerce yok edilmemelidir.

Son olarak DİSK ile KESK’in düzenlediği basın açıklamasında görülmektedir ki, genel grev kararı konusunda EP içinde ciddi bir çelişki, çatışma sözkonusudur. EP’nin yapısı hesaba katıldığında bir yanıyla doğaldır bu direniş. Bir kısım konfederasyonların gerekçeleri ayrı bir tartışma konusu olan direnci sözkonusudur.

Yasanın mecliste görüşülmesi-geri çekilmesi manevralarının sürdüğü, hatta sözde o gün genel greve çıkılacağı ama ortalıkta hiçbir hazırlığın olmadığı 2 Aralık günü KESK binasında “acil” olarak basın toplantısı yapıldı. KESK Başkanı Sami Evren ve DİSK Başkanı Süleyman Çelebi, Emek Platformunun eylemlerine devam edeceğini söylediler. Çelebi, kararlılıklarını “**Tasarı Meclis’e geldiği gün üretimden gelen güç kullanılacaktır**” diye ifade etmektedir.

“Genel grev kararımızı ertelemedik” açıklaması DİSK ve KESK tarafından yapılmaktadır. Bu kararın altında “Emek Platformu” denilerek hangi konfederasyonların varlığı kastedilmektedir, bu muğlaktır.

Kim genel grev kararlarının arkasındadır. Kim kararı almıştır ve hala bu kararında sebat etmektedir? Açıklanmalıdır.

“Emek Platformu kararı” denilerek, genel grev orta yerde bırakılmakta, muğlaklaştırılmaktadır. Zire herkes biliyor ki, EP imzasının açılımında adı geçen kimi konfederasyonların SSK’ların devri ve Köy Hizmetlerinin kapatılması konusunda AKP’den farklı düşünmemektedirler. Hatta en genel anlamda bu iktidarın karşısına güçlü bir sınıf hareketinin çıkmasına bırakın katkısı, engel olmayı daha öncelikli bir görev olarak görenler mevcuttur.

EP'nin mevcut yapısıyla; sınıf hareketinin gelişiminde bir "birlik" zemini olmaktan çok, sınıf hareketinin önünü tıkayan, gericiliğin hareketin önüne barikat kurmakta, işine geldiğinde kullanmakta yararlandığı bir yapı olduğu açıktır. Elbette işçi sınıfının, emekçilerin örgütlü güçleri birlik olmalıdır. Ancak her "birlik" adına bir araya gelişin ilerici bir rol oynayamayabileceği de bilinmektedir. EP bugün bu durumdadır.

Burada görev, KESK ve DİSK'e düşmektedir.

KESK ve DİSK; Emek Platformu içindeki tartışmaları, kimin ayak sürüdüğünü, hangi konfederasyonun işçi sınıfının genel grev silahını kullanmasını ayak oyunları ile engellemeye çalıştığını, gerekçelerini işçi sınıfına, emekçilere

ve devrimci, demokratik güçlere açıklamalıdır.

İlan edilen genel grev kararının **"yasa meclise gelirse..."** belirsizliği içinde bırakılmasına son verilmelidir. Bunun, görev savma ve esas olarak genel grevi salt bir tehdit olarak kullanma niyetinin ifadesi olduğu açıktır. Kölelik yasalarının nasıl bir sendikacılık anlayışı sonucu ciddi bir tepki olmadan geçirildiği biliniyor.

"Genel grev kararımız geçerlidir" deniliyorsa, bu karar muğlaklıktan kurtarılmalı ve örgütlenmelidir. En somut anlamda işyerlerinde, fabrikalarda grev komitelerinin örgütlenmesinin, eyleme tüm halk kesimlerinin katılımının sağlanması için girişimlerin adımları atılmalı ve ilan edilmelidir.

EGE TEMEL HAKLAR KURULDU!

1,5 yıl faaliyet yürüten İzmir Temel Haklar'ın kapatılmasının ardından, hak ve özgürlükler mücadelesinin susturulamayacağı, Ege Temel Haklar'ın kuruluşu ile yeniden ilan edildi. Ege Temel Haklar dergimize yaptığı açıklamada, susturulmak istediklerine vurgu yaparak, "biz bağımsızlık, demokrasi mücadelemizi sürdüreceğiz. Meşruluğumuz mücadelemizin haklılığından gelmektedir" dediler.

26 Kasım günü resmi başvurusunu yapan Ege Temel Haklar, haklar ve özgürlükler cephesinde yeni bir mevzi olarak, aşağıdaki adreste faaliyet göstermektedir:

1710 SOK. NO:51 KAT:3 KARŞIYAKA/ İZMİR.
TEL: 0232 381 35 04

Asrın Hukuk Bürosu basıldı

Öcalan'ın avukatlarının bağlı bulunduğu Asrın Hukuk Bürosu'nu 4 Aralık günü basan polisler 14 saat süresince arama yaptılar. Av. Okan Yıldız, baskınla Öcalan'ın hedeflendiğini ve savunmasının engellenmek istendiğini belirtti.

Hatırlanacağı gibi; Genelkurmay, Öcalan'ın avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamalarla ilgili konuşmuş ve doğrudan avukatları hedef göstermişti. Genelkurmay'ın hukukçuları da harekete geçerek "gereğini" yapıyorlar şimdi.

Büroda yapılan baskında 50 adet diskete ve belgeye el konulduğu avukatlar tarafından açıklandı. Asrın Hukuk Bürosu avukatları polis baskınına kınarken, İstanbul 10 No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nin kararıyla yapılan arama gerekçesinin çok genel olduğunu belirterek, buna karşı aramanın gündüz yapılmadığını ve büronun ince aramaya tabii tutularak kurallara uyulmadığını söylediler.

Yıkıma karşı miting

AKP'nin yoksul emekçi semtlerindeki yıkım politikasının hedefindeki emekçiler, yıkımı durdurmak için eylemlerini sürdürüyorlar. İstanbul'da Sarıyer Derbent Mahallesi halkı, 4 Aralık'ta düzenlediği mitingle, AKP'nin yıkım politikasını ve AKP'li Sarıyer Belediye Başkanı Yusuf Tülün'ü protesto etti.

Yaklaşık bin kişinin katıldığı mitingte, Derbentliler **"Felluce'de ABD, Filistin'de İsrail evleri yıkıyor. Sıra Derbent'te mi?"** yazılı bir pankart açtılar. Mitinge Küçükarmutlu'dan katılan muhtar Nurettin Coşkun, yaptığı konuşmada, gecekondular emekçilerinin birlikte mücadelesinin gereğine değinerek Armutlu ve Derbent halkının birlikte direnerek kazanacağını belirtti. Derbentliler Coşkun'un konuşmasını **"Armutlu Halkı Yalnız Değildir"** sloganlarıyla desteklediler. Mitingde yıkıma karşı kurulan komiteden temsilciler de konuştu. Miting sırasında sık sık **"Yürüyelim"** şeklinde slogan atan Derbentliler, mitingün okulun bahçesine sıkışıp kalmasından rahatsızdılar.

Polisin mitingün yapıldığı okul bahçesinin önüne barikat kurduğu eylem, mahalle içine **"Derbent Bizimdir, Bizim Kalacak"** sloganlarıyla yapılan yürüyüşle bitirildi.

Yıkacağız kokuşmuş düzeninizi Kurtaracağız çocuklarımızı sokaktan ve onları adada tecrit etme planlarınızdan...

İktidarı, medyası, "Milli Eğitimi", polisi ve de "uzmanları", "her derde deva" Sivil Toplum Kuruluşları, Belediye Başkanları... Bilecümle oligarşik güçler bugünlerde 'Sokak Çocukları' dedikleri, sokağa atılmış, bu düzenin yoksulluğunun, çürümüşlüğünün bedellerini ödeyen çocuklarımızı konuşuyorlar.

Tartışma, İstanbul'da Üniversite öğrencisi Ahmet Hakan Canıdemir'in cep telefonu için trenden atılarak öldürülmesinin ardından gündeme geldi ve oluşturulan MEB Komisyonu için ön rapor 11 Aralık'ta açıklandı. Demek ki, bir genç hayatını kaybetmese, bu ülkenin sokaklarında yatan onbinlerce çocuk onları hiç ilgilendirmeyecek.

Ama sanılmasın ki, şimdi ilgilendiriyor; hayır yine ilgilendirmiyor, "rutin" işlerinden birini daha yapıyorlar ve yarın yine unutacaklar. Tutun ki, unutmadılar. Yine hiçbir çözüm bulamayacaklar; çünkü sokakta yatanlar bu ülkedeki açlığın, yoksulluğun, yozlaştırma politikalarının gözle görüldüğü sonuçlarıdır. Yoksulluğa çaresi var mı bu düzenin? Açları doyurabilecek mi? Milyonlarca işsiz anaya, babaya, gence iş bulabilecekler mi? Yozlaştırma ve apolitikleştirme politikalarından vazgeçecekler mi?...

Hayır! Onlar sorun çözemez, sadece makyaj yapar, öte yandan sorunu büyütürler. Çünkü yoksulluğu büyütüyorlar, çünkü yoksulluğa başkaldırmasın halk diye, yozlaştırma ve apolitikleştirme politikalarına, uyuşturucu gibi beyinleri teslim alan silahlarına daha fazla sarılıyorlar...

Bakalım ne diyor MEB Raporu? "Sokaktaki çocuklarımızın sayısı 2000 yılındaki 'Ekonomik krizin' ardından arttı. 90 bin çocuk 'sev-

gisizlik, eğitimsizlik, yoksulluk ve aile içi şiddet, göç' nedeniyle sokakta. Kasım 2003 sonu itibarıyla Emniyet'e getirilen toplam 0-18 yaş çocuk sayısı 88 bin 313. Bu çocukların yüzde 44'ü madde bağımlısı."

Ve bir sonuç daha: **Uyuşturucu bağımlısı çocuklar sıralamasında Türkiye, dünya dördüncüsü!!!**

Nedenler arasında neyi sayarsanız sayın, yoksulluğu, bu düzenin ekonomik, kültürel ve ideolojik tahribatlarını görürsünüz.

AKP İktidarının MEB'inin "çözümleri" de var!

"Veri tabanı oluşturulması, risk taşıyan çocuklara eğitim verilmesi, YİBO ve PİO'larda öncelik tanınması, mesleki eğitime yönlendirilmeleri, ailelere sosyal ve ekonomik destek sağlanması..."

Çözüm değil gözboyama!

Bunları ne ekonomik olarak yapabilir bu düzen, ne de sokağa yeni çocukların düşmesini engelleyebilir. Yoksul ailelere yardım yapacakmış! IMF borçlarının faizlerini ödedikten sonra mı? Geçin bu palavraları!

YİBO ve PİO'ları, yani Yatılı İlköğretim Bölge Okulu ve Pansiyonlu İlköğretim Okullarını alalım. Bırakın sokaktakileri eğitmeyi, bu kurumlardaki çocukların ne hale getirildiğini, ne tür sapkınlıkların beslendiğini, kontra örgütlenmele-

ri için adam devşirmekten, organ satışına kadar nasıl kullanıldıklarını herkes biliyor.

Hele bir de düzenin "sosyal demokratlarının" çözümü var ki, tüm oligarşik güçlerin asıl kafa yapısını olduğu gibi yansıtıyor. CHP'li Bakırköy Belediye Başkanı Ateş Ünal Erzen, "Sokak çocukları Bakırköy halkının huzurunu kaçırıyor. Onları Yassıada'ya götürüp eğitime tabi tutturacağım" diyerek imza kampanyası bile başlattı. Anlaşılan Makarenko'yu okumuş, ama çarpıklık şu ki, Makarenko bir sosyalistti ve sosyalizmin ideolojik gücü, insana verdiği değer ve buna göre oluşturduğu sistemle başarıyordu. Bakırköy'de huzuru bozulanların kim oldukları malum; zenginler! Bu zihniyetin bir sonraki aşaması Brezilya'da görülen sokak çocuklarının öldürülmesi için zenginlerin çeteler oluşturmasıdır.

Ha gayret!

Bu düzen halkın ihtiyaçları esas alınarak örgütlenmemiştir, temelinde insan değil kâr vardır; sorun buradadır. Örneğin sosyalist Sovyetler Birliği Anayasası'nın ilk maddesinin "sağlık tüm halka ücretsizdir" olmasını, eğitimin parasız ve devletin sorumluluğunda olduğu Küba'nın başarılarını, bu düzenin eğittiği kafalar ve kokuşmuş kapitalizmi savunanlar anlayamazlar. İş isteyene "bir de ağzınıza lokmanızı mı vereceğiz" diyen bir zihniyet neyi çözebilir?

Kapitalizm sadece açlık, sefalet ve çocuklara sokakları, ölümü dayatır. Bu hafta açıklanan BM Gıda ve Tarım Örgütü 2004 Raporu'na göre, dünyada yılda 5 milyondan fazla çocuk açlıktan ölüyor. Kim öldürüyor?

Emperyalizm öldürüyor, kapitalist piyasa çarkları öğütüyor.

Biz çözeriz! Pratik olarak ispatlanmıştır ki, sadece sosyalizm çözebilir.

Ve sokakta yatan çocuklarımızı andımız olsun ki; bu kokuşmuş düzeninizi yıkarak halkın iktidarıyla sosyalizmi kuracağız.

'Eğitim Sen Güneşi Karartılamaz'

AKP Eğitim Sen'i Polis Copuyla, Mahkemelerle Sindirmek İstiyor

Eğitim Sen, kapatılma davası-na karşı eylemlerini sürdürürken, iktidarın bu eylemlerden duyduğu rahatsızlık Ankara yürüyüşünde çok daha net olarak ortaya çıktı. Polis Kadıköy'de emekçilerle gaz bombaları ile saldırdı.

10 Aralık günü Ankara 2. İş Mahkemesi'nde görülecek olan davaya katılım için başlatılan Ankara yürüyüşünün İstanbul kolu 8 Aralık günü saat 12:30'da İstanbul Kadıköy İskele Meydanı'nda toplandı. Eğitim Sen'lilere KESK'e bağlı sendikalar ile, DİSK, Genel-İş, TMMOB ve çok sayıda dernek ve sendika destek verdi. Otobüslerle Ankara'ya gidecek olan emekçiler burada bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından yürüyüşçüleri uğurlamak üzere otobüslerin olduğu yere gitmek isteyen gruba, polis gaz bombaları ve coplarla müdahale etti. Sokak aralarına giren emekçiler, Kadıköy Postanesi, Altıyol, Bahariye Caddesi ve Eğitim-Sen 2 No'lu Şube önünde toplanıp Altıyol'da yeniden bir araya geldiler. Polis, gruba ikinci kez gaz bombaları ile saldırdı.

KESK merkez yöneticileri ile bağlı sendikaların yöneticilerinin de bulunduğu 54 kişi gözaltına alındı. Saldırı sırasında birçok kişi yaralandı. Kadıköy Salı Pazarı'nda ikinci kez açıklama yapan Dinçer, müdahaleyi kınadıklarını belirterek, şöyle dedi:

"İstanbul Emniyeti alışık olduğumuz tavırlarını yine sergiledi. Biz yürüyüşümüzü sürdüreceğiz. Gözaltına alınan arkadaşlarımızın bir an önce bırakılmasını istiyoruz".

Açıklamanın ardından grup, Ankara yürüyüş kolunu uğurladı. Ankara'ya doğru yola çıkan otobüsler Kocaeli, Bursa ve Eskişehir'den sonra 10 Aralık günü Ankara'da olacaklar.

AKP'nin Gerçek Yüzü Budur

Kadıköy'de yaşanan saldırı AKP iktidarının en genelde demokratik hakların kullanılmasından ne anladığının açık bir göstergesidir. Eğitim Sen özelinde ise; KESK'in en kitlesel ve dinamik gücünü oluşturan bu sendikayı her biçimde susturmak istemektedir. Muhaliflerini tasfiye ve her yolu kullanarak susturma, bu iktidarın temel niteliklerinden biridir. Ancak "AB'cilik" bu yüzünü gizleyen bir işlev görmekte, kimi "solcular" da bu konuda ona yardımcı olmaktadır.

AKP'nin hesabı Genelkurmay talimatı ile açılan davada sendikanın kapatılmasıdır. Eleştiriler konusunda *"biz değil bağımsız yargı kapattı"* cevabı ise hazırdir zaten. Ancak ne bu mahkemenin, ne de yaşanan saldırıların iktidardan bağımsız olmadığını herkes bilmelidir.

Bu ülkenin öğretmenlerine meydan dayacağı atan, gaz bombaları ile susturmak isteyen bir iktidarın niteliğini tarif etmek için fazla söze gerek yoktur. Bu iktidar hak ve özgürlüklerin kullanımını sadece işine geldiği zaman desteklemekte ve izin vermemekte, gelmediğinde ise copları, panzerleri, bombaları karşısına dikmektedir.

Eğitim Sen'in eylemlerden biri de, 7 Aralık gecesi tüm kentlerde yapılan meşaleli yürüyüşlerdi. İstanbul'da Taksim Tünel'den Galatasaray Lisesi önüne yürüyen 1300 emekçi "Eğitim Sen Güneşi Karartılamaz" yazılı bir pankart ve meşaleler taşıdı. "Eğitim Sen Kapatılmaz, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" yazılı önlükler giyen emekçiler sloganlarla Taksim'i inlettiler. "Sokakta Kurduk Sokakta Yaşatacağız, Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz" sloganları gür bir şekilde atılırken, eylem yapılan açıklama ile sona erdi.

Ankara'da Ziya Gökalp Caddesi'nde toplanan 200 emekçi meşaleler yakarak "Söz Bitti, Sıra Eylemde" sloganlarıyla Yüksel Caddesi'ne yürüyüp burada bir açıklama yaptılar.

Ayrıca Adana, Antalya, İzmir, Eskişehir, Malatya, Samsun gibi bir çok kentte 7 Aralık gecesi sokaklar meşalelerle aydınlatılarak Eğitim Sen'i kapatma davası protesto edildi.

4 Aralık akşamı Ankara YKM önünde toplanan yüzlerce Eğitim-Sen'li "Eğitim-Sen Kapatılmaz" sloganları ve mumlarla Adalet Bakanlığı'na yürüdü. Burada bir açıklama yapan Genel Başkan Alaaddin Dinçer, kapatılma davasının bir demokrasi davası olduğunu belirterek destek çağrısı yaptı. KESK MYK üyesi İhsan Avcı'nın konuşmasının ardından emekçiler ellerindeki mumları, Bakanlığın bahçesinin demirlerine bıraktılar.

SES 'Paran Kadar Sağlık' Yasasına Karşı İş Bıraktı

Sağlık Emekçileri Sendikası (SES) üyeleri, "Sağlıkta Dönüşüm Yasası"na karşı, 7 Aralık günü 08:00-10:00 arasında iki saat iş bırakarak basın açıklamaları düzenledi. Ankara, İstanbul, İzmir, Mersin, Adana, Malatya, Gaziantep, Diyarbakır ve daha bir çok kentte iş bırakan SES'liler "Paran kadar sağlık" diyen bu IMF yasasına karşı direnişlerini sürdüreceklerini ve herkes için eşit, parasız sağlık hakkı istediklerini duyurdular.

İstanbul'da SSK Eyüp Hastanesi önünde açıklama yapan SES üyeleri, "İnsanca Yaşam, Demokratik Türkiye", "Herkes Eşit, Ücretsiz Sağlık Hizmeti" yazılı dövizleri taşıdılar. SSK'ların devrine de karşı çıktıklarını belirterek, tasarının gündeme gelmesi durumunda tüm emekçilerle birlikte karşı koyacaklarını dile getirdiler.

SES Adana Şubesi "Hastaneler Halkındır Sattılamaz" yazılı pankart açarak Adana Bölge Hastanesi önünde protesto gösterisi yaptı. Eylemde konuşan SSK'ların devrini eleştirdi.

Malatya'da yapılan iş bırakma eyleminde SSK Bölge Hastanesi'nde yapılan açıklamada hükümetin SSK'ların devri, Sağlıkta Dönüşüm Yasaları gibi girişimlerinin sağlık hizmetlerinin tek elden toplayarak paralı hale getirmeyi amaçladığı söylendi.

Mersin SSK Hastanesi önündeki eylemde ise

"Sosyal Güvenlik Kurumlarının Tasfiyesine Hayır", "Sağlıkta Dönüşüm Projesi IMF Dayatmasıdır", yazılı dövizler taşındı.

İzmir'de de sağlık emekçileri eylemdeydi. Tepecik Eğitim Hastanesi ve Bozyaka SSK önünde yapılan eylemlerde "Parasız Sağlık Hakkı", "Genel Sağlık Sigortası, Sağlıkta Özelleştirmedir" yazılı dövizler taşındı ve sağlık hakkının tamamen paralı hale getirilmesine izin verilmeyeceği dile getirildi.

SES Antakya şubesinin eyleminde konuşan Şube Başkanı Kemal Yalçın, "Bizler Köy Hizmetlerinin kapatılmasına, Aile Hekimliği uygulamasına, SSK sağlık kurumlarını Sağlık Bakanlığına devrine, genel sağlık sigortasına, sağlığın özelleştirilmesine karşı çıkıyor; nitelikli, ücretsiz, ulaşılabilir sağlık ve sosyal hizmet hakkı, insanca yaşayacak ücret ve iş güvencesi talep ediyoruz" şeklinde konuştu.

Eylemlerde yakalarına "G(ö)revdeyiz" kolları takan sağlık emekçileri bir çok kentte de hastane bahçelerinde eylemler düzenlediler.

Sayı 136

39

12 Aralık
2004

30 Bin Çiftçi Alandaydı: 'Kıvılcım Ülkeye Yayılacak'

Ege bölgesindeki çiftçiler 7 Aralık günü meydanlarda iktidarı uyardı. IMF ve Dünya Bankası talimatlarıyla tarıma yönelik saldırıların protesto edildiği mitingde, AB'nin de Türkiye köylüsü için yıkım anlamına geldiğinin altı çizildi.

İzmir ve Aydın Ziraat Odaları'nın Aydın'da düzenlediği Büyük Üretici Mitingi'ne katılan 30 bin çiftçi alanı "hükümet istifa" sloganlarıyla inletti. Yağmura rağmen alana akan üreticilerin, köylülerini azarlayan Başbakan Tayyip Erdoğan ve Tarım Bakanı Sami Güçlü'ye tepkisi büyüktü. Tepki, "Zengin kaynakların yoksul ve azarlanan bekçileri olmayacağız" haykırışlarında dile getirildi.

Alanda açılan her pankart ve döviz, köylümünün içinde bulunduğu durumu özetler nitelikteydi. "Dün efendiydik bugün köle, 3 kilogram pamuk 1 litre mazot, yeşil mazot yeşil hayal mi?, Lütuf değil, ürettiğimize prim istiyoruz" yazılı pankartlar alanın dört bir yanına asıldı. Açılış konuşma-

sını yapan Aydın Ziraat Odası Başkanı Arif Gürdal, "hakkımızı istiyoruz. Ürettiğimiz bir ülke istiyoruz. Gözünüzü toprak doyursun demeyen Tarım Bakanı istiyoruz" şeklinde konuştu.

Ardından söz alan Ege Çiftçiler Derneği Başkanı Hulusi Tanman da, önceki iktidarlar gibi, bu iktidarın da çiftçiye verdiği sözleri tutmadığını hatırlattı ve "bu iktidar da böyle giderse tarihin karanlık sayfalarında kaybolur" dedi.

"Bugün Egeli üreticinin burada yaktığı kıvılcım, yarın tüm ülkeye yayılacaktır" sözleriyle köylülerin öfkesini dile getiren Manisa Ziraat Odası Başkanı Nuri Sorman'ın ardından son olarak İzmir Ziraat Odası Başkanı Sedat Köse konuştu. Sedat Köse, hükümetin tarımı yok ettiğini söyledi.

Coşkuyla geçen miting sloganlar ve halaylarla sona erdi.

AB Bilgi Merkezleri Önünde Sahte Belge Protestoları Sürüyor Avrupa Komplodan Sorumludur

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, 1 Nisan 2004 tarihinde Avrupa'nın desteğiyle düzenlenen hukuksuz operasyonuna tepkisi İstanbul ve Ankara'daki AB Bilgi Merkezleri önünde eylemlerle bu hafta da sürdü. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" sloganı AB merkezleri önünde haykırılıyor. Çünkü, bu hukuksuzluk Avrupa'nın katkısı ile başlatıldı ve sürdürülüyor.

Öte yandan "sahte belgeler" tüm çıplaklığıyla ortaya çıkmasına karşın polis, Mersin Temel Haklar'ın basılması örneğinde olduğu gibi, tüm pervasızlığı ile sahte belgelere dayalı operasyonlar yapmaya, tutuklatmalara devam ediyor.

HÖC İstanbul AB Merkezi Önünde

HÖC'lüler 6 Aralık günü Taksim'deki AB Enformasyon Bürosu önünde oturma eylemi yaptılar. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın, Adalet İstiyoruz" yazılı döviz ve pankartların açıldığı eylemde, "Sizin de adınız çıkabilir" yazılı disket maketleri taşındı.

HÖC adına açıklamayı yapan Hasibe Çoban, 1 Nisan'da yasal kuruluşların basılmasını hatırlattı ve bu hukuksuz operasyonlar sonucunda 82 insanın düzenlenen sahte belgelerle tutuklandığını söyledi. Sahte

belgelerin çeşitli mahkeme kararlarıyla da çıktığını belirten Çoban, polisin "adın geçiyor" diyerek onlarca insanı tutuklatmış disketin "nereden, nasıl bulduğunuzun belli olmadığına, resmen davaya bakan mahkeme hakimi tarafından belgelendiğini" söyledi.

Komplonun tam bir karmazıya dönüştüğünü belirten Çoban, bu komploda; pikniğe gitmenin, afiş asmanın, bir insanın yattığı ranzasında, yazdığı mektupta parmak izinin çıkmasının, yasal bir derneğe üye olmasının, demokratik eylemlere katılmanın suç gibi gösterildiğini hatırlattı.

Geçtiğimiz hafta "Diskette adın çıktı" denilerek 8 kişinin daha gözaltına alındığını bildiren Çoban, "mücadele eden herkesin adının diskette çıkma" riski olduğunu söyledi. Eylem sloganlarla sona erdi.

HÖC Ankara AB Merkezi Önünde

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin aynı gün Ankara'da düzenlediği eylem de, AB Türkiye Temsilciliği önünde gerçekleştirildi. Temsilcilik önünde toplanan HÖC'lüler, "Komploları Boşa Çıkaracağız", "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın", "AB Komplolardan Sorumludur" ve "Adalet İstiyoruz" sloganları atarak,

"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı bir pankart açtılar. "Adalet İstiyoruz" yazılı önlükler giyen HÖC üyeleri adına Nurşen Toksoy bir açıklama yaptı.

Toksoy, AB'nin Türkiye'de halka demokrasi, insan hakları havarisi gibi gösterildiğini belirterek, 1 Nisan komplosundaki sorumluluğunun bile tek başına tüm bu yalanların deşifre ettiğini söyledi. Toksoy, "AB'nin de sorumlusu olduğu bu komplo sonucu, onlarca insan aylardır F tipi hücrelerde ölüme mahkum ediliyor. Sahte belgelerle tutuklanan arkadaşlarımız bir an önce serbest bırakılmalıdır" şeklinde konuştu.

Eylem, 5 dakikalık oturma eyleminin ardından, alkış ve zılgıtlarla son buldu.

Grup Yorum Elemanı İki Celsedir Duruşmaya Çıkarılmıyor

Burası hukuksuzluklar ülkesi; keyfi şekilde tutuklanan Grup Yorum üyesi Muharrem Cengiz, son iki duruşmaya da getirilmedi.

3 Mart 2004 tarihinde yeminli tanık olarak dinlendiği mahkemede gözaltına alınarak tutuklanan ve Tekirdağ F Tipi'ne konulan Cengiz, 2 Aralık günü yapılan duruşmasına, "mahkeme celbinin yanlış hapis hanesine gönderilmesi" nedeniyle getirilmedi. Cengiz bir önceki duruşmaya da çıkarılmamış ve tutukluğuna devam kararı verilmişti.

İlginç olan şu ki, aynı hapis hanesinde, hatta aynı hücrede tutsak olan ve aynı davadan yargılanan Kemal Yıldırım'a ulaşmıştı celp emri...

Duruşmada söz alan Avukat Taylan Tanay, Muharrem Cengiz'in tutuklanmasındaki hukuki dayanağına iki celsedir mahkemeye getirmemenin eklenerek tutukluluğunun uzatıldığını dile getirdi.

Duruşma ileri bir tarihe ertelenirken, mahkemenin Muharrem Cengiz'i daha fazla yatırmak için bu kez hangi bahaneyi uyduracağı merakla bekleniyor.

Mersin'de Hak ve Özgürlükler Mücadelesine Tahammülsüzlük

Mersin'de "Hukuk" polisin iki dudağı arasında: Temel Haklar ve TAYAD Bülteni basıldı. Evlerden, işyerlerinden Temel Haklar üyeleri gözaltına alındı. Polis, mahkeme ile işbirliği içerisinde 8 kişi hakkında tutuklama kararı verdirdi...

Mersin Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 2 Aralık günü siyasi şube polis tarafından basıldı. Sözde "arama kararı" almışlardı, ama dernek çalışanlarına gösterme gereği dahi duymadılar. Baskında dernek tamamen talan edildi.

Yemek Ismarlayıp Yiyecek Kadar Pervasız

Derneğin bulunduğu caddeyi abluka altına alan polis, hukuk tanımazlığını bir kez de Mersin'de gösterdi. Savcı tarafından yönlendirilen polisler, toplatması olmayan kitaplar dahil dernekte bulunan bütün yayınları yerlere attılar ve dernekte bulunan üye ve ziyaretçilerin itirazlarına "gözaltına alırsız" tehditleriyle cevap verdiler. 5 saat süren arama sırasında lokontadan yemek söyleyecek kadar pervasızca hareket eden polisler, yemeklerini yedikten sonra, derneğin üst katında bulunan bir aileyi rahatsız edip, "bize çay yapın" talimatları yağdırmayı da ihmal etmediler.

Derneğe ait bilgisayar, daktilo, kamera, fotoğraf makinesi, cep telefonları, televizyonu, disketler, VCD, CD'ler, onlarca kitap, gazete ve derginin yanı sıra derneğin üye kayıt ve karar defterleri ile ajandalara, telefon defterlerinin de bulunduğu çok sayıda evrağa hukuksuz bir şekilde el konulurken, aynı saatlerde dışarda da keyfi gözaltılar yaşıyordu.

Emir Var! Dernek Üyesi Olma Suçunu İşleyen Herkes Gözaltına Alınacak!

Temel Haklar ve aynı zamanda Eğitim-Sen üyesi öğretmen Hüseyin Doğan evinden okula giderken, dernek üyesi Cem Tokucu iş yerinden, Yılmaz Viraner iş yerinden, Akil Nergiz ve Şükran Söyleme sokaktan, İbrahim Ballı iş yerinden, İbrahim Saygılı iş yerinden, Gülbe-

yaz Karaer ise aynı günün gecesi evi basılarak gözaltına alındılar.

Aynı gece basılan yerlerden biri de dernek üyesi Düzgün Güder'in eviydi. Evde olmaması nedeniyle bir gözaltı yaşanmazken, Hüseyin Doğan'ın evindeki bilgisayara el konulduğu, İbrahim Saygılı evinde değilken zorla girilip evin talan edildiği öğrenildi. 5 Aralık günü hukuksuzluğunu sürdüren Mersin polisi, kapalı bulunan Tutuklu Aileleri Bülteni'ne yasadışı bir şekilde girip büroyu talan etti ve büroda bulunan çok sayıda yayına, belgeye el koydu.

Hiç Bitmeyen "Diskette Adın Geçiyor" Gerekçesi

Gözaltına alınanlar 6 Aralık günü çıkarıldıkları savcılıktan tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildiler. Mahkeme tümünü serbest bırakırken, karara savcının yaptığı itiraz sonucunda ertesi günü 8 kişi hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Savcının yaptığı itiraz doğrultusunda 8 Aralık günü Akil Nergiz ve Hüseyin Doğan, 9 Aralık günü ise Şükran Söyleme gözaltına alınarak, tutuklandı. Gözaltı ve tutuklamalar, tahmin edilebileceği gibi, yine 1 Nisan'da "bulduk" dedikleri ancak, nereden nasıl bulduklarının belirsiz olduğu mahkeme kararıyla tescilli olan disketti.

Vitrin Olmayan Derneklere Faaliyet Hakkı Yok!

Bu ülkede polisin nasıl çalıştığı, nasıl insanları tutuklattığı artık herkes tarafından biliniyor. Son dönemde en geçerli yöntem sahte belge düzenlemek ve 1 Nisan sonrasında da **"diskette adın geçiyor"** denilerek tutuklatmak oldu. 1 Nisan haklar ve özgürlükler mücadelesine tahammülsüzlüğün bir ifadesi olarak gelişmişti. Mersin'de yaşanan hukuksuz baskın ve tutuk-

lamalar da, aynı tahammülsüzlüğün ürünüdür.

AKP iktidarı, düzeni teşhir eden, aldatmalara inanmayan, AB sahte demokrasisinin vitrini olmayı kabul etmeyen herkesi susturmak, sindirmek istemektedir. Yapılan baskındaki hukuksuzluklar, pervasız biçimde kendi yasalarına dahi uymamalar bu yüzdendir. AKP için muhalefetin susturulmasında her yol mübahtır.

Tüm Demokratik Kurumlardan Tepki

Baskının ardından, başta Temel Haklar üyeleri olmak üzere, Mersin'de bulunan demokratik kurumlar baskına tepki gösterdi.

✗ 3 Aralık günü Mersin Temel

Haklar binasında yapılan basın açıklamasına KESK'e bağlı tüm

Yasalar Gereksiz, Herşey Polisten Sorulur

► Mersin Temel Haklar, mevcut yasalara göre kurulmuş ve yasal olarak faaliyet gösteren bir dernektir. Buna göre, dernekle ilgili arama ve her türlü işlemin dernekler masası tarafından yapılması gerekirken, onlarca TEM polisi tarafından basılmış ve talan edilmiştir.

► Arama kararı yasalarca dernek yetkilisine gösterilmesi gerekirken, bu yapılmamış, aksine sorunlar tehdit edilmiştir.

► Aramada avukat veya mahallenin mülki amiri bulunması gerekirken, bunlar tamamen hiçe sayılmıştır.

► Dernek evraklarının dernek dışına çıkarılması, el konulması yasal olarak suçtur. Suç işlenmiştir.

► 5 saat boyunca dernek binasının etrafı "terör havası" yaratmak için tamamen sarılarak halk tedirgin edilmiş, derneğe giriş ve çıkışlar engellenmiştir.

► Dernekteki ziyaretçilerin kimliklerine keyfi şekilde el konulmak istenmiş, karşı çıkanlar gözaltına almakla tehdit edilmiştir.

10 Aydır F Tipinde Tuttuğu İnsanı Arayan Hukuk!

? Mahkeme bilmiyorsa; İsmail Özmen'i KİM TUTUKLADI

? 10 aydır kim ve neden F tipinde tutuyor

? Dosyadan bihaber olan bir mahkeme kararlarını neye dayanarak veriyor

Ankara'da TAYAD'ın 'Hapishanelerde 107 İnsan Öldü Duyunuz mu?' kampanyasını engellemek için düzenlenen ve onlarca kişinin gözaltına alındığı dava bir skandalı (Türkiye'deki hukuk gerçeğini) ortaya çıkardı. 41 kişinin yargılandığı davada halen 6 kişi tutuklu bulunuyor. Bu davada da tıpkı 1 Nisan'daki gibi polis fezlekesi iddianame oldu, mahkeme hiçbir delil araştırmasına gerek duymadan duruşmaları polisin "bulduk" dediği bir disketle sürdürüyor. Orada da polis, hak ve özgürlükler mücadelesi içinde yer alan ve yasal kuruluşlara gidip gelen Funda Davran Gök ile Mustafa Gök'ün evlerini basmış ve "işte disket bulduk" diyerek gözaltılar gerçekleştirmişti.

Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılan duruşmaya "sanık"ların bir kısmı ve avukatları katıldı.

Polis Disket Üretiyor: Disket 1 İken 3 Oldu!

Av. Selçuk Kozağaçalı, disketin delil olarak kabul edildiği davalarda şu ana kadar 100'e yakın yargılanan kişinin bulunduğunu ifade ederek, bu davaların ise genelde tahliye ve beraatle sonuçlandığını ve mahkemelelerin disketin delil olamayacağına karar verdiklerini söyledi. Hiçbir

tutanakta disketin o evden çıktığına dair bir ifade bulunmadığına vurgu yapan Kozağaçalı, savcılık tarafından incelenmesi talebiyle polise gönderilen 1 adet disketin ise incelemenin ardından mahkemeye 3 adet disket olarak sunulduğunu belirtti.

Kim, Neden Tutuklandı?

8 Aralık günü yapılan duruşmadaki en çarpıcı gelişme ise, 10 aydır Sincan F Tipi'nde tutuklu olan İsmail Özmen'in halen "aranıyor" olarak geçtiğinin ortaya çıkması oldu. Mahkeme Başkanı Orhan Karadeniz'in, 19 Şubat 2004'ten bu yana tutuklu bulunan Özmen için, "adresinin tesbiti" amacıyla tebligat çıkarılması girişimine itiraz eden Av. Kozağaçalı, Özmen'in 10 aydır zaten tutuklu bulunduğunu ve bunu defalarca mahkemeye anlatmaya çalıştıklarını dile getirdi. Dava, 26 Ocak tarihine ertelendi.

Hukuksuz Operasyonun Mahkemesi Böyle Olur

Bu davada her şey baştan sona hukuk dışıydı ve öyle sürüyor. Özmen bulunamadığı için dava ilerlemiyor, tahliye olabilecekler tahliye olamıyor. Mahkemenin umurunda mı, "yatın" diyor. İsmail Özmen'i kim, neden tutukladı? 10 aydır mahkeme yüzü görmeden hangi yasaya göre tutuluyor? Onlarca yıl hapis istediği birinden, 41 insanın yargılandığı bir dosyadan tamamen bihaber olan bir mahkeme, nasıl adaletli olabilir? Herşey şurada düğümleniyor; bu ülkede DGM'ler (şimdiki adı ACM oldu), polis fezlekelerine göre hareket eden hukuksuz mahkemelerdir. Bu mahkemelerde adaletsizlik dizboyudur ve kimse bunların hesabını sormaz.

sendikalar, Halkevleri, ESP, Partizan destek verdi. Hasan Biber'in yaptığı açıklamada, bir kez daha hukukun olmadığı dile getirilirken, "bütün amaç haklar ve özgürlükler mücadelesini engellemektir. Fakat baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizleri asla yıldıramayacaktır" dendi.

✗ 3 Aralık günü **Hatay Temel**

Haklar tarafından Ulus Meydanı'nda yapılan bir eylemle baskın ve gözaltılar protesto edildi. "Baskılar Bizi Yıldıramaz, 1 Nisan Hukuksuzluğu Devam Ediyor, Gözaltılar Serbest Bırakılsın" dövizleri ve kızıl bayraklar taşıyan Temel Haklar üyeleri adına Hasan Kutlu bir açıklama yaptı.

✗ 6 Aralık günü Mersin Adliye-

si önünde toplanan Temel Haklar üyeleri bir basın açıklaması yaparak suç duyurusunda bulundular. Dernek adına açıklamayı yapan Temel Haklar Başkan Yardımcısı Nazan Aydın, baskınla birlikte Türkiye'de hukukun nasıl işlediğinin gözler önüne serildiğini belirterek, AB yasalarının hukuksuzluğun, faşizmin maskesi haline getirildiğini, faşist zihniyetin olduğu gibi korunduğunu dile getirdi. Sahte belgelere değinen Aydın'ın konuşmasının ardından baskını gerçekleştiren polisler hakkında Mersin Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunuldu. Basın açıklaması sırasında, "Komploları Boşa Çıkaracağız", "Yaşasın Örgütlü Mücademiz" ve "Haklıyız Kazanacağız" dövizleri taşındı.

Sahte Diskete Bir Darbe De Mersin'de Vuruldu

Sahte belgeler mahkeme kararlarıyla tescillenmeye devam ediyor. Mersin'de bir yandan "diskette adın var" operasyonları yapılırken, 13 Eylül günü aynı gerekçeyle tutuklanan Mersin muhabirimiz Mehmet Taş ve Mersin Gençlik Derneği üyesi Cihan Güler 2,5 aylık keyfi tutsaklıklarının ardından 2 Aralık'ta tahliye edildiler. Gerekçe malum: **disket delil değildir!**

Felluce ile dayanışma eylemleri sürüyor Irak Halkı Kazanacak

Irak'ta direnişi destekleyen, Felluce katliamını lanetleyen eylemler sürüyor. Türkiye halkı iktidarın işbirlikçiliğini meydanlarda lanetliyor.

DEV-GENÇ'in anti-emperyalist geleneğine sahip çıkan **İstanbul Gençlik Derneği**, 3 Aralık günü düzenlediği eylemle, "Felluce'de Direnenlere Selam Olsun" dedi. İ.Ü. Edebiyat Fakültesi'nden 'Fellucedeki Katliamın Sorumlusu ABD'dir' pankartı açarak "**Felluce Halktır Halk Yenilmez**" sloganlarıyla Laleli çıkışına gelen öğrenciler, burada bir açıklamada bulundular. Açıklamayı okuyan Emel Yıldırım, Amerikan emperyalizminin halkın meşru direnişini kıramadığını belirtti. Ülkemiz topraklarını, üslerini ABD'ye açan AKP iktidarının katliamın ortağı olduğunu söyleyen Yıldırım, direnen Irak halkının kazanacağını yineledi. "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" sloganları ile yeniden okul içine giren öğrenciler, bir süre sloganlarla protestolarını sürdürdüler.

Ordu Temel Haklar, Ünye ilçesinde yaptığı eylemle ABD'ye karşı yükselen sese katıldı. İlçe meydanında toplanan Temel Haklar üyeleri, 'Amerika Irak'tan Defol' pankartı açarak basın açıklaması yaptılar. Polisin ABD teşhirlenmesini engellemek için basını eylemcilerden uzak tutması ve kimlik kontrolü dayatması gibi keyfilikleri fayda etmedi. İlçe halkı meydana toplanarak Temel Haklar üyelerini sahiplendi. "Zafer Direnen Halkların Olacak" sloganı ile bitirilen eyleme SDP de destek verdi.

Antalya Temel Haklar, 1

Aralık günü Kışla Han Otelı yanında düzenlediği eylemle Felluce'nin yanındayız dedi. 'ABD Irak'tan Defol' pankartının açıldığı eylemde, Temel Haklar Başkanı Funda Özceylan bir açıklama yaptı. Halkların emperyalizmin işgallerine, şiddetine ve tecritine karşı direnerek kazanacağını belirten Özceylan'ın konuşmasının ardından "Irak Filistin Halkı Yalnız Değildir, Katil ABD İşbirlikçi AKP, Yaşasın Irak Halkının Direnişi" sloganları atıldı. Halkın alkışlarla desteklediği eylem, ABD bayrağının yakılması ile sona erdi.

Elazığ Temel Haklar

tarafından 2 Aralık günü dernek binası önünde yapılan eylemde "ABD ve AKP tekellerin çıkarları için Irak'ta ve Türkiye'de katliyor" denildi. İktidarın şoförlerimizi ölüme göndermesine değinilen açıklamada, ABD'nin da tekellerin çıkarları için Irak halkını katlettiği vurgulandı. Felluce'deki bir camide yaşanan infaz ile, Kızıltepe'de yaşanan infazın da aynı politikanın ürünü olduğu belirtilen açıklama "Irak Halkı Yalnız Değildir, Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganları ile sona erdi.

EMEP tarafından 5 Aralık'ta

İstanbul Çağlayan Meydanı'nda düzenlenen mitingde 2 bin kişi işgalcileri lanetledi. EMEP'in yanı sıra, SDP, DEHAP, KESK'e bağlı bazı sendikalar, Özgür-Der, TUM-TİS, Tuzla Tersane ve Kurtköy Sanayi İşçilerinin de katıldığı miting PERPA önünden yürüyüşle başladı. Alanda ilk konuşmayı yapan EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, Irak işgalinin amacının petrol ve finans çevrelerinin çıkarları olduğunu belirtti. Tüzel'in ardından, SDP Genel Başkanı Filiz Koçali, DEHAP İl Başkanı Cemal Kavak, KESK Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nafi Maraş da birer konuşma yaptılar. Gülşen Tüzel'in de şiirleri ile katıldığı mitingde, Grup

Yürüyüş türküler söyledi.

Trabzon İşgal Karşıtı Birlik, 4 Aralık'ta Meydan Park'ta Felluce ve Filistin Direnişi'ne destek için "Yaşasın Felluce Filistin Direnişimiz" pankartı açarak basın açıklaması yaptı.

Tüm Bel Sen üyeleri 8 Aralık günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda düzenledikleri eylemde, 'İşgale Değil Direnişe Destek' sloganlarını haykırdılar ve "Kazanan direniş olacak" dediler.

"Merzifon İşgal ve Soykırım Karşıtı Platform"un düzenlediği mitingte bir araya gelen 1000 kişi ABD işgalini ve AKP'nin işbirlikçi politikalarını protesto etti.

ODTÜ Öğretim Üyeleri, ABD mallarının boykot edilmesi çağrısı yaparken, Uludağ Üniversitesi Rektörlüğü ile Öğretim Üyeleri Derneği, katliamları düzenledikleri bir basın açıklaması ile protesto ettiler. Atatürk Anıtı'na çelenk konulmasının ardından yapılan açıklamada ABD'nin demokrasi getirme adına yaptığı işgalin bir insanlık trajedisine dönüştüğü söylendi.

HÖC'ün de bileşenleri arasında yer aldığı Irak'ta İşgale Hayır Koordinasyonu, 8 Aralık akşamı Taksim Gezi Parkı'nda düzenlediği mum yakma eylemiyle "Direnen Halkların Yanındayız" dedi. "İşgalin adı: Emperyalizm-siyonizm, Direnişin adı: Irak-Filistin, Direnen halkların yanındayız" pankartı açan Koordinasyon adına Figen Yüksekdağ bir açıklama yaptı. Katliamın ve Felluce'de yaşanan direnişin dile getirildiği açıklamada emperyalistlerin işgalci politikalarına karşı tepkilerinin süreceği dile getirildi. Eylem sloganlarla bitirildi.

Sayı 136

43

12 Aralık
2004

Antalya

Girişimimize İlişkin Sonuç Açıklaması

Haklar ve Özgürlükler Cephesi bundan bir süre önce, devrimci yapılara “devrimci bir merkez” oluşturma çağrısı yapmış ve biz de Ekmek ve Adalet sayfalarında bu çağrıya yer vermiştik. HÖC, 10 Aralık’ta yaptığı 63 No’lu açıklamayla, bu önerinin sonuçlarını açıkladı. Aşağıda bu açıklamayı okurlarımızın bilgisine sunuyoruz:

Bilindiği gibi, 8 Eylül 2004 tarihli, 58 No’lu açıklamamızda “**Devrimci Bir Merkeze İhtiyacımız Var**” başlığıyla tüm devrimci yapılara devrimci bir merkez oluşturmayı önerdik. Önerimize ilişkin gelişme ve sonucunu halkımızın ve sorun bilgisine sunuyoruz:

1-) Devrimci Merkezi bir ihtiyaç olarak gündeme getiren, yaşadığımız koşullardı.

Çağrımızda;

Oligarşinin her alanda saldırı ve kuşatmasını yoğunlaştırdığı, reformizmin emperyalizmin ve oligarşinin icazeti dışına çıkmamaya yeminli olduğu bu koşullarda,

Emperyalizme ve oligarşiye karşı güç olduğumuzu gösterebilmek, reformizmin dayatmalarına engel olabilmek, emperyalizme ve faşizme karşı halkların anti-emperyalist, anti-faşist mücadelesini geliştirmek, Avrupa’nın sahte demokrasiciliğini tüm boyutlarıyla ortaya çıkarmak için, mevcut gücümüzü birleştirecek ve varolan devrimci potansiyeli harekete geçirecek devrimci bir merkezin ihtiyaç olduğunu... ortaya koymuştuk.

2-) Önerimiz doğrultusunda birçok siyasi yapıyla görüştük.

Siyasi hareketlerin bir kısmı, ilk cevap olarak “*olabilir, iyi olur*” derken, bir kısmı “*olabilir*” cevabına, çok sayıda “*ama, ancak*” ekleyerek, devrimci bir merkezin gerçekleştirilmesi doğrultusunda somut bir adım içinde olmadılar.

Bir diğer kısmı ise, anlaşılabilir ifadelerle, “*şimdi zamanı değil*”, “*bu koşullarda olmaz*” diyerek öneriyi reddettiler. Neden şimdi zamanı olmadığının, hangi koşullarda olabileceğinin somut bir gerekçe ve açıklamasını göremedik bu

cevaplarda.

Görüşmelerimizde karşımıza çıkan, **kendine güvensizlik, iddiasızlık ve grupçuluk** olmuştur.

Sonuç olarak, bu nedenlerle devrimci bir merkez önerimiz, en azından bugün için sonuçsuz kalmıştır. Türkiye solu, kendine güvensizliğinin, iddiasızlığının ve grupçuluğunun sonucunda, bu gerçek ihtiyaca cevap verememiş, bu devrimci adımı atamamıştır.

3-) Görüşmelerimizden çıkan sonuç odur ki, devrimci grupların bir kısmı halinden ve mevcut durumdan memnundur. Kendi küçük dünyasında mutludur. Devrim iddiasını büyütme diye bir sorunu yoktur.

Bir kısmı ise, bu merkezin oluşturulmasında ben öncü değilim, acaba bu birlik içinde kaybolur muyum subjektivizmi içinde davranmıştır. Kendinden menkul bir “öncülük” düşüncesi içinde devrimin ihtiyaçlarına sırt çevirmiştir.

Görüşmelerimizin ortaya koyduğu bir diğer önemli sonuç ise, devrimci grupların önemli bir kısmının reformizmden kopamayışdır. Kendilerini meşru görmemekte, kendilerine güvenmemekte ve bunun sonucu olarak da birlik düşüncesi kafalarında mutlaka reformistlerin, legal parti çevrelerinin de içinde olduğu bir oluşum olarak şekillenmektedir. Oysa geline nokta çok açıktır. Reformizm onları istemiyor. Reformizm her fırsatta yolunu devrimcilerle ayırıyor. Bunu görememek siyasi körlüktür; körlüğü yaratan sorun ise, reformizmle ideolojik kopuşun sağlanamamış oluşudur.

Devrimci bir merkez oluşturmaya cüret etmek, hiç kuşku yok ki, devrimci yapıların kendine güvenmesiyle, reformizmden ideolojik olarak kopuşu sağlayabilmeleriyle mümkündür.

Bu ideolojik engeller, örgütsel yetersizlikler, subjektif yaklaşımlar nedeniyle, devrimci bir merkez için devrimci yapıları bir araya getirecek gerekli ortam ve motivasyonun olmadığı açığa çıkmıştır.

4-) Reddedenler bunun acısını çekeceklerdir. Devrimi ve sosyalizmi güçlendirecek bu adımı atamayışımız nedeniyle, oligarşinin ve reformizmin

mizmin kuşatmasını dağıtmak, daha uzun bir zaman alacak, daha büyük bedeller ödenecektir. Devrimci bir merkezi, yeniden, ama belki de daha olumsuz şartlarda oluşturmak durumunda kalacağız.

Türkiye solunun bugünkü tablosuna nesnel bir gözle bakan herkes, bu ihtiyacı görmekte hiç bir güçlük çekmez. Herkes birşeyler yapıyor, ama yapılanlar devrimin ve sosyalizmin sesinin gür bir şekilde çıkmasını sağlamıyor. Dağınıklık, devrimci yapılardan başlayarak sendikalara, demokratik kitle örgütlerine kadar genel bir durumdur. Devrimci bir merkez, bu dağınıklık içinde halk güçlerinin birlikte davranma, saldırıları birlikte göğüsleme kültürünü yeniden canlandıracak bir işlev görebilirdi. Hala da görebilir elbette.

Bu çabalarımız sürecektir. Devrimci bir mer-

kez ihtiyacı, hayatın dayattığı bir ihtiyaçtır. Görmeyenler görecektir. Bu çerçevede, “devrimci bir merkeze ihtiyacımız var” başlıklı çağrımızdaki bir cümleyi yeniden tekrarlıyoruz:

“Tüm devrimci yapıları, emperyalizmin ve işbirlikçi iktidarların devrim ve sosyalizmi yok etme saldırısına karşı güçlü bir barikat oluşturabilmek ve topraklarımızda devrimin ve sosyalizmin sesini daha güçlendirebilmek için; ideolojisinde devrimci, pratiğinde militan bir birlik oluşturma misyonunu üstlenmeye çağırıyoruz.”

Devrim ve sosyalizmde iddialı ve ısrarlı olanlar, bu çağrıyla duymazdan gelemeyeceklerdir.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Bu parçalanmışlığın sorumluları kimler?

Geçmiş eleştirirken kimilerinin çok sevdiği bir deyim vardı; “49 parçaya bölünmüş sol”... Kimileri, birlik olunamamasını “12 Eylül sonrası yaşanan yenilgi”nin en temel nedeni olarak “birlik olamama’yı gösteriyorlardı. Hatta sadece bu tesbitten hareketle pek çok birlikler de kurulmuştu. Peki, bu tesbitlerdeki “uç” noktaları bir yana bırakırsak, Türkiye solu ne ders çıkardı bütün bunlardan?

Mevcut tabloya bakarsanız, bu soruya olumlu bir cevap vermenin de mümkün olmadığını görürsünüz.

Irak’ta Savaşa Hayır Koordinasyonu’yla, yıllar sonra oldukça geniş bir birliktelik oluşturulmuştu. Ama birlik üzerine çok laf edenler, bundan düpedüz rahatsız oldular. Koordinasyon önce ÖDP reformizminin bozgunculuğuyla karşı karşıya kaldı. ÖDP reformizmi, tipik “küçük olsun benim olsun” mantığıyla kendi başına BAK’ı oluşturup ayrı telden çalmaya devam etti. Ardından EMEP, DEHAP, SDP ve bazı gruplar, “demokratik blok” çalışmaları gibi gerekçeler gösterip Koordinasyondan çekildiler.

Sonuç; Dün, Irak’ın işgaline karşı yeterli veya yetersiz Türkiye halkının muhalefetine öncülük edilirken, Felluce katliamı karşısında sol alabildiğine dağınık ve etkisiz bir tablo sergiliyor. **Bu tablonun sorumluları**, birlikleri grupçuluklarının, reklamcılıklarının engeli olarak görüp kendi tekkesinde yaşamayı tercih edenlerdir.

Herkes ya kendi gücüyle çeşitli gösterilerle

tavrını ortaya koymakta, ya da EMEP gibi fırsatçılık yapıp sonuçta solun gücünün olduğundan da az yansımaya neden olmaktadır.

Solun tümünün ortaklaşabileceği bir konuda, sanki ne olup olmayacağı belli değilmiş gibi “tek başına” miting düzenlemeye girişmiştir. EMEP’in Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyonu’ndan niye ayrıldığı şimdi daha iyi anlaşılmıştır. Grupçuluk ve reklamcılık işte bu hale getirmektedir.

EMEP mitinginde ortaya çıkan tablo, geçen sayımızdaki “Eylemlere Öncülük Görevi Devrimcilerindir” başlıklı yazımızda belirttiğimiz gerçeğin bir tezahürü olmuştur: Demıştik ki, “Ne ‘örgütsüz bireyler’ örgütleri, ne de şu bu grubun ‘önce davranırsam öncü olurum’ fırsatçılıkları kapsayıcı olamaz. Türkiye devrimci hareketi bu tür fırsatçılıklara itibar edilmediğinin örnekleriyle doludur.”

Sol bu noktada gerçekçi de değildir. Zannediyorlar ki, işgale, Felluce katliamına karşı hazır bir kitle var. Veya falan konuda yaygın bir duyarlılık var. Bir çağrı yapınca kitleler akacak. Akmaz. Daha önce benzer fırsatçılığı ÖDP’liler de yapmış ve aynı hayal kırıklığına uğramışlardır.

Herkesin farklı gündemleri, öncelikleri, kampanyaları olabilir elbette. Ama açık ki Felluce ortak tavrı alabileceğimiz bir konudur. Peki neden böyle bir mitingi ortak değil de kendi başına yapmak tercih edilmektedir?

Sorun buradadır. Politika ve eylemlere grupçuluk, reklamcılık, fırsatçılık yön verdiği sürece, ortak tavrı alabileceğimiz, sesimizi ortak yükseltebileceğimiz konularda bile ayrı ayrı, parça parça ve etkisiz eylemler sürecektir.

Soruşturmalar Gençliği Teslim Alamayacak

Gençliğin sesi ne zaman yükselse polis terörüne soruşturmalar eşlik ediyor. 6 Kasım'da meydanlardaki terör soruşturmalarla sürdürülüyor. YÖK eylemlerine soruşturmalar açılırken, gençlik eylemleriyle 'soruşturmalarla boyun eğmeyecek, apolitik bir gençlik yaratmanın önüne barikat olacağız' mesajı veriyorlar.

Diyarbakır: Tepki Yoğun

Diyarbakır'da demokratik eylemlere katılan öğrenciler hakkında polis-idare işbirliği ile soruşturmalar açıldı. Şu an 83 kişi hakkında soruşturma başlatılırken tepkilerden çekinen idare, Fen-Edebat Fakültesi'nde kimlere soruşturma açıldığını açıklamıyor. Dicle Gençlik Derneği'nden de 3 öğrenci hakkında "izinsiz eyleme katıldığı" gerekçesiyle soruşturma başlatıldığı kesinleşirken okulda tepki eylemleri başladı.

Dicle Gençlik Derneği, Fen-Edebiyat Fakültesi kantinine "Polis-İdare İşbirliğine Son Soruşturmalar Geri Çekilsin" yazılı, Gençlik Dernekleri Federasyonu imzalı pankart astı. Kantinde halaya duran dernek üyelerine öğrencilerden de destek geldi. Sık sık "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız, F Tipi Üniversite İstemiyoruz, Soruşturmalar Geri Çekilsin" sloganları atıldı ve Gündoğdu Marşı söylendi. Buradan, Gençlik Derneklileri Hukuk Fakültesi önünde diğer gençlik gruplarıyla birlikte yapılacak yürüyüş ve foruma katılmak üzere fakülte önüne gittiler. 200 öğrencinin katıldığı forumda, soruşturmalarla karşı kararlı bir mücadele çizgisinde birleşerek eylemler yapılması kararı alındı.

Polisin verdiği isimlerle açılan soruşturmaların çoğunda olduğu gibi, soruşturma açılan öğrenciler arasında, okulu bitirmiş ya da eylemler sırasında okulda hatta Diyarbakır'da olmayanlar da var. Gençlik eylemlerini açlık grevi ile sürdürürken, ders boykotları, yürüyüşler yapılması da gündemde.

İzmir: Çadır Kuruldu

Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencileri, haklarında açılan soruşturmaları Buca Eğitim Fakültesi girişinde yaptıkları eylemle protesto ettiler. YÖK'e, işgale karşı eylemlere katılan 20'ye yakın öğrencinin birer ay okuldan uzaklaştırma cezası aldığı belirtilen eylemde, bunu protesto eden basın açıklamalarının da soruşturma konusu olduğu vurgulandı. Başlarına kesekağıdı geçirmelerinin de, bu anti-demokratik uygulamaya dikkat çekmek olduğu söyleyen öğrenciler, "yeni soruşturmalarla maruz kalmamak için başlarımıza kesekâğıdı geçirip, siyah kurdele taktık" dediler. Eylem, Eğitim Fakültesi önündeki çadırda sürüyor.

Bursa: Protestoya Saldırı

6 Aralık günü soruşturmaları protesto eden öğrenciler "YÖK'e Hayır Soruşturmalarla Son" pankartı açtılar. Öğrenciler yürüyüşlerine izin verilmesi üzerine oturma eylemi yaptılar. Eyleme saldıran polis 40 öğrenciyi gözaltına aldı.

Soruşturma terörünün estirdiği yerlerden biri de, anti-faşist direnişin yaşandığı Ankara DTCF oldu. Faşist saldırıyı protesto eden öğrenciler şimdi de idarenin soruşturma saldırısıyla karşılaştı.

Polis-İdare Baskısına Dersim'de Protesto

Dersim'de "okul polisi" uygulaması ve idare-polis işbirliği ile öğrenciler üzerindeki baskılar 6 Aralık günü yapılan bir eylemle protesto edildi. Dersim Temel Haklar Gençlik Komisyonu, Demokratik Gençlik Hareketi ve Özgür Gençlik tarafından yapılan eylemde "Polis-İdare İşbirliğine Son" pankartı açıldı.

Açıklamayı yapan Dersim Temel Haklar Gençlik Komisyonu'ndan Özcan Dutağacı, öğrenciler üzerindeki baskılara değindikten sonra, basın açıklamasına katılanlara baskı uygulandığını belirtti ve Vali Mustafa Erkal, polis ve jandarma komutanlığına "Basın açıklamasına katılmak suç mu, teröristlik mi? Eğer suç ise neden izin veriliyor? Basın açıklamalarına katılanlar neden gözaltına alınmıyor? Suçsa o zaman 2911 sayılı toplantı yasasını kaldırın" diye sordu. "Polis idare işbirliği kurum-sallaştırılarak okullarımızı F tipleştirerek, okumayan, sormayan, yozlaşmış, apolitik gençlik yaratılmak isteniyor" diyen Dutağacı, polisin uyuşturucu kampanyasına değindi.

Dutağacı kampanyanın aldatmaca olduğunu, "okullardan, sigara bile kullanmayan öğrenciler 'maç var' diye alınıp daha sonra yerel basında resimleri yayınlanarak 'bakın madde bağımlılığı ile mücadelede ilk meyvelerimizi aldık' riyakarlığında bulundular." sözleriyle anlattı. Polis gerçekten uyuşturucuya karşı ise, Dersim'e girişi engellensin." denildi.

Eylemde, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "F Tipi Lise İstemiyoruz", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Çanakkale Gençliğinin Faşist Teröre Öfkesi

6 Aralık günü faşistlerin bir öğrenciye saldırarak, ayaklarına şiş batırıp kolunu 6 yerden kırmasının ardından gençliğin anti-faşist öfkesi kitlesel eyleme dönüştü. EMEK Gençliği üyesi öğrenciye yönelik saldırı ilk olarak EMEP binasında bir açıklama yapıldı.

Ardından faşistlerin bulunduğu kantine giden 100 kişilik devrimci demokrat öğrenci grubuna faşistler saldırılar, bıçaklarla saldırdı. Öğrenciler bunun üzerine faşistleri döverek kantinden attılar. Daha sonra Rektörlük önüne yürüyen öğrenciler burada oturma eylemi yapmaya başladı. Sayıları 200'ü geçen devrimci öğrenciler yeniden Fen Edebiyat Fakültesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Jandarmanın engellemesine karşın öğrenciler kararlı bir şekilde barikatı aşarak okul içinde eylemlerine son verdiler.

Daha sonra kent merkezindeki Eğitim Fakültesi'ne yürüyen öğrenciler "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları attarak okula girdiler. Yürüyüş boyunca polisin engelleme çabalarına, ÖGB'lerin okula almama girişimlerine karşın, devrimci demokrat öğrenciler Eğitim Fakültesi içinde yaptıkları basın açıklamasıyla eylemlerine son verdiler. Yapılan açıklamada, faşist saldırılara karşı gençliğin gereken cevabı vereceği yinelandı.

Kocaeli'de Anti-Faşist Şenlik

Faşist saldırıların geçtiğimiz günlerde yoğun olarak yaşandığı Kocaeli'de, içinde Gençlik Derneklerinin de bulunduğu öğrenciler 1 Aralık günü Merkez Kampüste bir eylem daha düzenledi.

Fen Edebiyat Fakültesi önünde biraraya gelen devrimci, demokrat öğrenciler, fakülte kapısına "Faşizme Karşı Omuz Omuz" yazılı pankart asarak bir şenlik gerçekleştirdiler. Yapılan konuşmalarda yaşanan saldırılar anlatıldı ve gençliğin faşist teröre teslim olmayacağı kararlılığı yinelandı.

Eylem halaylar eşliğinde atılan "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz" sloganları ve marşların ardından, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla bitirildi.

Sayı 136

47

12 Aralık
2004

Türkiye Alevi-Bektaşlı Gençlik Birliği Kuruldu:

"Pir Sultan'ca, onurumuzla yaşamak, zalimin zulmüne biat etmemek temel prensibimizdir."

Türkiye Alevi-Bektaşlı Gençlik Birliği, yayınladığı 'Kuruluş bildirisi' ile kuruluşunu duyurdu. Birlik adına Ali Ersin KELLEÇİ imzasıyla yayınlanan bildiride emperyalizmin dünya hakimiyetine ve ülkemizde 12 Eylül'den bu yana hayata geçirilen apolitikleştirme, yozlaştırma ve sindirme politikalarına değinildi. Alevilere yönelik halen inkara dayalı politikaların sürdürüldüğü ifadelerine yer verilen bildiride, egemen mezhep ve ideolojinin, kendinden farklı olanı asimile etmeye çalıştığına vurgu yapıldı.

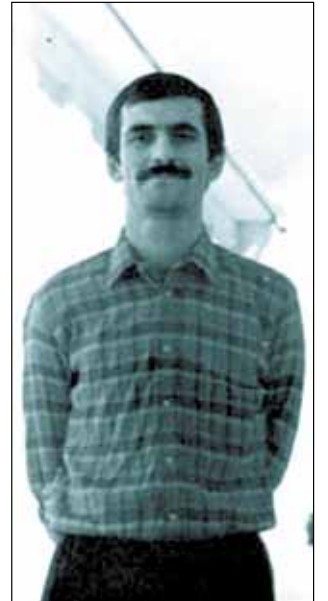
'Alevi-Bektaşlı Gençlik Birliği' olarak tüm bu baskılara karşı kurulduklarını belirten Alevi gençliği, "Sorunumuz sadece Alevilik değil, üzerinde yaşadığımız dünyanın iktisadi, politik her türden sorunudur. Filistin de bizim sorunumuz, Irak da..." ifadelerinin ardından tüm Alevi-Bektaşlı gençliğini Anadolu sıcaklığıyla selamladıklarını belirtti.

Komutan Kemal Askeri Mezarı Başında Anıldı

6 Aralık 1994'te Dersim dağlarında gürleyen silah sesleri ve devrim sloganları ile yaratılan Çaytaşı direnişinin komutanı, Kemal Askeri, şehit düşmesinin 10. yılında Tarsus'taki mezarı başında anıldı. 4 Aralık günü düzenlenen anmaya katılan yoldaşları "Kemal Askeri Ölümsüzdür" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" dövizleri taşıyarak mezarı başına yürüyüşle geldiler. Tüm devrim şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalarda Çaytaşı kahramanlığı ve Kemal Askeri'nin partili kişiliği anlatıldı. Anma "Bize ölüm yok" marşı ile sona erdi.

İşçi Köylü ve Yeni Demokrat Gençlik taraftarlarının da katıldığı anmada, daha sonra aynı mezarlıkta bulunan, 1996 ölüm orucu şehidi Altan Berdan Kerimgiller'in mezarı da ziyaret edildi.

Anadolu Federasyonu: 'Saldırıları tüm halklarıdır'

Almanya'da Münih kentinde, maskeli ve sopalı ırkçıların saldırısı sonucu bir annenin yaralanarak 5.5 aylık bebeğini kaybetmesinin ardından Anadolu Federasyonu bir açıklama yaptı. Hollanda'da Film yönetmeni Teo Van Gogh'un öldürülmesinin ardından müslüman ülke halklarına yönelik geliştirilen ırkçı saldırılar konusunda, "Hiç kimsenin yabancılar ve göçmenler üzerine politikalar yapmasına izin vermemeliyiz." diyen Federasyon, saldırıların sadece müslümanlara yönelik değil, tüm halklara yönelik olduğunu belirtti. Faşist saldırıların Hollanda'da başlayarak tüm Avrupa'ya yaygınlaşmasına dikkat çekilen açıklamada; emperyalist medyanın ırkçılığı kışkırttığını, liberallerin "Tahriklere kapılmayın" demekle yetindiğini, islamcı güçlerin ise, olayın özünü kavramaktan uzak "Müslümanlığın terörle bağdaşmadığını" ve bunu kanıtlamak için "teröre hayır" mitinglerinde boy gösterdikleri belirtildi.

Görülmesi gerekenin yıllardır sürdürülen ırkçılık ve yabancı düşmanlığı olduğunu belirten Federasyon, şunlara değindi:

"Sorunların asıl kaynağının

Müslümanlar olduğu" provokasyonu halkları birbirine karşı kışkırtarak milliyetçilik ve ırkçılık körüklenmeye çalışılmakta, başta göçmenlere karşı yeni hak gasplarının, ekonomik ve siyasi saldırıların önü açılmaktadır... Bir yanda resmi ağzlar, bir yanda sahibinin sesi tekeli medya gerçek yüzlerini daha açık göstermektedir...

Avrupa'nın "demokrasisi" yıllardır faşist, ırkçı örgütlenmelerin karşısında ciddi hiçbir yaptırım olmamış, cesaretlendirilmişlerdir.

Müslümanları ve esas olarak tüm göçmenleri hedef alan provokasyonlar yeni değildir ve son olmayacaktır.

Gerici, sağcı partilerin ve örgütlerin kışkırtmaları ve tepkileri karşısında kimse susmamalı, tavırsız kalmamalıdır. Kim olursa olsun, bu politikaları yürüten anlayışlara karşı halklar dayanışma geleneğini yükseltmeli, ırkçılığa karşı birlikte hareket etmelidir.

Halkımızın inançlarının politik malzemesi haline getirilmesine izin vermeyeceğiz. Halkları ve inançları birbirine karşı kışkırtan bu politikalara karşı duyarlı olalım, tepkilerimizi gösterebiliriz."

CAFER DERELİ ÖLÜMSÜZDÜR

Ölüm orucu direnişine destek olmak için Rotterdam'da kurulan açlık grevi çatı altında faşistlerce bıçaklanarak katledilen Cafer Dereli için, TAYAD Komite tarafından 9 Aralık günü saat 19:00'da katledildiği yerde bir anma düzenlendi. Cafer'in büyük boy bir resminin açıldığı anmada, katledildiği yerde mumlar yakıldı ve etrafına sarı-kırmızı çiçekler bırakıldı. Ayrıca "F Tipine Karşı Mücadelede Şehidimiz Cafer Yoldaş Ölümsüzdür" yazılı pankart açıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada bir açıklama okundu. Cafer Dereli'nin Büyük Direniş'in ilk şehidi olduğunun belirtildiği açıklamada devletin direnişe karşı tahammülsüzlüğünün ne kadar büyük olduğuna ve direnişi bitirmek için her yola başvurduğuna değinildi. Ardından "Cafer Dereli Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganları atıldı ve "Bize Ölüm Yok" marşının söylenmesiyle anma sona erdi.

Floransa Belediyesi'nde Ölüm Orucu Anlatıldı

3-4 Aralık günlerinde, İtalya'nın Floransa şehrinde, Giovanni Michelucci Vakfı tarafından düzenlenen hapisane konulu panele, hukukçular, siyasetçiler ve öğretim üyelerinin yanı sıra, TAYAD Komite de katıldı. TAYAD Komite Türkiye'deki F tipleri, tecrit ve ölüm orucu konularını dile getirdi. Komite sözcüsü F tipi hapisaneleri anlatırken, Avrupa'nın tecrit sisteminin Türkiye'ye taşınmasındaki aktif rolüne değindi.

Panel boyunca, özellikle İtalya'daki hapisanelerde ve Floransa'daki Solicciano hapisanesinde yaşanan kötü koşullar eleştirildi.

ETA'dan Eylem

İspanya'da Bask bölgesinin bağımsızlığı için savaşı ETA, 7 Aralık günü 5 ayrı kentte aynı anda bombalı eylemler düzenledi.

ETA, daha önceki bazı eylemlerinde de yaptığı gibi, patlamalardan kısa süre önce yetkilileri uyararak bomba konulan yerlerin boşaltılmasını istedi. Patlamalar sonucunda ölen olmadığı bildirildi.

Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri

Etkinliklere katılalım, büyük direnişe destek verelim

✓ **TECRİTE KARŞI MİTİNG**

17 ARALIK'ta Alman Parlamentosu önünde tecrit karşıtı miting saat 10:00'da başlayacak...

✓ **'UMUT DİRENİYOR' Gecesi**

18 ARALIK'ta Türkiye, Küba, Bask Ülkesi, İrlanda, Filistin ve Almanya'dan müzik gruplarının katılımıyla saat 15:00'de başlayacak...

Gecenin yapılacağı yer: Prestige Festsaal
Ziegrastrasse 15-19,
12057 Berlin / Almanya

Çemberimde Gül Oya

Sınıfsallığın üstüne çekilen kalın bir boya Devrimciliği maziye gömen bir çarpıtma

Bir süredir televizyon ekranlarında “politik” olma iddiasını taşıyan bir dizi yeralıyor. Dizi, “12 Eylül öncesini anlatma” iddiasıyla yayına sokuldu. Gerçekten de “12 Eylül öncesi”ne dair bir kaç sahne gördük dizide. Faşistler saldırıyor, okul kantinlerinde siyasi tartışmalar yapılıyor vs. Ama bütün bunlar diziyeye biraz politik “sos” katmaya, ve verilmek istenen mesajı güçlendirmeye yarıyor.

Kuşkusuz bu dizinin de bir “mesajı” var.

Yönetmenine sorsanız, “benim bir mesaj vermem kaygım yok, sadece anlatıyorum” diye bilinen nakaratı tekrarlayacaktır. Oysa her dizinin mutlaka bir mesajı vardır.

Burjuvazi, bu kadar parayı boşuna dökmüyor bu dizilere. Dizilerin toplumsal yaşamı, halkı nasıl etkilediğini, gençleri nasıl şekillendirdiğini hepimiz biliyor, görüyor, izliyoruz. Bu anlamda her dizi, bir şeye hizmet eder. “Kendiliğinden” de olsa bir şeyler verir insanlara; iyi veya kötü.

Çemberimde Gül Oya da “kendince” bir şey anlatıyor.

Devrimcilik, anti-faşist mücadele, sadece geçmişe ait bir konudur Çemberimde Gül Oya’da. Dizideki karakterlerin bir “80 öncesi” hali vardır, bir de “80 sonrası”. Bakın diziyeye. “Devrimciliği” sürdüren bir tek karakter yok. Hepsisi “eski solcu”. Hepsisi mücadeleden vazgeçmiş. Dahası “mücadele” diye bir olgu kalmamış. Peki gerçek hayatta böyle mi? Bu ülkenin meydanlarında emperyalizme, faşizme karşı mücadele edenler, dağlarda şehirlerde savaşanlar, F tiplerinde ölenler kim?

Dizinin yönetmeni “solcu” olduğunu söylüyor. Peki nasıl bir solculuk bu?

Dizinin senaryosu, burjuvazinin klişeleriyle yazılmış: “devrimcilik, anti-faşistlik, bunlar gençlik heyecanları... Gençlik bitince bunlar da biter...” Senaryo tam da buna uygun.

Devrimciler kaba! Peki kim “ince”; bir, devrimciliği bırakanlar, bir de burjuvazi.

Senaryoda yoksullar var, burjuvazi var, işkence katledilenler var, işkenceler, muhbirler var... ama sınıfsallık yok. Senarist, herkesi bize sınıfsal konumu içinde gösterdikten sonra, birden kameralarından burjuvazinin de, işkencecinin de “insan” olduğu gerçeğini gösteriyor(!) bize. Sınıfsal açıdan bakmayın kimseye diyor. Burjuva, ama insan... muhbir, ama insan... hatta işkenceci, o

da insan... Herkes “iyi”... Herkes “sevilmeye” la-yık... “Sevgi” herşeyi halleder...

Bakın, nereden çıktık ve en bayağı Hollywood ve Yeşilçam senaryolarına geldik. Biraz daha cüretli davranırsa, anlattığı dönemde faşist katliamların baş sorumlusu Milliyetçi Cephe’nin finansörü, milletvekili adayı olan bir burjuvayı, “iyi kalpli fabrikatör Hulusi Kentmen” gibi gösterecek bize.

Dizinin mesajı ne? İşte size mesaj; “sınıf” gözüklerini çıkarın, herkese “insan” olarak bakın. Tabii bu mesaj, yönetmen Çağan Irmak’a değil, burjuva ideolojisine ait. Çağan Irmak, sadece bu ideolojiyi dizi yapıyor.

Doğan Medya’nın sansür çarkından ancak bunlar çıkabilir

Çemberimde Gül Oya’nın yönetmeni Çağan Irmak, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğrencilerinin düzenlediği bir söyleşide, dizideki Mehmet karakterini devrimci kişiliğine rağmen kapitalist düzene yönlendirdiği eleştirisi yapan öğrenciye “kendisinin de solcu olduğunu” özellikle vurguladıktan sonra şu cevabı veriyordu: “12 Mart muhtırası ve o dönemi bütün gerçekliğiyle anlatsaydım, dizi yayından kaldırılırdı... Sol hiç bir zaman kendisini eleştiremedi. Bu nedenle diziyeye ilgili tartışmalar yapılıyor...” (3 Kasım 2004, Milliyet)

Bu cevapta meselenin özü vardır; demek ki, yaptığın diziyi burjuvazinin istediği, kabul edileceği bir şekilde dönüştüreceksin ki, dizin yayınlanabilsin.

Herşey yarım diziye, herşey gerçeğin tamamı değil bir parçasıdır. Faşist katliamlar, kimin, niye yaptığı belli belirsiz geçer. İşkence bir takım imgelere sınırlanarak geçirilir. Kim niye devrimcidir, bir kişi niye devrimciliği bırakır, herşey havadadır. Yönetmen bir de ukala ukala “sol kendisini eleştirmede için diziyi tartışıyor” diyor. Sanılır ki, solun kendi iç değerlendirmesine hizmet etsin diye yapmış bu diziyi! Sen zaten ortada sol bırakmıyorsun ki, herkes bırakıyor devrimciliği, olmayan sol neyi eleştirsin?

Mevcut medyanın koşullarını zorlayarak, gerçeği anlatana saygı duyarız. Nesnellik devrimcidir. Hayatın gerçekleri devrimcidir. Halkın gerçekleri öğrenmesi, bilmesi, burjuvazinin değil, devrimin işine yarar. Ama işte tam da bu nedenle, burjuvazi, gerçeğe binbir türlü sansür koyar.

Gerçeği eksilterek, eğip bükerek, çarpıtarak anlatmak bunun çözümü değildir. Çünkü eğilip bükülen, çarpıtılan olgu, artık gerçek olmaktan çıkar. Ve artık o yarım yamalak gerçek, burjuvaziye hizmet etmeye başlar.

Bazıları, en azından gerçekleri bu kadar dile

getiriyor, kötü mü diye düşünür. Ama yanlış.

Her eksik gerçek, bir yanlışla kapı aralar.

Bu dizilerde ise yapılan kapı aralamanın daha da ötesindedir. “Sol”, “tarafli” olduğu iddiasında ki Çemberimde Gül Oya, bunun en çarpıcı örneklerindendir.

Sınıfsallığın olmadığı, topluma sınıfsal pencereden bakılmadığı bir düşünceyi empoze ediyor. O kadar ki, yoksul halkla aynı çatı altında yaşayan devrimciyle, o halk arasında tek bir politik konuşma geçmiyor. Halk orada kendi kendine yaşıyor zaten diyor yönetmen, öncülük etmeye ne gerek var? Devrimciliğin, hatta siyasetin ne gereği var?

Demokrasi vitrinindeki sığ solculuk!

Hatırlanacaktır, daha önce televizyon dizileri üzerine yazdığımız bir yazıda “içinden siyaset geçmeyen diziler” benzetmesini kullanmıştık. Geçtiğinde de işte böyle geçiyor.

Ya apolitik, ya da eğer bir politiklik varsa, o politika burjuvazinin düzenine hizmet edecek! Dizilerin kuralı bu.

Burjuvazinin finanse ettiği, burjuvazinin yönettiği bir medyada da başka türlü olması mümkün değil. Burjuvazi, kendi televizyonlarında, gazetelerinde, kendi sınıfsal çıkarlarını tehlikeye düşürecek bir yayına izin verir mi? Bu, sınıflar gerçeğine aykırıdır.

Ancak sınıfsal bakmayanlar, “basın özgürlüğü” adına böyle bir şeyin olabileceğini düşünürler. Kırk yılın başında böyle bir televizyon programı olabilir, ya da bir programın bir kaç dakikalık bölümünde böyle bir “demokratik” sahnelenebilir; o da işte burjuva medyanın kendi inandırıcılığını, kendisinin nasıl özgürlüklerden yana olduğu demagojisini sürdürebilmek için gereklidir. İster basında, ister televizyonda, bu tür “solcu” tipler vardır ve yazıp gösterdikleri herşey sığdır. Sıgılık ise, asla sorunun kökenine ve köklü çözümlere götürmez insanı. Dolayısıyla, gerçeği, sol bir düşünceyi, tavrı içeren ürünler bile, o kürsüde, bir yanıyla burjuvaziye hizmet eder.

Dizilerin geneli malum; genellikle orta, üst kesim yaşamları, onların yoz “aşk”ları, dalavereleri, mafyacılar, ve daha bilumum sululuklar, yozluklar... Arada nisbeten farklı konuları ele alanlar da var. Ama onlar da sonuçta bir noktaya gelir ve aynı bakış açısını, düzenin bakış açısını yansıtır.

Mesela, bu konuda çarpıcı bir örnek, “Kurşun Yarası” adlı diziden verilebilir. Öteki diziler arasında nisbeten klasik deyimle “eli ayağı düzgün” bir dizi sayılabilir. Dizide yetersiz de olsa, bir halkın işgale karşı direnişi vardır. Ama onda bile öyle bir noktaya gelir ki, burjuva bakış en kritik anda, en

kritik olaya damgasını vurur. Ülkesini işgal etmiş bir generali cezalandıran dizinin kahramanı, bu cezalandırmadan sonra bunalıma girip, işgalci generalin çocuğunu kastederek “ben aynı zamanda bir çocuğu öldürdüm” diye nedamet duyar.

Her ne olursa olsun, “yaşam hakkı kutsaldır” diyen burjuva bakışın tipik bir yansıması. Bush’un da çocuğu var. Tüm işkencecilerin, sömürücü asalakların da çocuğu var. Irak’ı işgal eden Amerikan subay ve askerlerinin de çocuğu var. Felluce’de Iraklıları katledenlerin de çocuğu var... Kısacası, bunun sonu yok. Demek ki, karşıdaki vatanını işgal eden de olsa, ırzına, namusuna, toprağına, emeğine göz diken de olsa “öldürmeyeceksin”, “her türlü şiddete” karşı olacaksın...

Dizilere göre şekillenen hayatlar

40 milyonun yoksulluk sınırının altında yaşadığı bir ülkede, “sosyal”, “kültürel” dünyası televizyonla sınırlı olan bir kitle söz konusu. Oligarşi, bu kitleyi dizilerle kuşatıyor. Nasıl seveceğini, nasıl evleneceğini, nasıl yaşayacağını, nasıl bir öğrenci olacağını, hatta nasıl konuşacağını empoze ediyor insanlara.

O dizilerle şekillenen insanlar, “şaşırdım” yerine “oha oldum” diyor. En bayağı Hollywood klişelerini taşıyorlar gerçek yaşamlarına. En fazla reyting yapan dizinin kahramanıyla özdeşleştirmeye çalışıyorlar davranışlarını. Diziler değişiyor, onlara sunulan modeller değişiyor, hayatını dizilere göre şekillendirenler de kılıktan kılığa giriyor, kişiliksizleşiyor.

İstatistikler, cinselliği yaşamının yaşının gide rek düştüğünü, ilkokul sıralarına indiğini gösteriyor. “Havuç” gibi olmayı empoze ediyor çünkü diziler. 9-10 yaşındaki her dizi karakterinin “sev-gilisi” var neredeyse. Habire ya kendilerinin, ya büyüklerinin “aşk”larıyla meşguller. Ve aslında “aşk” bile olmayan, “aşk” diye pazarlanan yoz, ahlaksız ilişkiler, tüm dizilerde dünyanın merkezinde duruyor. Herşey, ama herşey onun etrafında dönüyor. Herşey o kadar bayağılaştırılmıştır ki, feodal sisteme övgüler içeren diziler bile bunların yanında masum kalıyor.

Boşluk, herşeyi ifrata vardır. Politikadan, sorumluluktan, vatanseverlikten, vefadan, dostluktan “arındırılan” yaşamların kendisine sunulan yozlaştırma araçlarının içine çekilmesi işten değildir. “Futbol manyaklığı” işte bu boşluktan doğuyor. Afyon çeker gibi dizi izleme hastalığı böyle doğuyor. Yaşamın her alanında seçici olmak, bu alanda daha da gerekli. Üstelik, diğerleri içinde kısmen “izlenebilir” gördüklerinizi izlerken de ideolojik, politik, kültürel sayısız tuzakla dolu olduğunu da unutmamalı!